

Maanpuolustus

N:o 100
2/2012

Suomen ulkopolitiikan tulevaisuus

**Suomi YK:n turvallisuusneuvostoon?
Siviilikriisinhallinnan näkymät**

Pohjois-Korea – mikä kurssi 2010-luvulle?

Haastateltavana presidentti
Sauli Niinistö:
Puolustusvoimauudistus,
pohjoismainen yhteistyö ja
kansainvälinen kriisinhallinta

Maanpuolustus

Maanpuolustuskurssiyhdistyksen julkaisu

Päätoimittaja:	Neuvotteleva virkamies	Janne Kuusela
Toimituskunta:	Päätoimittaja Uutispäällikkö Professori Eversti, viestintäjohtaja Viestintäjohtaja Toimittaja Osastopäällikkö Tieto- ja viestintäjohtaja	Arno Aho Päivi Anttikoski Tuomas Forsberg Jyrki Heinonen Jyrki Iivonen Tuomo Lappalainen Matti Saarelainen Marjo Timonen
Toimitussihteeri:	Majuri	Tatu Mikkola
Toimituksen sihteeri:		Anita Pursiainen
Toimituksen yhteystiedot		
	postiosoite:	PL 266 00171 HELSINKI
	käyntiosoite:	Maneesikatu 6
	puhelin:	+358 40 149 3649
	sähköposti:	maanpuolustuskurssiyhdistys@gmail.com
		www.maanpuolustuskurssiyhdistys.fi

Maanpuolustus-lehdessä esitetyt mielipiteet ovat asianomaisten kirjoittajien omia näkemyksiä eikä niiden tarvitse välttämättä edustaa lehden toimituskunnan tai Maanpuolustuskurssiyhdistyksen kantaa

Maanpuolustus-lehden levikki on 12 000 kappaletta.

Ilmoitushinnat nelivärisenä:	
3. kansi eli takakannen sisäpuoli	1200
Kokosivuilmoitus	1000 €
½ sivu	600 €
¼ sivu	300 €

Ilmoittajia pyydetään ottamaan yhteyttä toimituksen sihteeriin. Seuraavan lehden ilmoitukset tulee olla toimituksen sihteerillä (maanpuolustuskurssiyhdistys@gmail.com) viimeistään 20.8.2012. Mediakortti on tämän lehden viimeisellä sisäsivulla.

Graafikko, kuvatoimitus: Jukka Talari
Paino: Edita Prima Oy, Helsinki 2012

Tässä numerossa:

- 4 Pääkirjoitus
- 7 Puheenjohtajan palsta

Haastattelu

- 8 Tasavallan presidentti Sauli Niinistö

Teema-artikkelit: Suomen ulkopoliitiikan tulevaisuus

- 12 Suomi pyrkii YK:n turvallisuusneuvostoon
- 16 Suomen uudet ulkopoliittiset haasteet
- 22 Onko kriisinhallinta kriisin hallintaa?

Muut artikkelit

- 29 Pohjois-Korea – mikä kurssi 2010-luvulle?

Kirja-arviot

- 34 Kaksi kirjaa Suomen ulkopoliitikasta

Puheita ja tervehdyksiä

- 37 Puolustusministerin puhe 201. MPK avajaisissa
- 39 Puolustusvoimain komentajan tervehdys 201. MPK avajaisissa

Kuulumisia

- 44 Maanpuolustuskurssiyhdistyksen kuulumisia
- 54 Maanpuolustuskurssien kuulumisia
- 61 Kurssien kokoontumisia
- 67 Yhdistykset toimivat
- 70 Osoitetiedot
- 71 Mediakortti

↑
otsikoita klikkaamalla pääsee
kyseisen artikkelin ensimmäiselle sivulle

Valtakunnallisen maanpuolustuskurssin käyneiden

osoitteenmuutokset toimituksen postiosoitteella tai telefax 0299 530 236
tai sähköposti: maanpuolustuskurssiyhdistys@gmail.com

Alueellisen maanpuolustuskurssin käyneiden osoitteenmuutokset alueellisille yhdistyksille, yhteystiedot viimeisellä aukeamalla.

Afganistanin välitilin päätös

Yksi kuluneen kevään merkittävimmistä turvallisuus- ja puolustuspolitiikan tapahtumista oli Naton huippukokous 20–21 toukokuuta Chicagossa. Asialistalla oli keskustelu Afganistanin tulevaisuudesta jälleen näkyvästi esillä, kuten edellisissäkin huippukokouksissa. Vakiintuneen tavan mukaan aihetta käsiteltiin yhdessä kaikkien ISAF-operaatioon osallistuvien valtioiden ja muiden tärkeiden yhteistyöosapuolten kesken järjestetyssä kokouksessa. Mukana oli myös Suomen delegaatio tasavallan presidentti Sauli Niinistön johdolla.

Tällä kertaa ilmassa oli kuitenkin poikkeuksellista värinää, sillä Naton operaatio Afganistanissa on kriittisessä käännoispisteessä. Chicagossa pöydällä oli uusi strategia, joka kattaa liittokunnan toiminnan tavoitteet Afganistanissa vuoden 2014 niin sanottuun transitiovaiheeseen ja sen jälkeiseen aikaan. Tavoitteena on siirtää vastuu maan turvallisuudessa vaiheittain Afganistanin omille viranomaisille vuoden 2014 loppuun mennessä. Tämän jälkeen Naton johtamat joukot tukevat taustalla sekä kouluttavat ja mentorovat paikallisia turvallisuusjoukkoja.

Huomionarvoista on myös Yhdysvaltojen ja Afganistanin toukokuun alussa allekirjoittama kahdenvälinen sopimus strategisesta kumppanuudesta, joka luo perustan maiden väliselle yhteistyölle seuraavan vuosikymmenen aikana. Sopimus kattaa mm. turvallisuuden takaamisen, alueellisen yhteistyön vahvistamisen sekä sosiaalisen ja taloudellisen kehityksen. Sopimus mahdollistaa Yhdysvaltojen joukkojen jäämisen Afganistaniin vuoden 2014 jälkeenkin osallistuakseen koulutus- ja neuvonantotehtäviin sekä jäljellä olevien terroristisolujen kiinniottamiseen.

Huippukokouksen välittämä kärkiviesti oli sitoutuminen Afganistanin tukemiseen myös jatkossa. Tärkeimpänä päämääränä on estää maan luisuminen uudelleen terroristien turvasatamaksi. Se ei onnistu ilman Naton johtaman koalition vahvaa läsnäoloa turvallisuusvastuun siirron jälkeenkin. ISAF-operaation lähestulkoon sadan tuhannen sotilaan ja siviiliasiantuntijan joukko on tehnyt erinomaista työtä ja saavuttanut paljon. Siitä huolimatta Afganistanin turvallisuustilanne on jatkunut vaikeana. Kapinallisten asema on heikentynyt, mutta edelleen turhan monessa kylässä Kabulin ulkopuolella viranomaisten kontrolli päättyy illan hämärtyessä.

Kuluneena keväänä kansainvälisten joukkojen uskottavuutta ovat koetelleet erittäin valitettavat välikohtaukset omien joukkojen toimesta, kuten kapinallisruumiiden häpäisyvideo, koraanien polttaminen ja yhdysvaltalaisotilaan syyllistyminen siviilien murhaamiseen. Tapaukset ovat aiheuttaneet mielenosoituksia ja lisänneet ISAF-sotilaita vastaan tehtyjä iskuja. Huhtikuun 15 päivänä tapahtuneet samanlaiset hyökkäykset Kabulin keskustaasta ja useisiin maakuntiin puolestaan osoittivat Talebanin kykenevän edelleen näyttäviin iskuihin. Samalla välikohtaus alleviivasi

maan hallinnon heikkoutta sekä paljasti puutteita Afganistanin ja ISAF:n tiedustelutoiminnassa.

Afganistanin turvallisuuden ja vakauden kannalta maan omien turvallisuusjoukkojen toimintakyky onkin tärkein yksittäinen elementti, ja siihen liittyy tiettyjä haasteita. Positiivista on turvallisuusjoukkojen toimintakyvyn nopea kehittyminen intensiivisen kouluttamisen ja mentoroinnin myötä. Yksi osoitus tästä oli nopea ja tehokas valmius vastata huhtikuun 15 päivän iskuihin. Afganistanin omat joukot myös johtavat noin 40 prosenttia ja osallistuvat noin 90 prosenttiin ISAF:n operaatioista. Kyseessä on hatunnoston arvoinen saavutus ottaen huomioon, että joukkojen koulutus on aloitettava luku- ja kirjoitustaidon perusteista. Edistysaskeleista huolimatta ongelmiakin riittää. Erityisen valitettavia ilmiöitä ovat olleet turvallisuusjoukkojen taholta ISAF-sotilaisiin kohdistuneet iskut ja turvallisuusjoukkojen sisäiset iskut.

Turvallisuusjoukkojen toimintakyvyn ohella on kansainvälinen rahoitustuki nousut kriittiseksi tekijäksi. Tähän mennessä rahoituksesta pääosin vastannut Yhdysvallat on ilmoittanut vähentävänsä taloudellista tukeaan. Chicagossa keskusteltiin suuntaviivoista rahoituksen järjestämiselle tulevaisuudessa. Yhdysvallat tulee jatkossakin kantamaan suurimman osan turvallisuusjoukkojen kustannuksista, mutta muilta ISAF-mailta ja kansainväliseltä yhteisöltä tarvitaan nykyistä suurempaa panostusta. Myös Afganistanin omaa osuutta rahoituksessa kasvatetaan sitä mukaa, kun maan talouselämä vähitellen kehittyy. On kuitenkin päivän selvää, ettei Afganistan kykene vielä pitkään aikaan omin voimin ylläpitämään turvallisuusjoukkojaan.

Rahoituslaskelmien perustana oleva turvallisuusjoukkojen tavoitevahvuus on yhteensä 228 500 sotilasta ja poliisia, mikä merkitsee joukkojen määrän merkittävää pienentämistä aikaisemmasta 352 000 hengen tavoitevahvuudesta. Samalla armeijan osuus vähenee ja poliisin osuus kasvaa. Tässä yhteydessä olennaista on panostaa noin 100 000:n turvallisuusjoukoissa nyt palvelevan sotilaan auttamiseksi työllistymään yhteiskunnan muilla sektoreilla. Viimeinen asia, mitä Afganistanin kaduilla tällä hetkellä kaivataan, olisi suuri joukko asekoulutuksen saaneita työttömiä ja turhaantuneita nuoria miehiä.

Myös Suomen antamaa tukea Afganistanin turvallisuusjoukoille vahvistetaan. Tuki toteutuu sekä rahoituksen että sotilaallisten kriisinhallintajoukkojemme toiminnan kautta. Tämän ohella Suomen Afganistanille osoittamassa tuessa painottuvat kehitysyhteistyö ja siviilikriisinhallinta. Suomi mm. jatkaa vahvaa osallistumistaan Euroopan unionin EUPOL-siviilikriisinhallintaoperaatioon.

Vuoden 2014 turvallisuusvastaunsiirron jälkeinen ajanjakso on Afganistanin kehittymisen kannalta ratkaiseva. Oman onnensa nojaan jätettynä maa olisi vaarassa luisua takaisin 1990-luvun alun kaltaiseen sisällissotaan, jossa Pohjoisen liiton ja pashtujen heimot ottivat mittaa toisistaan tunnetuin seurauksin. Tässä yhteydessä on hyvä palauttaa mieleen tapahtumaketju, joka seurasi Neuvostoliiton joukkojen vetäytymistä vuonna 1989. Samana vuonna myös Yhdysvallat sulki Kabulilä lähetystönsä, koska tehtävän Afganistanissa uskottiin päättyneen. Sen jälkeen Afganistanin keskushallinto piti pintansa muutamia vuosia, kunnes Moskovan taloudellinen tuki lakkasi.

Siitä alkoi raju alamäki, jonka taittamisessa uuteen nousuun on Afganistanin omilla turvallisuusjoukoilla iso rooli. Turvallisuusjoukkojen toimintakyvyn takaaminen on ehdoton edellytys kaikelle muulle kehitykselle. Se on myös edellytys sille, että jonain päivänä loputkin kansainväliset joukot voitaisiin kotiuttaa Afganistanista. Tehtävässään onnistuakseen Afganistanin armeija ja poliisi tarvitsevat kansainvälisen yhteisön tuen ja sitoutumisen vuosiksi eteenpäin. Tästä oltiin myös Chicagossa harvinaisen yksimielisiä.

Janne Kuusela

Maanpuolustuslehti nro 100

Hyvät Maanpuolustuslehden ystävät

Kädessänne on Maanpuolustuslehden sadas numero. Juhlat siis jatkuvat, sillä vain vuosi sitten juhlimme maanpuolustuskurssien 50-vuotistaivalta. Sekä kurssit että lehti ovat vakiinnuttaneet asemansa Suomen maanpuolustuksen laajassa kentässä.

Elämme tänään poikkeuksellisen mielenkiintoisia aikoja. Siksi on tärkeää, että meillä on Maanpuolustuslehden kaltainen julkaisu, joka pystyy säännöllisin väliajoin nostamaan esiin kansallisen puolustuksemme kaltaisia keskeisiä kysymyksiä. Aiheita lehdeltä ei todellakaan puutu. Juuri käynnistynyt puolustusvoimauudistus on poikkeuksellinen laaja hanke, jota lehden on tarkoitus erityisesti seurata.

Lehti julkaisee myös jatkossa korkeatasoisia henkilöhaastatteluja ja asiantuntija-artikkeleita ajankohtaisista aiheista. Julkaisulinjamme on avoin – myös muut kuin maanpuolustuskurssiyhdistyksen jäsenet voivat lukea lehteä yhdistyksen verkkosivujen kautta. Tarkoitus on lisätä jatkossa lehden vuorovaikutteisuutta.

Maanpuolustuskurssiyhdistys on valtakunnalliset maanpuolustuskurssit käyneiden yhteinen järjestö, joka lehden julkaisemisen lisäksi järjestää paljon mielenkiintoista ohjelmaa. Keväällä ja syksyllä pidettävissä kokouksissa kuulemme ajankohtaisia alustuksia ajankohtaisista aiheista. Viimeksi puhujana oli puolustusvoimain komentaja kenraali Ari Puheloinen ja aiheena tietenkin puolustusvoimauudistus.

Kotimaisten aiheiden lisäksi pyrimme saamaan puhujiksi myös kansainvälisesti merkittäviä henkilöitä. Erilaisten kokouksien ja puhetilaisuuksien lisäksi haluan muistuttaa myös yhdistyksen järjestämistä matkoista, joille toivoisin kaikkien jäsenten aktiivisesti osallistuvan.

Mikä tahansa yhdistys on juuri niin hyvä kuin sen jäsenet haluavat sen olevan. Siksi on tärkeää, että jäsenet ovat mukana kaikessa toiminnassa. Lisäksi peräänkuulutan vuorovaikutusta. Antakaa meille ideoita uusista toimintamuodoista ja kommentoikaa vanhoja. Olkaa aktiivisia, sillä silloin me menestymme ja viemme parhaalla tavalla eteenpäin maanpuolustuksen asiaa.

*Kari Jordan
puheenjohtaja*

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö

Haastattelijat: Janne Kuusela ja Jyrki Iivonen

Puolustusvoimauudistus, pohjoismainen yhteistyö ja kansainvälinen kriisinhallinta

Puolustusvoimauudistuksen toteuttamisperiaatteet linjattiin edeltäjänne toimikaudella. Mikä on teidän näkemysenne puolustusvoimien uudistamisesta?

– Minulla oli mahdollisuus osallistua puolustusvoimauudistuksen käsittelyyn heti virkakauteni ensimmäisinä päivinä maaliskuussa tasavallan presidentin ja hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittisen valiokunnan kokouksessa. Yhdyn täysin niihin linjauksiin, jotka uudistuksesta tehtiin jo edeltäjän virkakaudella. On olennaisen tärkeää, että uudistus toteutetaan tavalla, joka ei uhkaa Suomen sotilaallista puolustuskykyä tulevina vuosina.

Uudistuksen laajuus on poikkeuksellisen suuri. Sillä on myös huomattavia alueellisia vaikutuksia. Pidän myönteisenä sitä, että uudistuksen toteuttamisessa kiinnitetään huomiota hallinnonalojen väliseen yhteistyöhön, jolla tuetaan niitä alueita, missä uudistuksella on vaikutuksia esimerkiksi työllisyyteen ja kuntatalouteen. Uudistus tulee kuitenkin toteuttaa maanpuolustuksellisia lähtökohdista, jota koskeva paras asiantuntemus löytyy puolustushallinnosta.

Puolustusvoimauudistus on välttämätön. Kiristyvässä kansantaloudellisessa tilanteessa on tärkeää, että puolustusvoimien resurssit ja tehtävät ovat tasapainossa. Kyse on kuitenkin muustakin kuin taloudesta. Lisäksi ikäluokat pienenevät ja kalusto vanhenee ja uusi materiaali kallistuu koko ajan. Joudumme samaan aikaan varautumaan laajaan kirjoon erilaisia uhkia.

Elämme kasvavan keskinäisriippuvuuden maailmassa. Tämä muutos koskee myös sotilaallista maanpuolustusta. Siksi joudumme tänäkin alueella panostamaan entistä enemmän yhteistyöhön, rakentamaan valtiolliset rajat ylittävää verkottunutta puolustusta. Lisääntyvä monenkeskinen ja kahdenvälinen yhteistyö antaa tähän entistä paremmat välineet.

Puolustusvoimauudistus ei luonnollisestikaan sellaisenaan linjaa puolustuspolitiikkaamme tulevaisuudessa. Kuluvana vuonna tarkastellaan vielä Suomen turvallisuus- ja puolustuspolitiikan peruslinjauksia, kun valtioneuvosto antaa eduskunnalle niitä koskevan selonteon.

Puolustusvoimauudistuksen elementit ovat tietysti osa tätä selontekoa. Selonteon valmistelussa pidän tärkeänä parlamentaarista ulottuvuutta.

Millaisia erityisiä haasteita näette Suomen sotilaalliselle maanpuolustukselle, kun lähestymme 2020-lukua?

– Puolustusvoimauudistuksella meille rakennetaan hallitut edellytykset viedä maanpuolustuksemme 2020-luvulle. Erityisenä haasteena on ylläpitää riittävää resurssitasoa ennustettavalla tavalla.

Maanpuolustuksen kehittäminen on pitkäjänteistä työtä. Valtiontalouden kehitys on tietenkin otettava huomioon, mutta samalla tulee muistaa, että puolustusta ei ole mahdollista kehittää kvartaalitalouden pelisäännöillä. Puolustusvoimien kehittämisessä ”kvartaali” on pikemminkin 25 vuotta kuin 3 kuukautta.

Puolustukseen osoitetut resurssit eivät mahdollista nopeita suunnanmuutoksia, joten kysymys on enemmänkin resurssien ja tavoitteiden tasapainosta sekä riittävästä ennakoinnista. Suomen puolustuksen perusteita linjataan epävarmoissa olosuhteissa etenkin talouden näkökulmasta. Sotilaallisesti liittoutumattomana valtiona Suomen on ylläpidettävä kansallisesti puolustuksen kokonaisuutta, jossa mitään osaluuetta ei voi jättää huomioimatta.

Elämme siinä mielessä onnekasta aikaa, että meihin ei tällä hetkellä kohdistu suoraa sotilaallista uhkaa. Jotta tilanne säilyy tällaisena myös tulevaisuudessa, meillä on oltava hyvä ennaltaehkäisykyky. Tarvitaan sekä taitavaa ulko-, turvallisuus- ja puolustuspolitiikkaa että uskottavaa puolustusjärjestelmää. Tämä sama haaste koskee sekä sotilaallisesti liittoutuneita että sotilaallisesti liittoutumattomia maita.

Turvallisuutta ei kuitenkaan saavuteta pelkästään sotilaallisilla keinoilla eikä eristäytymällä muista. Emme voi laskea puolustustamme ulkoisen avun varaan, mutta vastaavasti emme myöskään voi eristäytyä ylikansallisten organisaatioiden ja valtioiden välisen yhteistoimintamuotojen ulkopuolelle. Suomi ei ole ainoa maa, joka tällä hetkellä uudistaa

puolustustaan pienentyvien resurssien olosuhteissa. Kansainvälinen talouskriisi onkin asettanut monikansallisen puolustusalan yhteistyön nk. pooling and sharing -ajattelun kokonaan uuteen valoon. Myös sotilaallisesti liittoutumattomien maiden on sopeuduttava tähän toimintaympäristön muutokseen.

Yhdysvaltojen pitkäaikainen sitoutuminen Euroopan turvallisuuteen on ollut erittäin tärkeää, ja sen merkitys pysyy edelleen keskeisenä. Meidän on kuitenkin tunnustettava Yhdysvaltojen globaalin geopoliittisen huomion kasvava kohdistuminen Aasian suuntaan. Tässä tilanteessa Euroopan on tehtävä oma osansa puolustukseen tarvittavien voimavarojen suhteen. Euroopan on tultava vahvemmaksi turvallisuuspolitiikan ja puolustuksen alalla.

Miten voimme vastata tähän haasteeseen nykytilanteessa? Puolustusvoimiemme budjetit ovat suunnattoman paineen alla.

– Nykyaikainen puolustusmateriaali on olennaisesti aiempaa kalliimpaa. Ilmeinen vastaus on, että meidän on tehtävä enemmän yhdessä, yhdistettävä ja jaettava sotilaallisia voimavarojamme. Kukaan ei pärjää yksin. Olemme kehittäneet menestyksekkään pohjoismaisen

toimintatavan puolustusalan yhteistyössä, joka voisi toimia mallina myös toiminnallemme EU:ssa ja Naton rauhankumppanuudessa.

Haluaisin myös ottaa esiin virkaanastujaispuheessani ilmaisemani huolen suomalaisen yhteiskunnan sisällä vallitsevasta syvästä ristiriidasta. Suomi ikääntyy ja tarvitsee entistä enemmän nuoria tekijöitä. Samaan aikaan yli 30 000 suomalaista nuorta on kuitenkin jäämässä kokonaan yhteiskunnan ulkopuolelle. Ongelmaa on toki yritetty hoitaa monin tavoin, viranomaiset omalla tahollaan, vapaahoitoiset yhteisöissään, mutta silti syrjäytyminen jatkuu. Kyseessä on mittava ongelma, mutta ei ratkaisematon mysteeri. Puolustusvoimat tekee arvokasta työtä nuorten syrjäytymisen ehkäisemiseksi. Tämä on yksi tekijä, minkä vuoksi näen yleisen asevelvollisuuden säilymisellä sen sotilaallisen merkityksen rinnalla erityisen yhteiskunnallisen merkityksen. Siksi kannatan niitä hankkeita, joita puolustusvoimissa on käynnistetty varusmiespalvelun kehittämiseksi ns. Siilasmaan raportin pohjalta.

Kuinka arvioitte pohjoismaisen puolustusalan yhteistyön mahdollisuuksia ja potentiaalia?

– Tein ensimmäisen virallisen vierailuni Ruotsiin. Ruotsi on meille edelleen läheisin yhteistyökumppani. Turvallisuuspolitiikassa Suomi ja Ruotsi kulkevat intressiensä mukaan käsi

kädessä. Olemme sitoutuneet tekemään osamme maailmanlaajuisen rauhan ja vakauden edistämiseksi. Molemmat maat ovat Naton aktiivisia kumppaneita ja toimimme yhdessä Afganistanissa. NORDEFECO-järjestely, jossa Suomi on alusta alkaen ollut aktiivisesti mukana, vahvistaa entisestään puolustusalan pohjoismaisen yhteistyön perustaa.

Ruotsi ja Suomi ovat aktiivisia vaikuttajia myös EU:n kriisinhallinnassa, jonka periaatteet lanseerattiin suomalais-ruotsalaisen yhteisaloitteen pohjalta 1990-luvun lopulla Amsterdamin sopimuksessa. Siitä lähtien olemme osallistuneet useimpiin operaatioihin. Olemme myös johtaneet yhdessä vahvan siviilikriisinhallinnan kehittämistä EU:ssa. Ruotsalaisjohtoiset EU:n taisteluosastot ovat erinomainen esimerkki yhteisistä pyrkimyksistä.

Viittasinkin jo edellisessä kysymyksessä pohjoismaiseen malliin, joka on maailmalla tunnettu ja tunnustettu. Olen aina ollut laaja-pohjaisen pohjoismaisen yhteistyön kannattaja. On erittäin myönteistä, että puolustusalan yhteistyö Ruotsin ja muiden pohjoismaiden kanssa on tiivistynyt viime vuosien aikana. Kannatan panostamista pohjoismaiseen yhteistyöhön ja yhteiseen toimintaamme maailmalla. Pidän myönteisenä sitä, että myös Baltian maat ovat nousseet täydentämään perinteistä pohjoista

yhteenkuuluvuutta. Suomen ja Viron välisellä yhteistyöllä on jo pitkät perinteet.

Pohjoismaat ottivat hiljattain uuden askeleen yhteisellä solidaarisuuslausunnolla, joka koski yhteistoimintaa erilaisten uhkakuvien ja katastrofien yhteydessä. On selvää, ettei Pohjoismaista yksikään pysyisi passiivisena, jos sen naapurit kohtaisivat suuria vaikeuksia.

Tästä huolimatta todellisia pohjoismaisia toimintavalmiuksia pitäisi entisestään kehittää, jotta selviäisimme käytännön kriiseistä, jotka uhkaavat monimuotoisten nyky-yhteiskuntien keskeisiä toimintoja. Muun muassa sähkötöytä, tiedonvälitys, sairaanhoito, liikenne ja raakaaineden saanti ovat haavoittuvia erilaisten uhkien edessä. Näistä moderneista haasteista selviäminen edellyttää armeijan lisäksi erilaisten siviiliviranomaisten välistä yhteistyökkyä ja toimintaa. Koska haasteet ovat monikansallisia, niihin on myös vastattava monikansallisilla keinoin.

Kuten Ruotsissa totesin, pohjoismaisessa yhteistyössä on tulevaisuudessa suuntauduttava enemmän ulkomaailmaan ja toimittava strategisesti. Mitkä ovat vahvuutemme ja heikkoutemme? Kuinka onnistumme paremmin yhdessä? Kuinka saamme parhaan mahdollisen tuen yhteistyörakenteistamme? Kuinka käytämme pohjoismaista brändiä tehokkaammin globaalisti? Kuinka saamme Baltian maat paremmin mukaan tähän yhteistyöhön? Näitä kysymyksiä olisi pohdittava yhdessä. Tuloksena olisi määriteltävä yhteinen pohjoismainen visio, joka käsittää enemmän kuin pelkkää koordinaointia ja keskustelua.

Millaisena näette Suomen roolin kansainvälisessä kriisinhallinnassa tulevina vuosina?

– Osallistumisemme eri operaatioihin putosi hetkellisesti 1960-luvun tasolle. Lukumäärä kuitenkin kasvaa neljään sataan, kun palaamme UNIFIL-operaatioon Etelä-Libanoniin.

Pidän erittäin tärkeänä, että Suomi osallistuu myös jatkossa aktiivisesti kansainvälisiin operaatioihin. Toisin kuin joskus kuulee väitettävän, kriisinhallintayhteistyö hyödyttää monin eri tavoin maatamme ja maanpuolustus-
tamme. Kyse ei edes ole mistään mittavasta rahallisesta panostuksesta, sillä kriisinhallintaan käytetään tällä hetkellä alle puoli prosenttia puolustusbudjetistamme. Tästä toiminnasta

luopuminen ei siis ratkaisisi puolustushallinnon taloudellisia ongelmia.

Tämän päivän maailmassa Suomen kansallisia etuja turvallisuutta voidaan ja tulee puolustaa myös kaukana omilta rajoiltamme. Olisi lyhytnäköistä linnoittautua tänne ja olettaa, että tällä tavoin maailman myrskyt eivät ulottuisi Suomeen.

Suomi on osallistunut sotilaalliseen kriisinhallintaan Afganistanissa jo yli kymmenen vuotta. Se on kieltämättä pitkä aika, mutta maan moniin ongelmiin ei ole mitään nopeaa ratkaisua. Olen ylpeä siitä työstä, mitä suomalainen kriisinhallintahenkilöstö, sekä sotilaat että siviilit, ovat siellä tähän mennessä tehneet. Afganistanissa on nyt käynnistynyt transitio, turvallisuusvastuun siirtäminen maan omille viranomaisille vuoteen 2014 mennessä. On kuitenkin selvää, että Afganistan tarvitsee kansainvälisen yhteisön apua vielä pitkään tämän jälkeenkin. Siksi tehtävämme siellä ei pääty vielä kahden vuoden kuluttua, vaikka toimintamme sisältö muuttuisikin.

Kuinka arvioitte rauhanvälittämistä Suomen ulko- ja turvallisuuspolitiikan instrumenttina?

– Suomella on jo nyt merkittäviä saavutuksia rauhanvälittämisessä. Uskon että kysyntää tällaisille palveluille riittää myös tulevaisuudessa. Erityinen ansio nauttimastamme kansainvälisestä arvovallasta kuuluu presidentti Martti Ahtisaarelle, joka on ollut neuvottelemassa rauhasta niin Namibiassa, Kosovossa kuin Acehissa. On tärkeää panostaa tällaiseen toimintaan myös tulevina vuosina. Rauhanvälittämisen poliittisia ja opillisia valmiuksia tulee siksi kehittää. Tarvitaan esimerkiksi lisääntyvää yhteistyötä valtiovallan sekä yliopistojen, tutkimuslaitosten ja kansalaisjärjestöjen kesken.

Suomi on hakenut YK:n turvallisuusneuvoston vaihtuvaa jäsenyyttä vuosiksi 2013 ja 2014. Tulokset kampanjastamme selviävät ensi syksyn aikana. Mikäli onnistumme hankkeessamme, saa Suomi poikkeuksellisen keskeisen aseman kansainvälisen yhteisön pyrkimyksissä lopettaa nykyisin käynnissä olevia konflikteja. Se ei kuitenkaan onnistu ilman riittävää taloudellista, poliittista ja henkilöpanostusta. Nauttimamme kansainvälinen luottamus auttaa meitä tässä suhteessa, mutta yksin se ei riitä kovinkaan pitkälle. ☺

Pasi Patokallio
Kari Kahiluoto

Suomi pyrkii YK:n turvallisuusneuvostoon kaudeksi 2013–2014; tarjolla on kokemusta, osaamista sekä vastuunkantoa

Paavo Lipposen hallitus päätti vuonna 2002, että Suomi asettuu ehdolle YK:n turvallisuusneuvoston vaihtuvaksi jäseneksi kaksivuotiskaudelle 2013–2014. Pohjoismaat eivät koskaan kilpaile keskenään, vaan ovat sopineet rotaatiosta, jonka puitteissa kukin pohjoismaa vuorollaan, neljän vuoden välein, asettuu ehdolle turvallisuusneuvoston jäseneksi muiden pohjoismaiden tukemana. Nyt on Suomen vuoro. Islanti oli ehdolla kaudeksi 2009–2010, mutta jäi valitettavasti valitsematta. Näin ollen Suomi olisi turvallisuusneuvostossa ensimmäinen pohjoismaa kahdeksaan vuoteen. On korkea aika.

Turvallisuusneuvosto on YK:n tärkein toimielin. Se on – jäsenvaltioiden valtuuttamana – vastuussa kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitämisestä YK:n peruskirjan mukaisesti. Se voi päättää voimankäytöstä. Se voi asettaa jäsenvaltiota sitovia pakotteita. Turvallisuusneuvoston jäsenyys on ehdottomasti tärkein kansainvälinen luottamustehtävä, johon YK:n jäsenvaltio voidaan valita.

Turvallisuusneuvostossa on viisi pysyvää jäsentä (Iso-Britannia, Kiina, Ranska, Venäjä ja Yhdysvallat) ja kymmenen vaihtuvaa jäsentä. Yksikin pysyvä jäsen voi estää päätöksenteon esittämällä veton, jolloin päätösesitys raukeaa.

Ulkoasiainneuvos Pasi Patokallio vetää Suomen turvallisuusneuvostovaalikampanjaa ulkoasiainministerin erityisedustajana. Ulkoasiainneuvos Kari Kahiluoto on hänen sijaisensa ja ehdokkuustiimin (POL-TN) varajohtaja.

Vain pysyvät jäsenet voivat käyttää tällaista negatiivista valtaa. Positiiviseen päätöksentekoon tarvitaan myös vaihtuvia jäseniä, koska päätösesityksen hyväksyminen vaatii aina vähintään yhdeksän jäsenen puoltoäänien. Vaikka pysyville jäsenillä on eniten valtaa, myös vaihtuvilla jäsenillä on tätä kautta todellista valtaa neuvoston päätöksenteossa. Turvallisuusneuvosto ei ole pelkästään viiden pysyvän jäsenen show, vaikka niin usein kuvitellaan.

Suomessa tämä tiedetään omasta kokemuksesta. Olemme olleet turvallisuusneuvoston jäsen kahdesti aiemmin, kausina 1969–1970 ja 1989–1990. Maailma on ehtinyt muuttua perusteellisesti sitten viime kautemme lähes neljännesvuosisata sitten. Suomen oma asemakin on muuttunut. Kylmä sota on ohi. Neuvostoliitto on hävinnyt maailmankartalta. Suomen johtotähtenä YK-politiikassa ei enää ole puolueettomuus idän ja lännen välillä. Suomi kuuluu turvallisuuspoliittisesti länteen, vaikka emme olekaan läntisen puolustusliiton jäsen. EU-jäsenyys ja EU:n yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka ohjaavat toimintaamme YK:ssakin.

Turvallisuusneuvoston tehtävä on silti säilynyt ennallaan, eikä se ole yhtään vähemmän haasteellinen kuin kylmän sodan vuosina. Neuvoston asialistalla on mittava määrä konflikteja, usein Afrikasta ja Lähi-idästä. Joitakin niistä käsiteltiin jo edellisillä kausillamme. Vuonna 1990 äänestimme sen puolesta, että YK:n nimissä voidaan ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimiin Kuwaitin miehityksen lopettamiseksi. Tämä tarkoitti selkokielellä sotaa Irakia vastaan. Jos meidät valitaan, on täysin mahdollista, että jäsenenä joudumme tälläkin kertaa ottamaan kantaa päätösesityksiin, joilla oikeutetaan voimankäyttö. Voimankäytön

Peacekeeping-näyttelyn avajaiset
7.5.2012

oikeuttaminen on aina vakavan harkinnan paikka. Sotilaallisen aggression torjuminen kansainvälisen turvallisuuden ylläpitämiseksi on kuitenkin viime kädessä Suomen - ja jokaisen pienen maan - oma etu.

Turvallisuusneuvoston vaihtuvien jäsenten valinnasta päättää YK:n yleiskokous. Kaikki 193 YK:n jäsenvaltiota saavat osallistua päätöksentekoon. Vaali toimitetaan suljettuna lippuäänestyksenä. Valituksi tulemiseen tarvitaan 2/3 äänestyspaikalla – yleiskokouksen suuressa salissa New Yorkissa – olevien ja äänioikeutettujen jäsenmaiden äänistä. Yleensä äänestysviikkauksen lähentelee sataa prosenttia, joten valituksi tulemiseen tarvitaan n. 130 maan tuki. Turvallisuusneuvoston vaihtuvat jäsenet kaudelle 2013–2014 valitaan lokakuun lopulla tänä vuonna. Tarkka vaalipäivä lyödään lukkoon vasta kesällä.

YK on vaalitaroituksia varten organisoitu viiden vaaliryhmän ympärille. Länsi-Euroopan ja muiden maiden ryhmälle (WEOG) on syksyn vaalissa jaossa kaksi paikkaa. Näistä paikoista kilpailevat kanssamme Australia ja Luxemburg. Yksi kolmesta jää näin ollen rannalle.

Kummallakin kilpailijallamme on omat vahvuutensa. Emme aliarvioi kumpaakaan.

Australia on vaikuttaja Tyynenmeren ja Aasian suunnalla ja sillä on oma maailmanlaajuinen viiteryhmänsä, Kansainyhteisö. Tällä britti-imperiumin yhteistä kieltä ja perintöä heijastavalla suhdeverkostolla on merkitystä YK:ssakin. Australian näkökulmasta vaalissa on kyse valinnasta ison maan (”middle power” australialaisten omassa sanastossa) ja kahden pienen EU-maan välillä. Luxemburg puolestaan pyrkii kääntämään pienuutensa edukseen; jäsenvaltioita on YK:ssa niinkin monta kuin 29. Suomi on tässä katsannossa iso maa. Luxemburg mielellään korostaa myös sitä, että se ei ole koskaan aiemmin ollut turvallisuusneuvoston jäsen, vaikka se kuuluu YK:n perustajajäseniin. Australian tavoin Luxemburgilla on myös kansainvälinen suhdeverkostonsa, ranskankielisten maiden järjestö (La Francophonie).

Suomella on kuitenkin ihan omat vahvuutensa, joiden vetovoimaan luotamme. Suomella on pitkäaikaista, johdonmukaista ja vakuuttavaa näyttöä toiminnastamme YK:ssa kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden puolesta. Suomesta tuli YK:n jäsen vuonna 1955. Jo seuraavana vuonna osallistuimme YK:n ensimmäiseen varsinaiseen rauhanturvaoperaatioon

Suezilla. Yhteensä noin 50 000 suomalaista miestä – ja vuodesta 1991 alkaen myös naista – on tähän mennessä osallistunut kansainvälisiin rauhanturvaoperaatioihin, useimmiten YK:n lipun alla. Suomalaisia on ollut ja yhä on merkittävässä, kenraalitason johtotehtävissä YK-operaatioissa Ensio Siilasvuosta Gustaf Hägglundiin ja Juha Kilpiään.

Suomen aktiivisuudella kriisinhallintatoiminnassa on luonnollinen yhteys siihen, että pyrimme nyt kolmatta kertaa turvallisuusneuvoston jäseneksi. ”Jos emme tuntisi kiinnostusta kansainvälisten ongelmien ratkaisemiseen emmekä olisi valmiita kantamaan omaa vastuutamme, meidän olisi turha edes kisata paikasta kansainvälistä rauhaa ja turvallisuutta koskevan päätöksenteon ytimessä”, totesi ulkoasiainministeri Erkki Tuomioja hiljan lehtikirjoituksessaan (HS 3.5.2012).

Tuorein panoksemme YK:n rauhanturvatoimintaan on osallistuminen – jo kolmatta kertaa – YK-operaatioon (UNIFIL) Etelä-Libanonissa tämän vuoden toukokuusta lähtien.

Suomen osaamiselle on kysyntää, mitä osoittaa sekin, että YK:n tarkkailuoperaatioon Syyriaan kutsuttiin suomalaisia upseereita ensimmäisten joukossa.

Suomalaisia on toiminut YK:ssa paitsi rauhanturvaajina myös rauhankäyttäjinä jo vuosikymmenten ajan, Kypros-sovitteija Sakari Tuomiojasta presidentti ja rauhannobelisti Martti Ahtisaaren Namibiassa, Kosovossa ja Indonesiassa.

Suomella on YK:ssa maine tasapuolisena ja rakentavia ratkaisuja aktiivisesti etsivänä maana. Kuulumisestamme pohjoismaihin on meille ilmiselvää hyötyä. Pohjoismaat tunnetaan YK:ssa hyvinä maailmankansalaisina, joilla on sekä tahtoa, taitoa että kykyä edistää järjestön päämääriä.

Vakaina länsimaisina demokratioina, joilla on hyvät suhteet naapureihinsa, ne eivät tuo lisää ongelmia turvallisuusneuvoston asialistalle. Ne auttavat ratkomaan muiden ongelmia.

Ei kuitenkaan riitä, että turvallisuusneuvoston pääsee, siellä pitää myös kyetä toimimaan.

Tähän tarvitaan omia resursseja, niin henkisiä kuin materiaalisiakin. YK:n peruskirja asettaa vain kaksi kriteeriä, joiden nojalla vaihtuvat jäsenet tulisi valita turvallisuusneuvostoon. Näistä ensimmäinen ja tärkein kriteeri on kyky antaa panoksensa turvallisuusneuvoston toimintaan. Toissijaisesti on otettava huomioon kohtuullinen maantieteellinen jakauma valinnoissa (siksi juuri paikat onkin jyvitetty alueellisten vaaliryhmien kesken). Suomella on kapasiteettia toimia turvallisuusneuvostossa peruskirjan mukaisesti. Meillä on iso ja osaava YK-edustusto New Yorkissa ja kattava edustoverkosto maailmalla, myös Lähi-idässä ja Afrikassa. Emme ole päätöksenteossamme vain muilta saadun tiedon ja analyysin varassa.

YK:n jäsenmaiden valtaenemmistö on kehitysmaita. Niiden sana painaa eniten turvallisuusneuvoston vaihtuvien jäsenten valinnassa. Tämä on otettu huomioon myös ehdokkuutemme ajamisessa. Kampanjan painopiste on kehitysmaissa. Onneksi Suomella on vanhaan pitkäjänteistä ja laajaa yhteistyötä monien

kehitysmaiden kanssa eri puolilla maailmaa. Tämä luo hyvän pohjan myös poliittiselle dialogille. Jo pelkkä ehdokkuutemme on vahvistanut mielipiteenvaihtoa poliittisista kysymyksistä kehitysmaiden kanssa paitsi virkamiesten kesken myös poliittisella tasolla. Kampanjan loppusuoralla poliittisen tason - Tasavallan Presidentin, pääministerin, ulkoministerin, muiden ministerien, kansanedustajien – harjoittaman vaikuttamisen arvo kasvaa entisestään.

Suomen kontaktiverkko ja tietämys ovat kasvaneet. Näistä uusista avauksista on meille hyötyä turvallisuusneuvostossa, mutta yhtä lailla siinäkin tapauksessa, että Suomi ei tulisi tällä kertaa valituksi turvallisuusneuvostoon. Suljettu lippuäänestys on aina arvaamaton, mutta meillä on kaikki syy uskoa, että Suomi tulee tälläkin kertaa valituksi turvallisuusneuvostoon. Työtä valinnan eteen tehdään hellitämättä aina vaaliin asti. Näytämme kaikille muille jäsenmaille, että maailmassa on myös jotakin pysyvää: suomalainen sisu. ☺

Suomen uudet ulkopoliittiset haasteet

Kirjassani *Suomen muuttuvat koordinaatit* (Gummerus, 2012) esitän tulokintani Suomen kansainvälispoliittisen aseman muuttumisesta keskipitkällä ja jopa pitkällä aikavälillä. Kirjan analyttinen kehikko liittyy Suomen "kohtalon kolmioihin" ja siihen mahdollisuuteen, että kylmän sodan jälkeinen laaja euroatlanttinen kolmio saattaa olla ajan mittaan vaarassa romahtaa takaisin kylmän sodan ajalta tutuksi tulleeseen ahtaampaan alueelliseen versioon. Viime kädessä tämä tarkoittaisi Suomelle vaatimusta järjestää suhteensa Venäjään jälleen aiempaa entistä enemmän kahdenväliseltä pohjalta. Pahimmillaan tämä saattaisi tarkoittaa myös Suomen perinteisen turvallisuusdilemman kärjistymistä.

Nämä ovat kuitenkin kehityskulkuja joiden mahdollinen toteutuminen ei ole varmaa ja jotka tulevat vaatimaan varsin pitkän ajan: Yhdysvallat ei vetäydy johtoasemastaan Euroopan turvallisuudessa nopeasti, eikä EU tule romahtamaan yhdessä yössä. Myöskään Venäjän alueellisen aseman ja voiman muutos ei tule olemaan ripeä. Näin ollen juuri tasavallan presidentiksi valituksi tullut Sauli Niinistö tuskin joutuu varsinaisesti painimaan näiden kysymysten kanssa ainakaan nyt alkaneella kuusivuotiskaudellaan.

Maaailman muutos on kuitenkin muutoin varsin rivakkaa. Nykyisen maailmanjärjestyksen käynnissä olevan murroksen merkittävin ilmentymä eli Aasian, viime kädessä Kiinan, taloudellisen, poliittisen ja ajan mittaan myös sotilaallisen vallan kasvu jatkuu väijäämättä. Tämä tarkoittaa sitä, että kylmän sodan jälkeinen "yksinapainen hetki" on tulossa päätökseen ja Yhdysvallat joutuu kalibroimaan oman kansainvälisen roolinsa osittain uudelta pohjalta. Vaikka EU tuskin katoaa tai hajoaa,

joutuu se kuitenkin painimaan sisäisten ongelmien kanssa vielä pitkään ja tästä syystä sen kansainvälinen rooli tulee jäämään toivottua heikommaksi. Myös Venäjän tulevaisuus on jälleen valinkauhassa, kuten joulukuun 2011 duumanvaaleja seurannut mutta ainakin vielä toistaiseksi tyngäksi jäänyt "valkoinen vallankumous" on osoittanut.

Kaiken kaikkiaan tämä tarkoittaa sitä, että Suomen omassa kansainvälisessä toimintaympäristössä – joka kylmän sodan jälkeisellä kaudella on saanut alati maailmanlaajuisempia piirteitä – on runsaasti epävarmuutta. Käytännön ulkopoliittikan kannalta tämä tarkoittaa sitä, että lähestulkoon kaikki kylmän sodan jälkeisen ulkopoliittikan keskeiset tukipisteet ja patenttiratkaisut ovat paineen alaisia. Suomen täytyy uuden tasavallan presidenttinsä johdolla asemoida itsensä uudelleen siinä määrin kuin siihen on tarvetta. Tämä vaatii tuekseen analyysejä muutoksesta ja sen mahdollisista vaikutuksista Suomelle. Seuraavassa koetan itse lyhykäisestään paaluttaa Suomelle joitakin reimareita muutoin varsin myrskyisille kansainvälispoliittisille vesille.

Talouden politisoituminen ja geopolitiikan paluu

Suomella on historiallisesti aina käynyt varsin hyvä "herraonni". Oikeastaan mistään eittämättä vielä varsin lyhyen itsenäisyytemme vaiheesta ei voida sanoa, että Suomi olisi kompastunut johtajiensa osaamattomuuteen tai taitamattomuuteen. Sama taika näyttää pätevän myös 2000-luvulla. Tarja Halonen oli demokratia- ja ihmisoikeuspainotuksineen oikea presidentti viime vuosikymmenellä, jolloin lännen liberaalin hegemonian työntämänä juuri nämä kysymykset olivat kansainvälisessä politiikassa etusijalla. Samoin Sauli Niinistö on vahvan taloustaustansa ansiosta varmasti mies paikallaan aikana, jolle on ominaista globaalien talouskriisin jälkihoito, rahoitusmarkkinoiden säätely sekä ylipäättään talouden uudelleen (geo)politisoituminen.

Kylmän sodan jälkeisen taloudellisen integraation ja vapaakaupan keskeinen kertomus oli sen (näennäinen) vapaus politiikasta ja etenkin turvallisuuspolitiikasta. Nyt 2010-luvulla tilanne näyttäisi olevan toisin ja edessä näyttäisi olevan talouden uudelleen politisoitumisen ja paikoin kenties jopa turvallistamisen aika. Osittain tätä prosessia

kiihdyttää odotettavissa oleva siirtyminen kasvavan resurssiniukkuuden aikaan. Edessä on todennäköisesti varsin kilpailullinen aika, jossa isot, paikoin valtio-omisteiset "kansalliset mestarit" tai suuret monikansalliset yritykset tulevat ostamaan pienempiä yrityksiä ja lähestulkoon kokonaisia pieniä valtioita päästäkseen käsiksi niiden hallussa mahdollisesti oleviin luonnonvaroihin. Samalla kysymys muun muassa maailmankaupan kannalta olennaisten vesireittien ja muiden verkostojen hallinnasta tulevat nousemaan esiin ja politisoitumaan. On selvää, että Suomen-kaltainen valtio on lähtökohtaisesti heikoilla näissä peleissä.

Kilpailun lisääntymisen ohella myös pyrkimykset yhteistyön vahvistamiseen tulevat jatkumaan, jopa lisääntymään. Tämä tulee tarjoamaan myös Suomelle mahdollisuuksia kokoaan isompaan kansainväliseen rooliin: kysyntää on toimijoille, jotka kykenevät liikumaan notkeasti verkostoissa, formuloimaan ratkaisuja ongelmiin ja fasilitoimaan ongelmanratkaisuun keskittyviä prosesseja. Pieni toimija voi tietyissä tilanteissa olla suuria parempi tuomaan oikeita tahoja yhteen ja ratkomaan yhteisiä ongelmia.

Gloaalipoliitiikan merkityksen nousu

Jatkossa Suomi löytää itsensä hieman paradoksaalisesta tilanteesta. Yhtäältä EU:n kriisi sekä Venäjän suhteellinen voimistuminen kasvattavat lähialueen tapahtumien merkitystä Suomelle. Samalla kansainvälisen politiikan olennaiset verkostot ovat entistä enemmän globaaleja. Niinistön ensimmäinen kosketus ulkopoliitiikkaan tapahtui multiympäristössä ja kosketteli ydinturvallisuuskysymyksiä – kumpikaan ei varsinaisesti ole Suomen ulkopoliitiikan perinteisiä ydinalueita.

Jatkossa Suomen globaalipoliittikka kappaa terävöittämistä. Suomi on toki toiminut aktiivisesti YK:ssa, josta on osoituksena muun muassa maan pyrkimys sen turvaneuvoston vaihtuvaksi jäseneksi 2013. Myös Suomen panostukset kehitysyhteistyön saralla ovat tunnetut. Silti yleisvaikutelmaksi jää, että silloinkin kun aiheet ja teemat ovat olleet oikeat – kuten vaikkapa globaalihallinnon kipupisteitä pohtineen Helsinki-prosessin kohdalla – on tuloksena kuitenkin ollut varsin hahmotonta ja tuloksiltaan vaatimatonta puuhastelua.

Gloaalipoliitiikan pirtaan kuuluu myös suhteet vielä toistaiseksi ainoaan todelliseen maailmanvaltaan, Yhdysvaltoihin. Suomessa on paljon pidetty porua presidentti Halosen kyvyttömyydestä saada kutsua Valkoiseen taloon presidenttikautensa aikana. Eittämättä paikoin tuntui siltä, että asiassa oli hieman näpättyksen makua. Samalla on syytä muistaa,

että Suomi voi tuskin koskaan saada ylettömän hehkuvia poliittisia suhteita Yhdysvaltojen kanssa. Tämän ei tarvitse olla ongelma. Sellainen siitä oikeastaan tulee vasta sitten jos poliittinen johto tai media itse tekevät Suomen saamasta air timesta Washingtonissa Suomen ulkopoliittisen menestyksen benchmarkin.

Tästä huolimatta Suomella on intressejä ajattavanaan myös Yhdysvaltojen suunnalla. Keskeisin näistä liittyy siihen, että Yhdysvallat jatkaa uskottavana turvallisuuspoliittisena toimijana Euroopassa ja myös Pohjois-Euroopassa. Suomen tulee omalta osaltaan vastavuoroisesti jatkaa panostusta kriisinhallintayhteistyöhön ja osoittaa muutenkin kiinnostusta Washingtonin kannalta olennaisiin kysymyksiin.

EU:n (ulko)politisoituminen

Suomen kylmän sodan jälkeinen kansainvälinen asema on pitkälti rakentunut sen oletuksen varaan, että EU:sta on tulossa merkittävä kansainvälinen toimija. Lukuisista kehitysasteleista huolimatta EU tuntuu olevan se ainainen ikuinen lupaus, jonka varsinaisen rooli ja saavutukset eivät kuitenkaan ole osoittautuneet niin vahvoiksi kuin on toivottu ja kenties jopa aiottu. Päinvastoin, talouskriisi on vähentänyt unionin uskottavuutta kansainvälisenä toimijana samalla kun se tulee supistamaan sen käytettävissä olevia voimavaroja ulkopoliitiikan saralla.

Alati syvenevä yhteisvaluutta euron ja koko Euroopan unionin kriisiytyminen on politisoinnissa Eurooppa-politiikkaa uudelleen. EU:n tulevaisuus on monella tapaa valinkauhasa, jopa vaarassa. Edessä saattaa olla tiukkoja valintoja, jotka koskevat esimerkiksi ripeästi syvenyvää talouspoliittista integraatiota tai mahdollisesti pirstoutuvan euroalueen kaaoksen hallintaa. Nämä ovat kysymyksiä, jotka vaativat jatkossa poliittisia näkemyksiä, valintoja ja rohkeutta myös Suomelta.

EU:n jatkuva heikentyminen ulkopoliittisena toimijana johtaa tulevaisuudessa kasvavaan oman kahdenvälisen ulkopoliitiikan tarpeeseen myös Suomen tapauksessa. Tässä Suomi on kuitenkin onnettomien valintojen äärellä. Yhtäältä Suomen etujen mukaista ei ole omilla toimillaan kovertaa unionin yhteisiä linjauksia ontoiksi. Toisaalta EU:n yhteisen ulkopoliitiikan ongelmat ajavat vääjäämättä kasvavaan kahdenvälisyyteen Venäjän, mutta myös muiden tärkeiden kumppaneiden kanssa. Pahimmillaan näiden kahden ulottuvuuden välissä tasapainoilu saattaa muistuttaa perin hankalaksi miellettyä ympyrän neliöimistä.

Venäjän muutos

Suomen ulkopoliitiikan horisontin laajentumisesta huolimatta Suomen oma turvallisuus ja kansainvälinen asetelma palautuu viime kädessä Venäjään. Kylmän sodan jälkeinen kausi on Suomen Venäjän-suhteiden kannalta ollut sangen suotuista: Venäjä ei ole muodostunut Suomelle uhkaksi, ei juuri edes ongelmaksi. Päinvastoin, Venäjältä on jälleen tullut Suomelle keskeinen kauppakumppani ja naapuri, joka vaikkakin usein saattaa olla hankala, on samalla kuitenkin olennainen kumppani yhteisiä ongelmia ratkottaessa.

Varsin ongelmattomat Venäjän-suhteet eivät kuitenkaan ole saavutettu etu. Venäjän nykyjohdossakin on enemmän kuin häivähdyksen vanhoja suurvaltarefleksejä etupiiripyyteineen. Lisäksi Venäjän viimeaikaiset tapahtumat ovat osoittaneet, että Venäjän poliittinen

vakaus ei ole alkuunkaan ollut niin vakaalla tolalla kuin monet ovat halunneet uskoa. Kun tähän vielä lisätään Venäjän käynnissä oleva varsin kunnianhimoinen varustautumishjelma, voidaan todeta, että Venäjän kehitykseen liittyy merkittävää epävarmuuspotentiaalia. Vaikka ei voidakaan sanoa, että Venäjältä olisi tulossa Suomelle suoranainen turvallisuusuhka, ei tämänkaltaista kehityskulkua kuitenkaan voida pitää myöskään täysin pois suljettuna.

Tästä seuraa Suomelle nähdäkseni kaksi asiaa. Ensinnäkin, tämä tarkoittaa sitä, että Suomen kannalta Venäjä on lyijyankkuri, joka sinnikkäästi sitoo Suomea vanhoihin uhkakuviiin. Perinteisellä alueellisella puolustusajattelulla ei ole paljon jalansijaa enää nyky-Euroopassa, mutta Suomen kohdalla perinteisistä uhkakuviista kiinni pitäminen on osittain perusteltua. Samalla Suomi joutuu käyttämään niukkenevia julkisia resursseja investointeihin, joiden tuotto-odotus on negatiivinen ja joka vähentää Suomen kykyä vastata muihin ongelmiin ja kehittää muuta, laajempaa kansainvälistä rooliaan.

Toiseksi, tily totuus Suomelle on, että Venäjän kehitys on meille aina penkkiurheilua: sanottavasti emme kykene maan tulevaan kehitykseen vaikuttamaan. Sama karu havainto pätee myös niin EU:n kuin laajempien globaalien kehityskulkujen suhteen. Tietyllä tapaa sopeutuminen ulkoa tuleviin rakenteellisiin tekijöihin ja tapahtumiin on aina oleva pienen syrjäisen maan osa.

Mistä käsin Suomea parhaiten puolustetaan?

Uuden presidentin valituksi tuleminen lisäksi vuosi 2012 tullaan muistamaan puolustusvoimien uudistuksesta ja siihen liittyvästä maanlaajuisen varuskuntaverkoston vaiheittaisesta supistamisesta. Keskusteluun on liittynyt paljon maakunnallista uhoa ja aluepolitiikkaa, mutta myös aitoa huolta Suomen puolustuskyvyn tulevaisuudesta, kuten esimerkiksi

Haukkala: Suomen uudet ulkopoliittiset haasteet

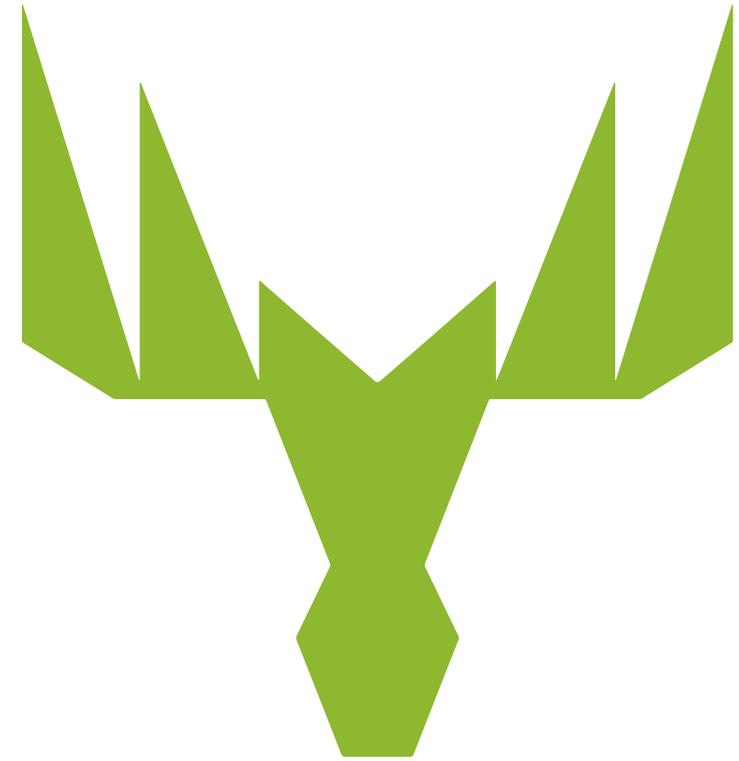
Maanpuolustuskorkeakoulun jo syksyllä 2011 julkaisema Venäjän sotilaspoliittinen kehitys ja Suomi -raportti osoitti.

Kysyä kuitenkin sopii, mitä edellä sanotut suuret muutokset tarkoittavat Suomen oman puolustuskyvyn kannalta: kuka ja mistä käsin Suomea voidaan puolustaa parhaiten? Seuraavaa ei pidä käsittää niin, että pitäisin Suomen sotilaallista maanpuolustusta tarpeettomana, päinvastoin. Kuten sanottua, Venäjän kehitykseen liittyy epävarmuustekijöitä ja sen pyrkimykset oman puolustuskykynsä kehittämiseen siihen liittyvistä ongelmista huolimatta tarkoittaa, että sen suhteellinen iskukyky on alueellisesti nousussa. Venäjä ei kykene haastamaan EU:ta tai Natoa, mutta pienet rajamaat tulevat huomaamaan suhteellisen asemansa heikentyvän. Tämä on vakava ongelma vain EU:n ja/tai Naton sisäisen solidaarisuuden

rapautuessa, josta ei vielä ole hälyttäviä merkkejä nähtävissä. Suoraan sanoen en usko, että Venäjä uhkaa sotilaallisesti Suomea. Tämä ei kuitenkaan viime kädessä ole uskon kysymys ja sen vuoksi on tärkeää, että Suomi huolehtii myös sotilaallisesta puolustuksestaan mahdollisimman hyvin.

Suomi ei kuitenkaan ole erillinen saareke, vaan kiinteä osa ympäröivää ja alati globaalempia piirteitä saavaa maailmaa. Suomen turvallisuuden ja etujen puolustamista ei ole enää pitkään aikaa voitu aloittaa vain maamme ulkorajoilta eikä sitä ensisijaisesti ole tehty puolustusvoimien toimesta. Sen sijaan tarvitaan laaja-alaista ulkopoliitiikkaa, joka vahvistaa niin Suomen taloudellisia kuin turvallisuuspoliittisia etuja ja intressejä, tarvittaessa myös globaalisti. Lisäksi on syytä pitää mielessä, että Suomen turvallisuudesta ja menestyksestä voivat huolehtia valtionhallinnon eri haarojen lisäksi niin yritykset kuin paikoin yksittäiset ihmisetkin. Valtioiden monopoli kansainvälisiin suhteisiin on lopullisesti murtumassa. Myös Suomessa on jo kokemuksia tilanteista, joissa yksilön, vaikkapa entisen presidentti Martti Ahtisaaren rooli saattaa olla merkittävämpi kuin koko Suomen nykyisen valtiollisen johdon.

Tämänkaltaiset kehityskulut eivät kuitenkaan tee valtiosta, sen poliittisesta johdosta tai vaikkapa ulkoministeriöstä tarpeettomia. Päinvastoin, tämänkaltaisen uuden ulkopoliittisen kentän ja siihen liittyvien uhkien ja mahdollisuuksien kartoittaminen vaatii tuekseen analyysia, keskustelua ja hyvää politiikkasuunnittelua ja johtoa. Tämän uuden aktiivisen ulkopoliittisen toimeliaisuuden kehittäminen ja koordinoiminen on Suomen ulkopoliitiikan tulevaisuuden suurin haaste. 🌐

Metsä

Yhdessä Metsä Tissue, Metsä Board, Metsä Fibre, Metsä Wood ja Metsäliitto Puunhankinta ovat **Metsä Group**.

Onko kriisinhallinta kriisin hallintaa?

Siviilikriisinhallinnan silta kestäväan rauhaan ja kehitykseen – haasteena teho ja tulokset

Syyrian mellakoista sisällissodaksi muuttuneessa konfliktissa on uhreja arvioiden mukaan jo enemmän kuin Kosovon sodassa aikanaan, mutta YK sai vauhtia alkuun pienimuotoisen tarkkailijaoperaation valvomaan jo pettänyttä tulitaukoa. Kosovon sotaa ryhdyttiin 13 vuotta sitten Naton toimesta hallitsemaan lähes 50 000 rauhanturvaajalla ja 10 000 poliisilla ja siviilihallinnon virkamiehellä Naton, YK:n, Etyjin ja EU:n yhteishankkeessa.

Kaikki päätoimijat ovat edelleen läsnä Kosovossa, jossa toimii parhaillaan EU:n suurin siviilikriisinhallintaoperaatio EULEX Kosovo poliisin, rajaturvallisuuden, oikeushallinnon ja tullin asiantuntijoilla. Irakin ja Afganistanin turvallisuustilanne on hauras, mutta siitä huolimatta sotilaallisten kriisinhallintaoperaatioiden taistelujoukot ovat siirtyneet tai siirtymässä paikallisten turvallisuustoimijoiden tukitehtäviin.

Sotilaallisten turvallisuustoimijoiden työn jatkeeksi maiden normalisoituminen edellyttää samaan aikaan vahvistuvaa poliisin ja oikeuslaitoksen työtä, jotta yhteiskuntajärjestys perustuisi kuten muissakin maissa vihreiden

Antti Häikiö on sisäasiainministeriön virkamies, siviilikriisinhallinnan koulutuskoordinaattori, jonka vastuualueena on kriisinhallinnan koulutus, tutkimus ja arviointi.

Virkavapaalla, EU-hankejohtaja Suomen, Viron ja Kosovon turvallisuusalan koulutuksen EU-kehittämishankkeessa 2012–2013.

Hän on toiminut YK:n, Naton, Etyjin ja EU:n rauhanturva- ja kriisinhallintatehtävissä vuodesta 1993.

asepukujen ja pitkien aseiden sijasta sinisiin palvelusasuihin ja poliisin ja oikeushallinnon luomaan lakiin ja järjestykseen. Libyan konfliktissa Nato pitää ansionaan Gaddafin hallinnon kaatumiseen johtanutta ilmaoperaatiota, joka oli suunnitellusti lyhyt ja loppui, vaikka muut kansainväliset turvallisuustoimijat eivät vielä ole päässeet edes alkuun omista tehtävissään. Ulkopoliittisen instituutin tutkimuspapereita toteaa, että EU hoiti osansa suojeluvastuun periaatteesta hyvin – Brysselistä käsin.

YK:n turvallisuusneuvoston 6764 kokouksessa aikaan saadusta 2046 päätöslauselmasta kymmenen viimeistä käsittelevät uusia ja vanhoja kärjistyksessä olevia maita ja tilanteita kuten Sudania, Norsunluurannikkoa, Länsi-Saharaa, Lähi-itää, Afganistania, Libyaa, Syyriaa ja Länsi-Afrikkaa.

Kriisit ovat vaikeita, mutta vaikeaa on myös kansainvälisellä yhteisöllä puuttua niihin ajoissa ja hallita kriisejä ja konflikteja kohti rauhaa, vakautta ja kehitystä. Talouden haasteiden lisäksi kansainvälisen yhteisön suuri ja ajankohtainen haaste on kehittää sen tehoa ja tuloksia vaikuttaa uhkiin ajoissa ja hallita niitä väkivallasta kohti kehittyviä yhteiskuntia ja kumppaneita. Tämä kehitys vaikuttaa eniten vastaukseen, onko kriisinhallinta samalla myös oikeaa kriisin hallintaa.

Mandateista muutokseen

Kaikessa kriisinhallinnan ja turvallisuuden kokonaisvaltaisuudessa työn ja tehtävien jako on osa onnistumisen edellytystä. Kokonaisvaltaisuuden tarkoitus ei ole, että kaikki tekevät kaikkea, myös toistensa työtä tai yksi toimija tekee sitä muiden puolesta. On selkeitä

tehtäviä, jotka vain sotilaat kykenevät hoitamaan onnistuneesti, ja tehtäviä, jotka vain siviilitoimijat voivat hoitaa. Paras tilanne olisi toimia riittävän ajoissa niin, että ennakoivat ja ehkäisevät toimet kuten rauhanyhteistyö, neuvottelu ja tarkkailu johtaisivat ratkaisuun ennen kuin sotilaallista väliintuloa tai läsnäoloa edes tarvittaisiin. Samalla vähensivät toimintaan tarvittavat kustannukset.

Siviilitoimijat eivät voi lopettaa laajamittaista väkivaltaa tai turvata tulitaukoa sen jälkeen. Siviiliasiantuntijat eivät myöskään kykene toimimaan itse väkivaltaisessa tai turvattomassa kaaoksessa. Sotilaat taas eivät voi toimia poliisina poliisivaltuuksilla, pidättää, syyttää tai toimia tuomioistuimena rikkomatta kansainvälisen oikeuden sääntöjä ja periaatteita. Voimankäytön ja valtuuksien rajoissa tulisi nopeasti pyrkiä siihen malliin, joka viranomaisten välille on luotu jo olemassa olevissa oikeusvaltioissa.

Kriisinhallinta on maiden ja hallitusten monenvälistä, multilateraalista toimintaa, joka tapahtuu globaalien ja alueellisten järjestöjen kautta. Se yhdistää kansalliset maiden ja jäsen-

valtioiden edut ja intressit siihen laajemmin vastuun ilmaisuun, joka maan tulee kyetä ensin löytämään ja sitten osallistumisen kautta todentamaan yhteisissä maiden välisissä päätöksissä. Raja kansallisen intressin ja yhteisen vastuun mukaisen osallistumisen välillä on yksi maan moraalin ja vastuun mittari. Viimeaikaisten vaalien perusteella mm. Ranskassa, Kreikassa ja Serbiassa jää nähtäväksi, mikä tulosten vaikutus on esimerkiksi EU:n ja maiden yhteiseen ja väliseen toimintaan.

Kansallinen politiikka tekee kriisinhallinnasta kuitenkin väistämättä osan maiden ulkopoliittisesta, kantaa ja linjaa etujensa mukaisesti. Samalla myös kansainvälisen päätöksenteon kuten YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselmat mandaattimäärityksineen ja toimijoiden valtuutuksina ovat poliittisia päätöksiä. Poliittisen päätöksen rinnalle tarvitaan paljon osaamista operaatioista ja tietoa toiminnasta ja sille määritetyistä tavoitteista – eikä pyrkiä pelkästään poliittisiin kompromisseihin. Olisi uskottavaa, jos päätöksen mukainen poliisiooperaatio vaikuttaisi rikollisuuteen ja oikeusvaltiooperaatio toisi tai edistäisi oikeutta.

Kolmen tason tehokkuus

Operaatiotason toiminnan tehokkuus riippuu kuitenkin tuoreiden järjestöjen kuten EU:n toiminnassa paljon muustakin kuin hyvin hallitusta ja johdetusta operaatiosta itsestään. Kun YK, Nato ja Etyj ovat vuosikymmenten aikana pääasiassa oppineet erottamaan poliittisen, strategisen, operatiivisen ja taktisen toiminnan toisistaan, EU ymmärtää ulko- ja turvallisuuspoliittisen toiminnan operaatioissa vielä liikaa vain poliittisen päätöksenteon jatkeena eikä anna operaatioiden toimia ilman Brysselin lähiohjausta lähes kaikissa kysymyksissä. Päätös EU-lipun viemisestä ja nostamisesta alueella tehdään usein ennen hyvää, harkittua ja realistista toimeenpanon suunnitelmaa.

Siksi tehokas toiminta operaatioympäristössä edellyttää koordinoitua ja kokonaisvaltaista lähestymistä myös päämajan päätöksenteossa Brysselissä, mikä kuitenkin perustuu pitkälti pääkaupunkien päätöksentekoon jäsenmaissa. Tämä on samalla todellista EU:n Lissabonin sopimuksen toimeenpanoa. Sitä ei takaa vielä EU:n entisten pilarien muokkaaminen uusiksi organisaatioiksi kuten korkean edustajan Ashtonin ulkosuhdehallinto, vaan se, kuinka

kokonaisvaltaisesti sekä entisten pilarien aiheet ja osaaminen että pääkaupunkien hallitukset ja ministeriöt hallinnonaloineen saadaan mukaan päätöksentekoon, suunnitteluun ja toimeenpanoon.

Kun vaativa kokonaisvaltainen siviilikriisinhallintaoperaatio yrittää vaikuttaa Länsi-Balkanin rajat ylittävään ja järjestäytyneeseen rikollisuuteen, rajaturvallisuuteen, salakuljetukseen, talousrikollisuuteen ja korruptioon, on selvää, että operaatioissa tarvitaan poliisin lisäksi rajaturvallisuuden, tullin, verohallinnon ja oikeushallinnon osaamista ja yhteistyötä kuten kotimaassakin. Siksi myös operaation suunnitteluun ja toimeenpanoon tarvitaan kaikkien toimijoiden osallistuminen kuten myös siihen pääkaupungin hallituksen ja ministeriöiden kannanmuodostukseen, jolla kolmen tai useamman ministeriön osaamisalat saadaan jäsenmaan kootuksi kannaksi EU:ssa.

Ongelmista eteenpäin

Kriisien hallinta on ongelmallista ja ongelmanratkaisua, jossa tulee kriisien monimutkaistuksessa päästä ratkaisuihin myös eteenpäin. Tarvitaan rauhan ja kriisien tuotekehitystä ja

innovatiivista ajattelua. Määrällistä osallistumistaan enemmän Suomella on avainasema olla rauhan innovaatioiden ja kriisinhallinnan tuotekehityksen kärkimaa.

Siviilikriisinhallinta sinällään on jo yksi Suomen aktiivisesti ajama ja kokonaisvaltaisesti kehittämä kriisinhallinnan tuotekonsepti (tai konseptituote). Sen alku EU:ssa liittyy läheisesti Suomen ensimmäiseen puheenjohtajakauteen vuonna 1999. Ajattelua edelsi oppi Länsi-Balkanin ja erityisesti Bosnia-Hertsegovinan YK- ja Nato-operaatioista, jotka osoittivat, että perinteisen rauhanturvaamisen sijaan tarvittiin riittäviä sotilaallisia ja siviilityökaluja rauhaan pääsemiseksi, rauhanrakentamiseksi ja yhteiskunnan jälleenrakentamisen edesauttamiseksi.

Kymmenen vuotta ennen Lissabonin sopimusta järjestetyt Helsingin ja Tampereen ”EU-neuvoston” kokoukset tuskin tiesivät tai tiedostivat, että ulko- ja turvallisuuspolitiikan ja sisä- ja oikeusasioiden jäsenmaakokoukset käsitelivät erikseen alueita, jotka seuraavan vuosikymmenen aikana kehittyivät koko ajan lähemmäksi toisiaan erityisesti kriisinhallinnan ja laajentumisen yhteisessä ympäristössä Balkanilla. Lisäksi siviilikriisinhallinnan kehitys eteni siten, että juuri sisä- ja oikeusasioiden hallinnonalat ja asiantuntijat muodostivat suurimmat ammattiryhmät, osaamisalat ja tehtävät ulko- ja turvallisuuspoliittisessa siviilikriisinhallinnassa.

Yhteisen rajapinnan löytymistä edelsi vielä vaihe, jossa EU laati erikseen kaksi turvallisuusstrategiaa, vuonna 2003 ulko- ja turvallisuuspoliittisen strategian ja vuonna 2010 sisäisen turvallisuuden strategian, joissa kuitenkin oli sama selvä perussanoma: rakentamalla turvallista lähiympäristöä rakennetaan myös Euroopan ja sen jäsenmaiden turvallisuutta. Strategiatason lisäksi on edetty kohti operatiivisempaa yhteistyötä ja Lissabonin sopimuksen kaksi keskeistä jäsenmaiden komiteaa, poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea (PSC) ja sisäisen turvallisuuden komitea (COSI) ovat viime vuodesta lähtien kokoon-tuneet työryhmineen yhteisiin kokouksiin.

Suomi on ollut yksi unionin aktiivisimpia maita edistämään tätä kehitystä, joka todentaa ulko- ja turvallisuuspoliittisen selonteon, hallitusohjelman ja hallituksen strategia-asia-kirjan lisäksi strategiat kokonaisvaltaisesta kriisinhallinnasta ja siviilikriisinhallinnasta sekä sotilaallisen kriisinhallinnan konseptin. Poliitiikka- ja strategiatasojen lisäksi hallinnon arkea on kokoontua milloin Merikasarmilla, Kasarmintorilla, Kirkkokadulla tai Etelä-Esplanadilla ulko-, sisä-, puolustus- ja oikeusministeriöiden lähes viikoittaisiin virkamiesten yhteiskokouksiin. Vielä tarvittaisiin selkeämpi rooli valtioneuvoston kanslian EU-koordinaatiolle ja ministeriöiden yhteistoiminnan ohjaukselle.

Rauhan innovaatiot ja tuotekehitys

Kuten teollisuuden, tuotannon, kaupan ja yritysten alueilla peräänkuulutetaan innovaatioita ja tuotekehitystä, myös kriisinhallinnan kasvava alue tarvitsee uutta ajattelua ja jatkuvaa kehitystä toiminnan tuotteille ja työkaluille vastaamaan kriisien kehitystä ja vastavoimien välineitä.

Suomi selviää suhteellisen helposti, jos se kykenee tuotteistamaan jo olemassa olevan ajattelunsa ja mallinsa erityisesti kansainväliseen päätöksentekoon ja toimintaympäristöön. Tästä syystä Suomen menestymisen YK-turvallisuusneuvostokampanjassa on tärkeää, kuten myös se aktiivisuus, jolla osallistutaan EU:n päätöksentekoon, Euroopan turvallisuus- ja yhteistyöjärjestö Etyjin toimintaan ja Naton rauhankumppanuuteen. Kaikissa auttaa läheinen kumppanuus vertaismaiden kanssa ja kautta kuten mm. pohjoismaat ja Baltian maat ovat yhdessä osoittaneet.

Uutena alueena Suomi näyttää menestyvän myös mm. hallinnon asiantuntijuuteen perustuvassa ja kriisinhallintaa samassa ympäristössä tukevassa EU:n rahoitusohjelmien kehitystyössä, jonka etuna on lisäksi EU-budjettirahoitus. Se ei ainoastaan kata vaan jättää virastoille tuloa toiminnasta. EU:n laajentumis- ja naapurisuusohjelmien rahoituksella tuetaan samoja turvallisuusalueita kuin siviilikriisinhallinnassakin, mutta hyödyntäen enemmän maiden suurempaa halua ja vastaanottoa asiantuntijuudelle ja tekniselle osaamiselle kuin poliittisemmälle kriisinhallinnalle. Esimerkiksi Kosovossa Suomen sisäministeriö voitti yhdessä Viron kanssa kehityshankkeen paikallisen poliisin, rajan, tullin, pelastustoimen ja vankeinhoidon koulutuskeskuksen kehittämiseksi Euroopan ja Bologna-prosessin mukaiseksi ammattikorkeakouluksi, jossa kehitetään Kosovon ja Balkanin ensimmäinen eurooppalaisittain akkreditoitu turvallisuusalan korkeakoulu tuottamaan paikallista kykyä korvaamaan ulkopuolinen osaaminen ja osallistuminen maan turvallisuusasioiden hoitoon.

Konseptuaalisten ja strategisten tuotekehitysalueiden lisäksi Suomi pystyy mallintamaan uusia ratkaisuja myös operatiivisella ja

toiminnan alueella. Puolustus- ja ulkoministeriöiden aloitteesta ja yhteistyössä sisä- ja oikeusministeriöiden kanssa toteutetaan parhaillaan kriisinhallinnan vaikuttavuuden tutkimushanketta. Sen ensimmäisen vaiheen toteuttavat yhdessä ulkoiset tutkijat kansalaisyhteiskunnan toimijat Ulkopoliittinen instituutti ja Crisis Management Initiative CMI.

Yksi Suomen perinteinen vahvuus onkin ollut toimia läheisessä yhteistyössä kansalaisyhteiskunnan ja kansalaisjärjestöjen kanssa sekä luottaa ulkopuoliseen tutkimukseen ja arviointiin toiminnan kehittämiseksi. Tämä ei ole itsestään selvää eurooppalaisten ja kansainvälisten valtio- ja valtioidenvälisen turvallisuustoimijoiden työn kehittämisessä kehitysyhteistyöstä poiketen.

Läheinen yhteistyö tutkimuksen ja kansalaisyhteiskunnan ja -järjestöjen kanssa tukee myös sitä, että Suomen oman toiminnan avoimessa kehittämisessä mallinnetaan samaa myös varsinaisessa kriisinhallinnassa kansainvälisesti. Inhimillisen turvallisuuden periaatteen mukaisesti turvallisuustyön asiakkaita ovat kohde- ja isäntämaan loppukäyttäjät, asukkaat ja kansalaiset, joiden mitarit ovat todelliset mittarit kriisinhallinnan tuloksille ennen muita hyvinvoinnin tekijöitä tai kehityksen ja talouden indikaattoreita.

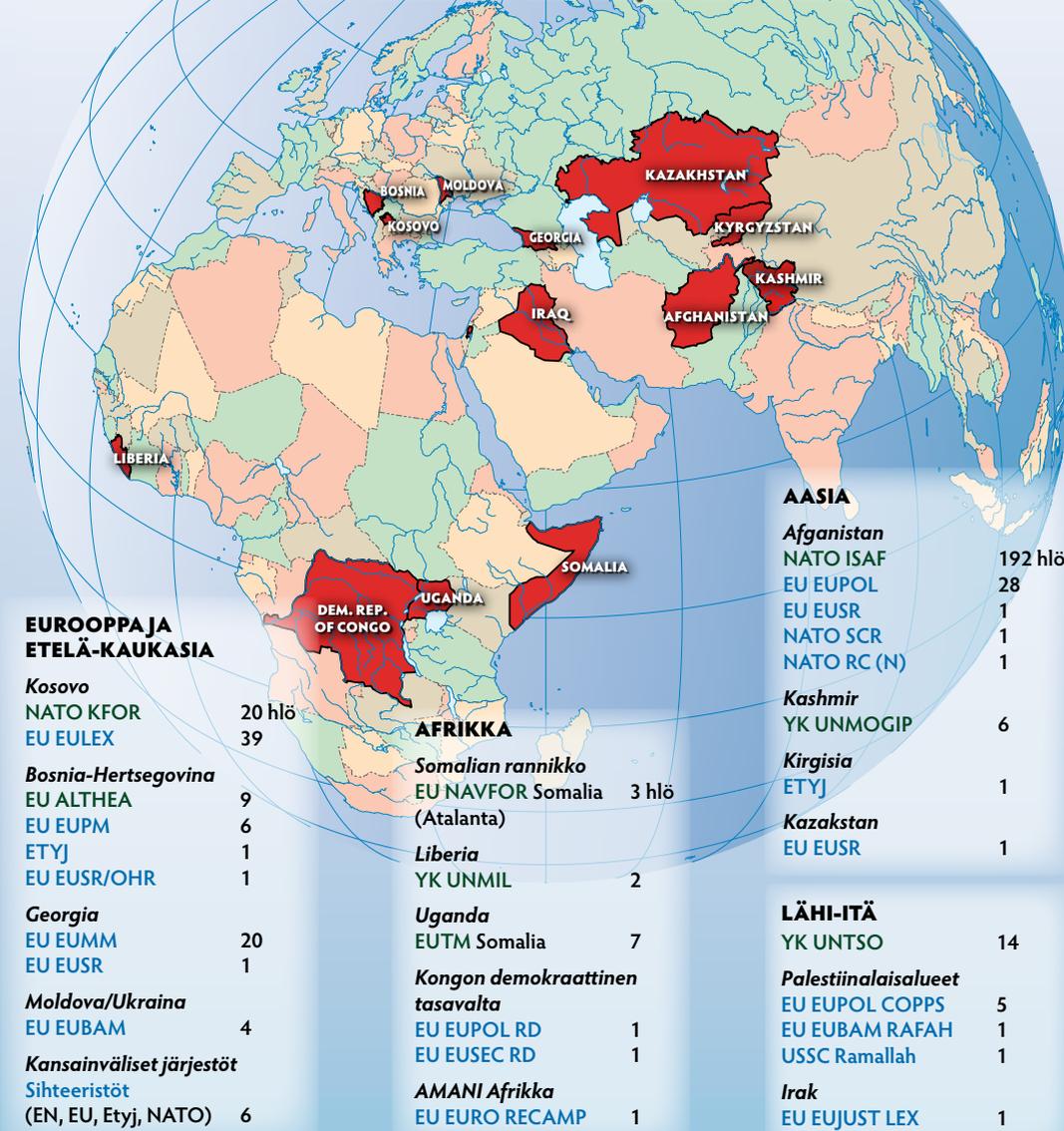
Avainsanat

Kokonaisvaltaisen kriisinhallinnan ja siviilikriisinhallinnan avainsanat ovat transiitio ja transformaatio: se miten transition siirtymävaiheilla edetään väkivaltaisesta konfliktista kohti normaalia yhteiskuntaa perusteina kansalaisen ja yhteisöjen turvallisuus, ihmis- ja perusoikeudet, tasa-arvo ja yhdenvertaisuus, oikeusvaltio, demokratia ja yleinen kehitys, sekä ne transformaation keinot, joilla länsimainen ja eurooppalainen toiminta kykenee välittämään osan arvojaan ainakin toiminnallisiksi arvoiksi muissa maissa ja yhteiskunnissa siinä määrin, kuin ne ovat valmiita ottamaan niitä ja uutta ajattelua ja osaamista osaksi omaa kehitystään.

Suomalaisen yhteiskunnan ilmeinen vahvuus on sen yhtenäisyys kaikessa kriittisessä ja kehittävässä keskustelussa. Samalla tulee

SUOMEN OSALLISTUMINEN KANSAINVÄLISEEN KRIISINHALLINTAAN

Sotilaallisten kriisinhallintatehtävien henkilöstö, tammikuu 2012: 253 (7 naista)
Siviilikriisinhallinnan asiantuntijat: 122 (46 naista)

tunnustaa pienen maan ja sen omien historiavaiheiden jälkeinen malli, ja sen erilaisuus toisen maan toisessa tilanteessa. Valtion, monipuoluejärjestelmän, kansalaisyhteiskunnan, hallinnon, akateemisen tutkimuksen ja jopa yritys- ja liiketoiminnan malli ei välttämättä toimi samalla tavalla toisessa ajassa, paikassa ja kehityksen vaiheessa ilman, että se

tuotteistetaan ja toiminnallistetaan taitavasti ja tarkasti soveltumaan myös muualle.

Suomalainen siviilikriisinhallintaosaaminen riittää hyvinkin rakentamaan siltoja, joiden rakenne, tukipilarit, malli, muoto, kaiteet, pinta, materiaalit ja väri voivat vaihtua sillan tarpeen, käytön ja kulkijoiden mukaan.

Maailman puhtaimmat verkot!

Soneran verkot ovat tutkitusti Suomen ja koko maailman puhtaimmat: niissä liikkuu vähiten haittaohjelmia.*

Tämä on Soneran aktiivisen ja pitkäjänteisen tietoturvatyön ansiota. Soneran palveluilla on jo useita kansainvälisiä tietoturvasertifikaatteja, jotka täyttävät tiukimmatkin vaatimukset. Ota yhteyttä, niin kerromme lisää.

www.sonera.fi/yrityksille

* Viestintäviraston haittaohjelmistotilasto, Microsoft Security Intelligence Report 2011, OECD:n raportti 2010

TeliaSonera. Paikallisesti kansainvälinen, palveluksessasi.

Suurlähettiläs Pekka Wuoristo

Suomen suurlähetystö, Soul

Pohjois-Korea – mikä kurssi 2010-luvulle?

Pohjois-Korea on usein esillä kansainvälisen turvallisuudelle tärkeissä ja huolestuttavissa uutisissa. Ne kertovat ydin- ja ohjuskokeista, kansainvälisistä pakotteista, sotilasmahdin rakentamisesta, asevoiman käytön uhkauksista ja toteutuksesta sekä nyky maailmassa kovin harvinaisen valtio- ja yhteiskuntarakenteen ylläpitämisestä ja vahvistamisesta. Valitettavan tiheästi uutisaiheina ovat ihmisoikeuksien loukkaukset, elintarvikeongelmat, suoranaisten nälänhätä tai luonnonkatastrofit.

Viimeisten parin vuosikymmenen aikana mukana on ollut myönteisiäkin uutisia ydin- alan valvonnan sopimuksista ja muista neuvotteluista, taloudellisesta yhteistyöstä, humanitaarisesta avusta sekä aselepolinjan erottamien perheiden tapaamisista. Niitä on kuitenkin ollut valitettavan vähän, ja käännökset takaisin vanhoille linjoille ovat yleensä nopeita ja ennakoimattomia.

Toinen maailmansota jätti perinnöksi kolme jaettujen valtioiden ongelmaa. Vietnamin tilanne ratkesi pitkän ja katkeran sodan päättymiseen 1970-luvun puolivälissä, ja Saksojen yhdistyminen yli 20 vuotta sitten oli keskeinen osa kylmän sodan siirtymistä historiaan.

Näistä kahdesta poiketen Korean niemimaan jako on edelleen kansainvälisten suhteiden

kriisipesäke ongelman 70-vuotispäivän nopeasti lähestyessä. Kylmän sodan päättyminen ei ratkaissut niemimaan tilannetta, ja kriisit ovat sen jälkeen olleet usein aikaisempia ennakoimattomampia. Aselepolinja 38. leveyspiirillä on lähes ylittämätön, syvenevä elintason ja poliittisen kulttuurin kuilu ja sen ympärillä on edelleen maailman ehkä suurimman sotilaallisen varustautumisen keskittymä.

Korean sota oli kylmän sodan suurvaltapolitiikkaa, mutta se oli myös sisällissota, joka asiallisesti alkoi jo kesällä 1949 Neuvostoliiton ja Yhdysvaltojen vedettyä suurimman osan

joukoistaan niemimaalta. Heinäkuussa 1953 allekirjoitetun aseleposopimuksen osapuolet ovat YK, Pohjois-Korea ja kiinalaiset vapaachoisjoukot, mutta ei Etelä-Korea. Koreat ovat muodollisesti edelleen sotatilassa, ja Pohjoisen vaatima rauhansopimus olisi oikeudellisesti ja poliittisesti erittäin haastava tehtävä. Naapurisuhteiden liennytyistä on vuosikymmenten aikana päästy harjoittelemaan vain lyhyinä ohikiitävinä hetkinä, ja aselepo on ajoittain ollut erittäin hauras.

Kummankin Korean perustuslakien mainitsema yhdistyminen, jota käsiteltiin yhteisissä asiakirjoissa ”auringonpaistepolitiikan” aikana 2000-luvun alussa, on nykyisten poliittisten realiteettien vuoksi käytännössä täysin näkymättömissä. Poliittinen luottamus on hyvin ohut ja epäilykset turvallisuusratkaisujen toimivuudesta ovat syviä epäonnistumisten historiasta kumpuavien kokemusten valossa.

Taloudellisesti, sosiaalisesti ja kansalaisten mielipiteiden hyväksynnän tasolla yhdistyminen olisi ennen näkemättömän vaikea ja erittäin pitkä tapahtumasarja, joka ei olisi hallittavissa yksinkertaisesti raja avaamalla. Taloudelliset ja hyvinvoinnin erot ovat valtavat, eräiden arvioiden mukaan Etelän talousvolyymi on 37-kertainen Pohjoiseen verrattuna. Työvoiman koulutustaso ja osaaminen pitkälti vanhentuneista tuotantorakenteista, armeijasta ja julkisesta hallinnosta ei ole suoraan siirrettävissä Etelän jälkiteollisen yhteiskunnan tarpeisiin. Etelä-Korean pari vuotta sitten perustaman yhdistymisrahaston on lihottava vielä monta vuotta mm. sosiaaliturvan luomiseksi, mutta talouskasvun ennakoitu hidastuminen lisää rahoituksen paineita.

Niemimaa on äärimmäisten vastakohtaisuuksien keskittymä. Taloushistoriassa Pohjoinen oli sen vahva osa, jossa mineraalit ja vesivoima avasivat teolliselle kehitykselle tietä viime vuosisadan alkupuolella. Etelä oli köyhää maatalousseutua, joka osin kovaotteisenkin teollistamispolitiikan ansiosta meni 1960-luvun lopulla perinteisen sosialistisen suunnitelmatalouden valinneen Pohjoisen ohi kansantueluvuissa.

Naapureita erottava kehitys on sen jälkeen ollut mittava ja peruuttamaton. Pohjoinen ankkuroi tulevaisuutensa vuoden 1972 perustuslaissa juche-aatteeseen eli omavaraisuuden

malliin. Se on monella tavalla sulkeutunut, kansainvälisiin ja lähiympäristönsä muutoksiin usein kielteisesti suhtautuva yhden puolueen diktatuuri, jossa talouden ja yhteiskunnan nykyaikaistamisen askeleet ovat hyvin vähäisiä.

Pohjoisen erikoispiirteitä ovat korkeimman vallan siirtyminen yhden perheen sisällä nyt jo kolmannessa polvessa sekä ”sotilaat ensin”-politiikka, jossa asevoimat saavat lähes kaiken toiminnan läpäisevän yksipuolisen ulkoisen uhkakuvan tukemana voimavarojen selkeän prioriteetin, mikä taas käytännössä rajoittaa yhteiskunnan muuta kehitystä, väestön hyvinvointia ja vaurauden rakentamista.

Etelä-Korea nousu muutamassa vuosikymmenessä kehitysmaasta teollisuusvaltioksi on taloushistoriassa harvinainen ilmiö. Sitä luotiin sotilashallituksen tiukalla mallilla ja julkisella ohjauksella, mutta Etelä-Korea on kulkenut demokratian tiellä jo runsaat 20 vuotta. Se on kivunnut lähelle kansainvälistä talouskymmenikköä sekä G20-ryhmän jäseneksi ja siitä on tullut kansainvälinen yhteisön vakava toimija.

Kylmän sodan päättymiseen saakka Pohjois-Korea saattoi luottaa liittolaistensa Kiinan ja Neuvostoliiton runsaskätiseen taloudelliseen, poliittiseen ja sotilaalliseen tukeen. Tulevien vaikeuksien ensimmäinen merkki oli kumppanien osallistuminen Soulin olympialaisiin vuonna 1988. Etelä sai kansainvälisen tunnustuksen, joka vei sen pitkälle Koreoiden keskinäisen kisan kärkeen.

Kiinan ja Neuvostoliiton diplomaatti- ja taloussuhteet Etelä-Korean kanssa merkitsivät Pjongjangin yhteistyöpiirin hajoamista, suojatun kaupallisen ympäristön murtumista ja ulkopoliittisen viiteryhmän hiipumista. Vuodet 1990-luvulla olivat maalle vaikeita luonnonkatastrofien, tulvien ja nälänhädän keskellä. Lisäksi valtion perustaja Kim Il-sung kuoli vuonna 1994 ja uuden johdon siirtymäkaudesta tuli melko pitkä. Pohjois-Korea käytti paljon niukoista resursseistaan ydin- ja ohjusteknologian kehittämiseen.

Niemimaan suhteiden ”suojasää” koettiin 1990-luvun lopulta alkaen. Pohjois-Koreaa luotsasi Kim Jong-il kansallisen puolustusneuvoston puheenjohtajana ja johtavan puolueen pääsihteerinä, koska presidentin nimike oli päätetty antaa ikuisesti hänen edesmenneelle

isälleen. Kimin ensimmäisinä virkavuosina vakiintui ”sotilaat ensin”-politiikka valtiorakenteen ytimeksi, ja hän myös lämmitti Pjongjangin suhteita Kiinaan.

”Auringonpaistepolitiikan” alku oli lupaava. Kim Jong-ilin matkat Kiinaan nostivat toiveita Pohjois-Korean kiinnostuksesta ja valmiuksista talousuudistuksiin. Vuonna 2003 Pohjoisen irtauduttua NPT-sopimuksesta lähti liikkeelle kuuden valtion (Koreat, Yhdysvallat, Kiina, Venäjä ja Japani) neuvottelumekanismi, joka tähtäsi niemimaan ydinaseettomuuden säilyttämiseen. Vaikka Pohjois-Korea teki vuonna 2006 ydinkokeen, saatiin seuraavana vuonna aikaan sopimus 1980-luvun alussa rakennetun

Yongbyonin plutoniumia valmistaneen laitoksen alasajosta.

Etelän-Korea rahoitti demilitarisoidun vyöhykkeen pohjoispuolelle Kaesongin erityistalousalueen sekä Kumgang-vuoren matkailukeskuksen. Kaesongin merkityksestä osapuolille kertoo se, että alueen tulevaisuutta ei ole kyseenalaistettu viime vuosien tiukimmisakaan kriisitilanteissa. Alueen yli sadassa korealaisfirmassa työskentelee noin 40000 paikallista työntekijää, ja Kaesong on Pohjoiselle hyvin merkittävä tulolähde muun ulkomaankaupan hiipuesssa.

Koreoiden naapurisuhteet ovat viime vuosina kulkeneet vakavasta kriisistä toiseen.

Presidentti Lee luopui 2007 päivänpaistepoliitikasta vaati Pohjoiselta ydinohjelman alajoa edellytyksenä talousavulle. Pohjoinen teki 2009 ydin- ja ohjuskokeita sekä vetäytyi kuusikantaneuvotteluista.

Niemimaan vuoropuhelu on ollut poikki pitkiä aikoja, ja Pohjois-Korean käytöksessä rauhalliset ja sotaiset vaiheet ovat vuorotelleet. Suhteet kiristyivät äärimmilleen maaliskuussa 2010 Cheonan-korvetin upotessa lähellä kiistanalaista merirajaa. Kansainvälisen komission johtopäätös oli, että sen tuhosi Pohjoisen torpedo. Syksyllä Pohjoinen esitti kuusikantaneuvotteluihin palaamista, mutta sen uusi uraania rikastava laitos herätti levottomuutta.

Merirajan tykistötaistelu marraskuussa 2010 oli ensimmäinen hyökkäys Etelän maa-perään ja siviiliväestöön sitten Korean sodan. Epäsymmetrisistä operaatioista oli tullut huolestuttavaa arkipäivää, ja Pohjoinen sovelsi kybersodankäynnin keinoja välikohtausta seuranneiden amerikkalais-korealaisten sotaharjoitusten aikana.

Etelä ilmoitti vastaavansa seuraavaan aseelliseen provokaatioon. Tiukoista sanoista huolimatta osapuolet varovat hallitsematonta eskaloimista ja harhaliikkeitä. Pohjoinen tähtää pelotevaikutukseen, ja kauhukäsikirjoitus on inhimillinen virhe tai lenkin pettäminen kommentoketjussa, jonka pitäisi toimia johdonmukaisesti ja odotetusti.

Vuoden 2011 aikana Pohjoinen sai aktiivisen keskusteluyhteyden amerikkalaisten kanssa. Tämä on sen pitkän ajan tavoite, ja kuusikanta jäi syrjemmälle. Kim Jong-il vieraili parin vuoden sisällä neljästi Kiinassa sekä kerran Venäjällä.

Kiina esitteli hänelle aktiivisesti talousmalliaan, Pohjoinen uudisti investointien ehtoja ja Venäjä esitteli maakaasuputkisuunnitelman Sahalinilta Pohjois-Korean kautta Etelään. Pohjois-Korea ja Venäjä kehittävät parhaillaan Vladivostokin ja Razinin sataman välistä rata-yhteyttä. Se ja kaasuputki lisäävät myönteistä riippuvuutta niemimaalla.

Suuri, hyvinvoiva ja voimakas kansakunta on Kim Il-sungin satavuotisjuhlien teema 2012. Pohjoisen tavoite on turvata kansallisen puolustuksen tarpeita palveleva perusteellisuus, jonka painopisteet ovat teräs ja muu metallurgia, sähkövoima, hiili ja rautatiet. Virallisen

linjauksen mukaan raskas teollisuus auttaa kehittämään kansalaisten elintasoja kohottavaa kevyttä teollisuutta. Raziniin ja Kiinan rajalle, Sinjusun kaupungin lähellä oleville saarille ilmoitetaan rakennettavan talousalueet yhteisyrityksille.

Muutos on mielenkiintoinen, koska vielä pari vuotta sitten Pohjoisen virkamiehet suhtautuivat hyvin varauksellisesti yhteisyritysten ja talousalueiden perustamisen korostaen omavaraisen talouspolitiikan johtavaa roolia. Vanhentunut ja kapea-alainen teollisuus vaatii kipeästi uudistussyysäyksiä, mutta kiinalaisten investointien arvellaan jääneen jälkeen odotuksista, ja muut sijoittajat ovat yksittäistapauksia.

Kansainvälisten pakotteiden myötä Pohjoisen riippuvuus Kiinasta on jatkuvasti kasvanut. Kiina on sen tärkein kauppakumppani, raaka-aineiden ja mineraalien suurostaja sekä öljyn ja monien arvioiden mukaan myös pakotteiden alle kuuluvien tuotteiden välittäjä. Pohjois-Korean käyttäytymiseen voinee ohjaavasti vaikuttaa juuri Kiina.

Pohjois-Korean johtajan Kim Jong-ilin vakava sairastuminen elo-syyskuussa 2008 avasi maalle aivan uuden tilanteen. Häntä oli aikoinaan koulutettu pitkään isänsä seuraajaksi, mutta aluksi kansainvälisissä arvioissa tiedettiin hyvin vähän uuden polven johtajavaihtoehtoista.

Valinta oli hänen nuorin poikansa Kim Jong-un, jonka muodollinen valtaannousu avattiin syyskuun 2010 puoluekokouksessa. Hän nousi puolueen sotilaskomission varapuheenjohtajaksi, keskuskomitean jäseneksi ja täyden kenraalin arvoon. Muutoksen varmistajiin kuuluivat Kim Jong-ilin sisar ja tämän aviomies sekä armeijan kärkikaarti, jonka jäseniä työskenteli jo Kim Il-sungin kanssa. Em. tykistötaistelun johtamisen on arvioitu olleen osa johtajaehdokkaalta vaadittua ”työnäytettä”.

Pojan korealaisessa johtajaperinteessä nuori ikä sekä ainakin julkisesti lyhyt koulutus herättivät runsaasti spekulatioita. Kim Jong-ilin terveyden kohentuminen näytti kuitenkin tarjoavan mahdollisuuksia valmennukseen, esiintymiseen isän rinnalla ”kenttämatkoilla” sekä poliittis-sotilaallisen eliitin hyväksynnän varmistamiseen. Monia arvioitsijoita kiinnosti myös pohdinta, tuoko Kim Jong-unin koulukokemus ulkomailla politiikkaan uusia näkemyksiä.

Kim Jong-il (virallinen muotokuva)

Kim Jong-ilin kuolema viime joulukuussa ei näyttänyt aiheuttavan ongelmia vallan vaihtumiseen. Uusi rakenne oli valmis Kim Il-Sungin syntymäpäiväjuhlien aikaan huhtikuussa 2012. Hänen noin 30-vuotias pojanpoikansa nousi puolueen ensimmäiseksi sihteeriksi ja politbyroon pysyvän komitean jäseneksi sekä puolueen ja valtion sotilaskomissioiden puheenjohtajaksi eli vallan ehdottomalle huipulle.

Helmikuun lopussa Yhdysvallat ja Pohjois-Korea julkistivat yhteisymmärryksensä mitavasta elintarvikeavusta, jonka vastineeksi Pohjoinen sitoutui pidättymään ydin- ja ohjuskokeista. Välipuhe jäi lyhytkestoiseksi, sillä parin viikon sisällä Pohjoinen ilmoitti lähettävänsä tutkimussatelliitin, joka yleisesti tulkittiin tarkoittavan pitkän kantaman ohjuskoetta. Kansainvälinen arvostelu oli kattava ja kova. Koe epäonnistui, ja aikaisemmasta poiketen Pohjoinen antoi tämän tiedoksi myös omille kansalaisilleen.

YK:n turvallisuusneuvostossa pysyvät jäsenet löysivät yhteiset muotoilut myös varoitukselle ennakoidusta Pohjoisen ydinkokeesta, ja tämä kertoo tilanearvion vakavuudesta. Keskusteluiden myönteinen tulos ja sen jälkeen otettu riski tiukasta kansainvälisestä reaktiosta on osa Pohjoisen perinteistä toimintamallia, jota nähtäneen myös tulevaisuudessa.

Pohjois-Korea näyttää nyt selvinneen jo toisesta vallansiiirrosta, mutta jatkokon liittyy

Kim Jong-un

monia kysymyksiä. Tutkijoilla on toisistaan poikkeavia mielipiteitä. Suljetusta valtiosta on vaikea saada tietoa poliittisen eliitin ryhmittymistä ja tavoitteista, yhteiskunnallisista muutospaineteista, ihmisten asenteista sekä ulkoa tulevien vaikutteiden leviämistä. Julkisia linjauksia uusi johto ei ole vielä tehnyt, osana asemansa vakiinnuttamista se on pikemmin luonut kuvaa perinteisten toimintamallien toivuudesta.

Uudella johdolla on haasteita arvovaltansa rakentamisessa ja vahvistamisessa. Ikärakenteen muutoksen myötä poliittinen eliitti lähivuosina todennäköisesti nuorentuu, ja valmius keskustella varsinkin taloudellisista linjauksista saattaa nousta. Lisääntyvien ulkoisten vaikutteiden arviointi tulee entistä tärkeämmäksi osaksi yleistä muutosvalmiutta.

Sotilaallista tai poliittista ratkaisua Korean niemimaan ongelmiin ei lähivuosina tuskin ole odotettavissa, ja ne säilyvät kansainvälisellä asialistalla. Melko yleisten arvioiden mukaan ydinpelotteen kehittäminen ja ydinvallan aseman tavoittelu on Pohjoisen laskelmissa askel kohti vahvaa neuvotteluasetelmaa keskusteluissa Yhdysvaltojen kanssa kahdenvälisistä suhteista ja rauhansopimuksesta. Niemimaan valtioiden suhdekehitys riippuu myös ensi vuoden alussa virkaan astuvan Etelä-Korean presidentin linjauksista, mutta tässäkin keskusteluyhteyksien avaaminen on varmasti vaikeaa. ☺

Kaksi kirjaa Suomen ulkopolitiikasta kylmän sodan päättymisen ja Euroopan unioniin liittymisen murrosvaiheessa

Osmo Apunen:

Silmän politiikkaa

Ulkopoliittinen instituutti 1961–2006

Otava, Helsinki 2012

Jaakko Blomberg:

Vakauden kaipuu.

Kylmän sodan loppu ja Suomi.

WSOY, Helsinki 2011

On ollut vuosia, jolloin Suomen ulkopolitiikasta ei ole kirjoitettu välttämättä yhtäkään merkittävää teosta. Lyhyen ajan sisään on kuitenkin ilmestynyt kaksi sel-laista. Ne tarkastelevat Suomen ulkopolitiikkaa kylmän sodan aikana sekä etenkin kylmän sodan päättymisen ja Euroopan unioniin liittymisen murrosvaihetta.

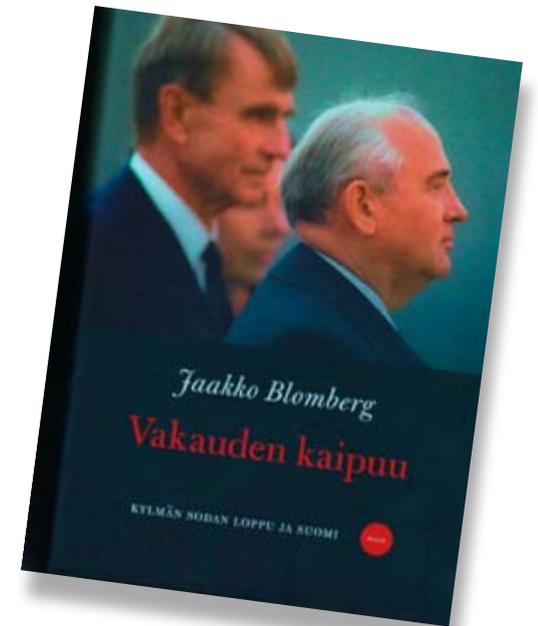
Jaakko Blombergin Vakauden kaipuu on monimentaalin, lähes 700 sivun mittainen esitys tuosta aikakaudesta. Blombergin omien, vaatimattomien sanojensa mukaan ”teos ei ole tieteellistä tai akateemista tasoa tavoitteleva historiallinen tutkimus vaan pikemminkin vain tavallista yksityiskohtaisempi kronologia, yhden ajanjakson rekonstruktio”. Saman asian voi ilmaista niinkin, että teos on analyttisesti pohtivan todistajan pitkä lausunto Suomen ulkopolitiikan kylmän sodan päättymisen aikaisesta murrosjaksosta, jota tulevat historiantutkijat eivät helposti voi pistää paremmaksi senkään jälkeen kun arkistot tuosta aikakaudesta pian aukenevat.

Osmo Apunen taas on kirjoittanut – tilaus-työnä mutta eittämättä myös omasta kiinnostuksestaan – Ulkopoliittisen instituutin historian 1961–2006 eli instituutin perustamisesta sen siirtymiseen Ulkopoliitiikan tutkimuksen säätöön hallinnoimasta valtionapulaitoksesta

Eduskunnan alaisuuteen. Apusen tarkoituksena on ollut ”nostaa runsaan neljän vuosikymmenen ulko- ja turvallisuuspoliittisen keskustelun suuret säikeet esille siitä moninaisesta puuhastelusta, josta tällaisen tutkimuslaitoksen arki rakentuu”. Kirjoittajan tyyli on vauhdikas ja mukaansa tempaava, väliin sarkastinen. Myös kirjan kuvitus on erinomainen.

Molemmat kirjoittajat ovat näkijöitä ja tekijöitä suhteessa kirjoituksiinsa. Blomberg on pitkän linjan diplomaatti, mutta työskenteli nuoruudessaan myös yliopistossa. Blomberg oli keskeisesti mukana kuvaamansa murrosajan linjauksissa ja päätöksissä. Apunen taas oli ulkopoliittisen instituutin johtaja sen alkuaikoina, kävi ulkoasiainministeriössä ja siirtyi sitten Tampereen yliopistoon kansainvälisen politiikan professoriksi, mutta säilytti senkin jälkeen yhteyden instituutin toimintaan. Kumpikaan ei silti korosta omaa rooliaan. Apunen ei kerro itsestään ensimmäisessä persoonassa, mutta tuo kyllä omatkin kokemuk-sensa esille. Blomberg kirjoittaa toisinaan minä-muodossa, mutta käyttää usein passiivia silloinkin, kun hän on itse ollut aktiivinen toimija.

Blombergin ja Apusen teokset ovat dokumentoituja ja huolellisesti laadittuja kuvauksia ulkopoliitiikan tekemisestä tai sitä koskevasta keskustelusta. Molempien kirjojen kannessa

kaksi vierekkäin seisovaa valtiomiestä katsoo sivuprofiilissa horisonttiin. Blombergin kirjassa he ovat Koivisto ja Gorbatschov, Apusen Kekkonen ja Kennedy – tämä on sikäli kuvaavaa, että itse asiassa Apusen kirjasta yli puolet käsittelee nimenomaan Kekosta ja Kekoksen aikaa. Tästä huolimatta kirjat tangeeraavat toisiaan moneen kertaan.

Blomberg keskittyy selvittämään Suomen ulkopolitiikan murrosta ennen kaikkea Venäjän-suhteiden uudelleenjärjestelyn ja EU-jäsenyyden näkökulmasta. Hän tarkastelee doktriinin ja strategian muutosta, keskeisiä puheita, sopimuksia, kokouksia ja vierailuja kuin myös julkista keskustelua. Kirjan monista kiinnostavista episodeista voi idänsuhteiden osalta ottaa esiin esimerkiksi Gorbatschovin vierailun Helsinkiin lokakuussa 1989, jolloin hän Finlandia-talon puheessaan tunnusti ”varauksetta Suomen puolueettoman statuksen”. Blomberg muistuttaa, kuinka suomalaiset eivät tuolloin olleet halunneet ottaa esiin puolueettomuusmääritelmää, koska siitä ei uskottu päästävän tyydyttävään tulokseen eikä Koivisto pitänyt sitä kovinkaan merkittävänä. Gorbatschovilta oli tuolloin odotettu ennemminkin jonkinlaista elettä, jolla myönnettäisiin Neuvostoliiton aloittaneen talvisodan sen 50-vuotispäivän alla. Näin ei kuitenkaan tapahtunut vaan Neuvostoliiton syyllisyyden tunnustava kohta

oli aivan viime hetkillä karsittu Gorbatschovin puheesta pois.

Apunen puolestaan selvittää, minkälaisen lobbauksen ja yleisen epävarmuuden vallitessa Ulkopoliittisen instituutin taloudellista pohjaa onnistuttiin vahvistamaan toisinaan paremmalla, toisinaan huonommalla menestyksellä, kuinka yhteydet kansainvälisiin tutkijaverkostoihin toimivat ja välillä taas ei ja miten valtiovallan edustajat välillä kannustivat ja rohkaisivat instituutin tutkijoiden osallistumista poliittiseen keskusteluun ja toisinaan taas pyrkivät puuttumaan ja kritisoiimaan heidän kannanottojaan ja näkemyksiään. Kirjan nimen ”silmän politiikka” koostuu merkkien, symbolien ja merkkien vuorovaikutuksesta, jota on tulkittava aikalaiskontekstista käsin. Selkeimmin instituutin poliittinen rooli näkyi, kun Paavo Lipponen oli instituutin johtajana ja Kalevi Sorsa kyseli, olivatko Lipposen poliittiset kannanotot tarkoituksen mukaisia instituutin tehtäviä ajatellen. Politisoituneita kiistoja aiheutti myös esimerkiksi Paavo Väyrysen Ulkopoliitiikka-lehdessä kirjoittama kirja-arvio Koiviston muistelmista.

Tekijät esittävät Suomen ulkopolitiikan kehityksestä ja sen kylmän sodan päättymisen jälkeisestä murroksesta myös kokonaistulkintoja. Blombergin käsityksen mukaan ”lännetymisen” korostaminen on harhaanjohtavaa,

koska se sivuuttaa kansainvälisen ympäristön muutoksen vaikutuksen meihin ja maamme politiikkaan. Suomen hakeutumista Euroopan unioniin ei selitä Blombergin mielestä se, että Suomi sitä halusi vaan se, että kansainvälisen muutoksen kautta tuli mahdolliseksi päästä sinne, minne Suomi kuului. Kylmän sodan päättymisen näkyi vapauden lisääntymisenä, valtioiden ja kansojen välisen keskinäisriippuvuuden kasvuna sekä suvereniteetin alasajona. Kylmän sodan jälkeinen ”vakauspolitiikka” oli niin yhteistyötä ja osallistumista ristiriitojen ennaltaehkäisemiseksi mutta myös pidättäytymistä toisen etujen vaarantamisesta.

Apusen kirjasta on vaikeampi löytää eksplisiittisiä väitteitä kylmän sodan jälkeisestä murroksesta, mutta se on yleissävyltään olennaisesti Blombergia pessimistisempi. Rivien välistä näkyy huoli siitä, kuinka suomalaiset poliitikot ja tutkijat hukkasivat sen valtioviisauden, jolla asioita oli menestyksekkäästi hoidettu Kekkonen aikana. EU-aika toi Apusen mukaan Ulkopoliittiseen instituuttiin uuden tutkijapolven, ”joka jätti surutta taakseen sen pikkuvaltion eloonjäämisopin, paasikiveläisen realismin, jonka varassa yksin jätetyt suomalaiset keinottelivat itsensä läpi kylmän sodan koettelemusten”. Kekkonen aikana Ulkopoliittisessa instituutissa mietittiin, ”miten Suomen ulkopoliittista liikkumavapautta voitaisiin suojella”, kun taas unionin aikana ”oli ensin kuviteltava Eurooppa ja sitten keksittävä, miten siihen voisi sovittautua”. Apusen näkemyksen mukaan valtiovallan ote tiukentui unionin kaudella, mikä johti sitten instituutin siirtymiseen Eduskunnan alaisuuteen. Etenkin murrosvuosina tutkijat muokkasivat ulkopoliittikan asialistaa astumalla ”virallisen ulkopoliittikan” rajojen ulkopuolelle, mutta jo kylmän sodan aikana instituutti piti yllä ”hyvinkin moniäänistä ja erimielistä keskustelua turvallisuuspolitiikan peruskysymyksistä”.

Kumpaakaan kirjaa ei ole kirjoitettu siten, että ne olisivat nostattaneet suuria otsikoita tiedotusvälineissä. Tämä on sikäli hyvä, sillä jokaisen Suomen ulkopoliittikkaa seuraavan tai sitä harrastavan kannattaa lukea kirjat ihan itse. Ne antavat erinomaisen pohjan useampaan kuin vain yhteen keskusteluun.

Tuomas Forsberg

Yhdessä puhtaan Itämeren puolesta

onninen

Onnisen liiketoiminta on voimakkaasti sidoksissa veteen ja energiaan. Vedellä, energialla ja ekologisilla tuotteilla on olennainen merkitys lähes kaikissa yhtiön asiakassegmenteissä.

Onninen lahjoittaa laitteistoja John Nurmisen Säätiön Puhdas Itämeri -hankkeille. Haluamme edistää Itämeren suojelua ja kantaa ympäristövastuuta lähialueilla konkreettisin toimin. Itämeri on meille luonnollinen kohde, koska lähes kaikki Onnisen toimintamaat sijaitsevat Itämeren valuma-alueella.

www.onninen.fi

PUHDAS ITÄMERI JOHN NURMISEN SÄÄTIÖ

Puolustusministeri Stefan Wallin

Puolustusministerin puhe

201. Maanpuolustuskurssin avajaisissa Helsingissä 5. maaliskuuta 2012

Arvoisa Puolustusvoimain komentaja, kummikurssilaiset, kutsuvieraat ja Maanpuolustuskurssille 201 kutsutut kurssilaiset. Hyvät naiset ja herrat.

Ärade Försvarsmaktens kommandör, fadderkursdeltagare, inbjudna gäster och deltagare på den 201 riksomfattande försvarskursen, mina damer och herrar.

Maanpuolustuskysymykset ovat lähellä jokaista suomalaista. Tämä on heijastunut myös keskusteluun puolustusvoimauudistuksesta. Maanpuolustus on perinteisesti ollut myös kansalaisiamme yhdistävä tekijä, näin tulee olla myös jatkossa. Maanpuolustuskurssinne omalta osaltaan toimii siteenä, joka yhdistää eri alojen toimijat yhdessä pohtimaan poikkeusolojen varautumista ja häiriötilanteiden hallintaa normaalioloissa. Kurssin merkitys

kokonaisturvallisuuteen liittyvän osaamisen kehittäjänä on kiistaton.

Valotan puheeni alkuosassa hieman meneillään olevan Puolustusvoimauudistuksen taustaa. Lopuksi pyrin varovasti hahmottamaan laajempaa toimintaympäristöämme ja myöhemmin annettavan turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon reunaehtoja.

Julkisessa keskustelussa on arvioitu Suomen puolustuksen ja maanpuolustustahdon mahdollisesti jopa romahtavan edessä olevan Puolustusvoimauudistuksen toimenpiteiden myötä. Tällainen epäilyksen varjo on mielestäni aiheeton. Puolustusvoimauudistusta ovat valmistelleet puolustuksemme eri osa-alueisiin kaikkein parhaiten perehtyneet tahot puolustushallinnossa. Uudistuksella pyritään varmistamaan, että meillä on edellytykset puolustaa Suomea myös tulevaisuudessa. Puolustuksemme on yksittäisten varuskuntien olemassa oloa

paljon moniulotteisempi kysymys. Sen perusta nojaa tasapainossa olevaan valtion talouteen, yhteiskunnan kriisinsietokykyyn sekä pitkäjänteisesti kehitettäviin suorituskykyisiin puolustusvoimiin. Esimerkiksi Puolustusvoimemme ilmasta-maahan kyvyn kehittäminen on prosessi, joka on kestänyt kymmenisen vuotta. Viime torstaina saatoimme vihdoin kertoa, että Hornet-kaluston elinjaksopäivitykseen liittyvä JASSM-ohjusjärjestelmän hankintapäätös on tehty. Suorituskykyyn siis panostetaan myös näinä aikoina.

Maanpuolustusta ei voida tarkastella erillään muusta yhteiskunnallisesta kehityksestä. Puolustushallinto on samassa veneessä osana valtionhallinnon kokonaisuutta, jonka on kannettava vastuunsa valtion talouden tasapainottamisessa. Puolustuskykyä voidaan ylläpitää ja kehittää vain pitkäjänteisellä työllä, joka ei saa olla pelkästään suhdanteista riippuvaista. Puolustusmenojen leikkaamisessa on nyt tultu siihen pisteeseen, että mahdolliset lisäleikkaukset edellyttäisivät puolustuksemme perustekijöiden uudelleenarviointia.

Det är dock klart att beslut om att reformera försvarsmakten inte enbart fattas med tanke på ekonomin. Försvarsförstågan kan upprätthållas och utvecklas endast med ett långsiktigt arbete, som inte får vara beroende av konjunkturerna. Till exempel utvecklandet av försvarsmaktens markmålkapacitet är en sådan process som har pågått i ett tiotal år. I fråga om nedskärningen av försvarutgifterna har man nu nått en sådan punkt att eventuella ytterligare nedskärningar skulle förutsätta att vårt försvar som helhet omvärderas i grunden.

Hyvät kuulijat,

Keskusteltaessa puolustusvoimauudistuksesta on syytä muistaa sen lähtökohdat:

Ensinnäkin; Puolustusvoimien sodan ajan suorituskyky luo perustan uudistuksen tavoitteille ja toteutukselle.

Toiseksi: puolustuksemme perustekijöinä ovat jatkossakin yleinen asevelvollisuus, sotilaallinen liittoutumattomuus ja alueellinen puolustus. Koko palveluskelpoinen ikäluokka koulutetaan, ja asevelvollisten koulutusta kehitetään. Koko Suomea valmistaudutaan puolustamaan. Myös puolustusvoimien päätehtävät säilyvät muuttumattomina.

Kolmanneksi; itse uudistus ei ole säästöohjelma. Sen tavoitteena on varmistaa puolustusvoimien toimintaedellytykset ja ylläpitää tarvittava ennaltaehkäisy- ja torjuntakyky. Rakenteita muutetaan aiempaa kustannustehokkaammiksi ja toimintatapoja tarkennetaan. Jatkamalla entiseen tapaan ilman uudistusta olisimme ajan mittaan menettäneet toimintakykymme. Uudistuksen toimenpiteillä turvaamme päivittäisen toiminnan ja varmistamme asevelvollisuuden laadukkaan toteuttamisen, mukaan lukien kertausharjoitukset.

Erityisesti rauhan ajan joukko-osastokenteen kehittäminen on nostanut paljon keskustelua. Tämä on luonnollista, sillä joukko-osastot ovat arjessa ehkä näkyvin osa puolustusvoimien toimintaa ja samalla tulonlähde monille kotitalouksille. Muutoksessa on kysymys rakenteiden sopeuttamisesta tarvetta ja resursseja vastaaviksi. Poliittinen johto ja puolustushallinto ovat viimeisen parin vuosikymmenen aikana tehneet pitkäkantoisia päätöksiä puolustuksen kehittämisestä. Puolustusvoimauudistuksen on luonnollisesti pohjattava näihin aiemmin tehtyihin kauaskantoisiin investointeihin, jotka koskevat sodan ajan joukkojen kokoonpanoa ja varustusta, asejärjestelmiä ja niiden käyttäjiin liittyvää kriittistä osaamista sekä infrastruktuurin kehittämistä. Tämä, puolustuksemme elinvoimainen ydin on turvattava ja sitä on vahvistettava.

On toki mielestäni aiheellista todeta, että valtiontalouden säästöohjelma toisaalta laskee toiminnan volyyymiä ja hankintojen osuutta lähivuosina. Toisaalta samaan aikaan toteutettu rakenneuudistus takaa sen, että tulevaisuudessa toiminnan taso voidaan palauttaa kutakuinkin nykyiselleen. Tästäkin huolimatta henkilöstöstä ja rakenneuudistuksen kohteeksi joutuvista alueista on pidettävä erityistä huolta.

Aloitin viime perjantaina Pohjois-Karjalasta puolustusvoimauudistukseen liittyvän maakuntakierroksen, jonka aikana yhteistöminnassa työ- ja elinkeinoministeriön sekä pääesikunnan edustajien kanssa kierrämme lakkautettavaksi esitetyt varuskunnat. Uudistuksen vaikutus henkilöstöön on edessämme olevista haasteista ehkä vaikein. Hallitus

panostaa hyvään työnantajapolitiikkaan. Meillä on käytössämme lukuisia työkaluja, joilla pyrimme lieventämään henkilöstöön kohdistuvia muutoksia. Osa käytettävissämme olevista keinoista on uusia. Muutosturvan osalta puolustusvoimat voi hyödyntää valtioneuvoston tammikuussa hyväksymää periaatepäätöstä valtion henkilöstön aseman järjestämisestä organisaation muutostilanteissa.

Ensisijaisesti pyrimme tukemaan henkilöstöä uuden työpaikan löytämisessä Puolustusvoimien sisästä ja näin varmistamaan osaamisen säilymisen talossa. Irtisanomishan alaisten henkilöiden osalta tukimuotojen avulla pyritään tukemaan henkilöstön pysymistä työelämässä. Käytössämme on myös mahdollisuus tarjota irtisanomiskorvauksia. Työ- ja elinkeinopoliittisilla toimilla pyritään myös tukemaan ripeää työllistymistä ja uuden yritystoiminnan käynnistymistä. On tärkeää, että muutoksen kipeätkin toimenpiteet valmistellaan ja toteutetaan huolellisesti. Puolustusvoimien on jatkossakin oltava haluttu työnantaja.

Hyvät kuulijat,

Puolustusvoimauudistus ei sellaisenaan ratkaise tai linjaa Suomen puolustuksen keskeisiä kysymyksiä seuraavien kahden vuosikymmenen aikana. Suurempaa kokonaisuutta eli turvallisuuspoliittista toimintaympäristöämme

ja puolustusratkaisuumme koskevia kysymyksiä käsitellään valtioneuvoston turvallisuus- ja puolustuspoliittisessa selonteossa. Puolustushallinnon kannalta on tärkeää, että puolustusvoimauudistus ja selontekotyö muodostavat toisiaan täydentävän kokonaisuuden. Selonteossa katse tulisi puolustushallinnon osalta suunnata eteenpäin, vuoden 2015 jälkeiseen aikaan.

Keskeisiä selontekomenettelyssä ratkaistavia kysymyksiä ovat muun muassa näkymät puolustuksen tulevaisuuden suorituskyvyistä sekä puolustuksen pitkän aikavälin resurssitasosta. Samalla selonteon tulisi antaa perusteita yhteiskunnan kokonaisturvallisuuden kehittämiseksi.

Selonteon valmistelussa parlamentaarinen ulottuvuus on tärkeä, jotta puolustusratkaisumme ydinasioita valmistellaan ja niistä keskustellaan mahdollisimman laajasti ja perusteellisesti yli puoluerajojen sekä osana yhteiskunnan kokonaisturvallisuutta. Yhtenä vaihtoehtona selonteon valmisteluun ja työstämiseen on esitetty mahdollisuutta käyttää perustettavaa turvallisuuskomiteaa. Tämä asia on vielä sopimatta, mutta se saattaisi olla yksi keino sitouttaa turvallisuuskomitea työhönsä sekä kokeilla ja hioa sen toimintamalleja vastattaessa laajan turvallisuuden haasteisiin. Onhan turvallisuuskomiteassa kaikki ministeriöt sekä elinkeinoelämä edustettuina ja sen

tehtävänä vastata kokonaisturvallisuuden uusiin haasteisiin tulevaisuudessa.

Arvoisat kuulijat,

Maanpuolustuskurssin keskeistä antia on pohtia yhdessä yhteiskuntamme varautumista erilaisiin kriiseihin. Keskinäisriippuvaisessa maailmassa meidän on muistettava, että toimintakykymme perustuu tosiasiaa verkottumiseen niin kansallisesti kuin kansainvälisestikin. Yhteiskuntamme kokonaisturvallisuuden kehittymisen suuria haasteita ovat talouskehitys, keskinäisriippuvuuden kasvu ja verkottuminen. Nämä vaikuttavat paikallisella, alueellisella ja globaalilla tasolla, usein valtioiden rajoista riippumatta. Tiivistyvä monikansallinen yhteistyö ja verkottuminen antaa meille uusia mahdollisuuksia kehittää myös puolustustamme. Tämä edellyttää myös puolustushallinnon sisäisten toimintatapojen kriittistä tarkastelua.

Kansainvälinen talouskriisi on asettanut monikansallisen yhteistyön täysin uuteen valoon. Yhteistyön tarve vain lisääntyy resurssien niukentuessa, jolloin jokainen mahdollisuus kustannustehokkuuden parantamiseen on harkinnan arvoinen. Olemme ottamassa ensimmäisiä askelia uudenlaisesta yhteistyöstä. Pitkällä tähtäimellä tämä voi muuttaa tapaa, jolla eurooppalaiset maat toimivat yhdessä. Kyse ei ole itsenäisen puolustuksen ja verkottumisen välisestä valinnasta, vaan toisiaan tukevien rakenteiden ja yhteistyöjärjestelyjen kehittämisestä. Puolustusvoimiemme toimintakyvyn tulee olla kaikissa oloissa turvattu. Sitä tukee huoltovarmuuteen ja mahdollisesti jopa suorituskykyjen käyttämiseen liittyvä verkottuminen.

Turvallisuusympäristömme perustekijöitä ovat maantiede ja lähialueen turvallisuuspoliittinen kehitys sekä yhä kasvavassa määrin ”uudet toimintaympäristöt”, kuten esimerkiksi kyberuhat. Haastavassa murrosvaiheessa meillä on velvollisuus katsoa eteenpäin. Ta-

pahtumat maailmalla vaikuttavat teknologian kehittyessä meihin yhä nopeammin ja vaikutusketjuja on vaikea ennakoida. Uhkien muuttuessa myös työkalujen on uudistuttava. Mainittu kyberuhka tulee olemaan yhteiskuntamme suurimpia turvallisuushaasteita tulevina vuosina. Suomi laatii hallituskaudella kansallista tietoverkkoturvallisuutta koskevan kyberstrategian. Tavoitteena on, että Suomi on yksi johtavista maista kyberturvallisuuden kehittämisessä.

Poikkeusoloja ajatellen vahvuutenamme on kokonaisturvallisuuden konsepti, joka myös sitoo yhteiskuntamme eri toimijat yhteen erilaisissa häiriötilanteissa.

Ett världens Finland är en enad målsättning för oss alla. Försvarsfrågan har traditionellt varit en sammansvetsande fråga som alla befolkningsgrupper har enats om. Försvarskurserna spelar en viktig roll när man tänker på försvarets framtid och helhetsberedskapen i vårt samhälle. Ni har en unik möjlighet att studera de här frågorna under de närmaste veckorna.

Bästa kursdeltagare, jag gratulerar er till att ni har fått möjlighet att delta i kursen och önskar er en givande tid kring frågor som är viktiga för Finland. Kom ihåg att i sista hand ansvarar varje stat själv för hur dess övergripande säkerhet och försvar ordnas. Detta förutsätter tillräcklig självständig handlingsförmåga och beredskap, som i vår värld av ömsesidiga beroendeförhållanden förstärks av ett mångsidigt nätverkande.

Hyvät kurssilaiset, onnittelten teitä kurssille pääsystä sekä toivotan antoisaa aikaa Suomelle tärkeiden kysymysten äärellä. Muistakaa, että loppukädessä kukin valtio on itse vastuussa kokonaisturvallisuutensa ja maanpuolustuksensa järjestelyistä. Tämä edellyttää riittävää itsenäistä toimintakykyä ja pitkäjänteistä varautumista, jota keskinäisriippuvaisessa maailmassamme vahvistaa monipuolinen verkottuminen. 🌐

Kenraali Ari Puheloinen
Puolustusvoimain komentaja

Puolustusvoimain komentajan tervehdys

201. Maanpuolustuskurssin avajaisissa Helsingissä 5. maaliskuuta 2012

**Herra ministeri,
Arvoisat 201. Maanpuolustuskurssin osanottajat,
Hyvät naiset ja herrat,**

**Herr minister,
ärade deltagare i 201:a försvarskursen,
mina damer och herrar,**

Hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittinen ministerivaliokunta (UTVA) tasavallan presidentin puheenjohtajana teki helmikuun 8. päivänä päätöksen puolustusvoimauudistuksesta. Puolustusvoimat voi nyt jatkaa päätöksen mukaisesti uudistuksen edelleen suunnittelua puolustusministeriön ohjauksessa, kuten tähänkin asti on tehty.

Julkisuudessa vilkkainta keskustelua ovat aiheuttaneet UTVA:n päätöksen ne kohdat, jotka koskevat joukko-osastojen lakkauttamista. Vähemmän kiinnostusta on kohdistunut puolustusvoimien uuteen organisaatioon kokonaisuutena sekä sodan ajan joukkoihin, jotka kuitenkin ovat puolustusvoimien päätehtävän ydintekijöitä. Onhan sodan ajan toimintojen ja joukkojen suunnittelu perustana sille, millainen rauhan ajan organisaatio tarvitaan. Olen jo aiemmin useaan kertaan julkisuudessa maininnut, että 350 000 sotilaan puolustusvoimat ovat resurssiemme nähden ylisuuret. Niiden suorituskykykin on osittain näennäistä, koska iso osa joukoista on hyvin vajaasti varustettuja. Pienempi kokoonpano vastaa paremmin todellisia mahdollisuuksia ylläpitää joukkojen

suorituskyky, mikä on välttämätöntä muun muassa operatiivisen suunnittelun ja koulutuksen oikean suuntaamisen kannalta. Ennen kaikkea puolustusvoimien koko, toiminta ja rahoitus saadaan uudistuksella parempaan tasapainoon.

Jos ovat 350 000 sotilaan puolustusvoimat resurssiehimme nähden ylisuuret, niin ovat tulevat 230 000 sotilaan puolustusvoimatkin eurooppalaisessa vertailussa vielä suuret. Tätä suurempia asevoimia löytyy vain ani harvoista maista kuten esimerkiksi Kreikasta ja Turkista. Saksa supistaa asevoimansa 185 000 sotilaaseen ja Iso-Britannia noin 160 000. Verrattaessa turvallisuusympäristömme asevoimien nykyisiä henkilöstövahvuuksia niin kutsutun kylmän sodan aikaan, ovat ympäristöme maiden leikkaukset olleet huomattavan suuria.

Suomessa on tulevaisuudessakin tarpeen kouluttaa varusmiespalveluksessa koko palveluskelpoinen osa miespuolisesta ikäluokasta. Kun varusmiespalveluksesta siirtyy tulevaisuudessa 17 000–18 000 sijoituskelpoista sotilasta reserviin, kestää 230 000 sotilaan koulutuskierro toistakymmentä vuotta, jolloin vanhimmissa yksiköissä reserviläisten keski-ikä on 33–35 vuotta. Väärinkäsitysten välttämiseksi tähän on heti lisättävä, että tarvitsemme edelleen myös yli 35-vuotiaista reserviä henkilöiden yksilöllisen valinnan perusteella muun muassa esikunta- ja tukitehtävissä sekä paikallisjoukoissa. Tällä rakenteella voimme yleisen asevelvollisuuden pohjalta turvata riittävän osaamisen sodan ajan joukoissamme, kun asevelvollisten koulutusedellytyksiä edelleen parannetaan ja heille siviilityöelämässä kertyvät henkilökohtaiset taidot otetaan vielä paremmin huomioon.

Puolustusvoimauudistuksen tuloksena rakennetaan sellainen rauhan ajan organisaatio, jolla kyetään tuottamaan 230 000 sotilaan sodan ajan joukot taloudellisesti. Samalla saavutetaan rahoituksen parempi tasapaino, jossa yksi kolmasosa käytetään henkilöstökuluihin, yksi kolmannes muuhun toimintaan ja yksi kolmannes puolustusmateriaaliin. Mutta budjettien sisäinen kolmannesjako ei ole ainoa tavoiteltava tilanne, eikä puolustuksen uskotavuus synny pelkästä sotilaiden määrästä. Puolustusbudjeteissa varsinkin materiaaliin

käytettävää kolmannesta on tarkasteltava myös euromääräisenä, kansan kielellä sanottuna: paljonko on ”käteistä” käytettävissä ja miten se riittää joukkojen varustamiseen tulevaisuudessa. Tässä on kyse puolustuskyvyn riittävytydestä ja uskottavuudesta. Vaikka uudistuksessa rauhan ajan ja sodan ajan organisaatiot sekä jokapäiväinen toiminta saadaankin keskenään oikeaan suhteeseen ja joukot hyvin koulutetuksi, määräytyvät puolustuskyky ja sen uskottavuus tulevaisuudessa lopulta sen mukaan, kuinka tyydyttävästi joukot kyetään varustamaan, varsinkin kun materiaalihankintoja lähimpänä neljänä vuotena leikataan merkittävästi. Minkä suuruisia puolustusbudjetit ovat vuosikymmenen puolivälin jälkeen, se on suoraan yhteydessä joukkojen materiaalin määrään ja laatuun sekä puolustuskyvyn uskottavuuteen. Tulevaisuuden puolustusbudjettien taso on valtioneuvoston seuraavan turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon tärkeimpiä kysymyksiä puolustusvoimien kannalta.

Sotilaallinen puolustuskyky muodostuu hyvin monitahoisista osatekijöistä. Sen vuoksi keskusteluissa saattaa helposti syntyä houkutus asettaa vastakkain vaihtoehtoisiksi ratkaisuksi sellaisia osatekijöitä, jotka eivät todellisuudessa kuitenkaan ole toistensa vaihtoehtoja, esimerkkinä vaikkapa ajankohtaiset ohjushankinnat ilmavoimille ja joukko-osastojen lakkautukset. Kasarmikapasiteettia on lähivuosina liikaa, eikä ole järkevää veronmaksajien rahojen käyttöä maksaa tyhjen tilojen ylläpidosta, joten joukko-osastorakennetta on tiivistettävä. Kalustohankinnat taas ovat välttämättömiä, jotta yhteiskunnan puolustusvoimille asettamat tehtävät kyetään toteuttamaan. Ja ainakin osalla joukoista varustuksen on oltava sellaista, että se vastaa yleistä kehitystasoa. Historiassamme on esimerkkejä siitä, mitkä ovat seuraukset jos näin ei ole. Ohjushankinta rahoitetaan puolustusvoimien budjetin kehysten sisältä, eivätkä rahoitusjärjestelyissä puolustushaarojen tarpeet asetu vastakkain, eikä hankinta vie pohjaa maavoimien alueellisilta joukoilta tai niiden uuden taistelutavan kehittämiseltä. Uuden ohjusjärjestelmän merkitys on erittäin suuri uhkien ennaltaehkäisyn kannalta. Sillä tuetaan puolustusta niin maalla, merellä kuin ilmassakin ja ennen kaikkea

kokonaisuutena, niin kutsuttuna yhteisenä suorituskykyinä.

On hyvä, että poliittinen johto on nyt tehnyt puolustusvoimauudistuksen linjapäätöksen ja kantaa siitä vastuun. Puolustusvoimat kantaa osaltaan vastuun päätöstä edeltäneestä virkamiesvalmistelusta, joka on tehty puolustusministeriön ohjauksessa. Tehdyn päätöksen ansiosta olemme nyt juuri ja juuri aikataulussa, jotta hallituksen puolustusvoimille asettamat säästövaatimukset kyetään toteuttamaan hallituksen itsensä edellyttämässä ajassa.

Nyt on yhdessä keskityttävä puolustusvoimauudistuksen tekemiseen. Kaikkien tahojen panosta tarvitaan varmistamaan, että lopputuloksesta tulee hyvä. Energia on nyt suunnattava tulevaisuuteen, ei menneisyyteen. Uskon, että olemme oikealla tiellä, joka on välttämätöntä kulkea – vaikka se onkin kivuliasta –

jotta vältämme vielä kovemmat kivut tulevaisuudessa.

Bästa deltagare i den försvarskurs som nu inleds,

Jag har glädjen att på försvarsmaktens vägnar hälsa er välkomna till kursen där ni kommer att fördjupa er i frågor som berör övergripande säkerhet. För oss som organiserar kursen är det viktigt att ni får en bred syn på samhällets krishanteringsförmåga samt beredskap för hur man förbereder sig för olika störningssituationer och undantagsförhållanden. Förhoppningsvis är det till hjälp för er då ni efter kursen bedömer behov av och möjligheter till övergripande säkerhet på era egna arbetsplatser.

Jag önskar er en trevlig försvarskurs. Toivotan teille hyvää maanpuolustuskurssia.

Puolustusvoimain komentaja kenraali Ari Puheloisen esitelmä

Maanpuolustuskurssiyhdistys ry:n kokouksessa Helsingin yliopistolla 19. huhtikuuta 2012

Arvoisat kuulijat,

Puolustusvoimien ajankohtaisista asioista viime kuukausina käyty keskustelu on ollut vilkkaampaa kuin aikoihin. Pääaiheena on luonnollisesti ollut puolustusvoimauidistus. Puolustusvoimissa noin viidentoista vuoden aikana tehtyjen neljän rakennemuutoksen yhteydessä käyty keskustelu ei ainakaan minun muistini mukaan ole ollut näin laajaa eikä näin särmikästäkään kuin nyt. Tutkittua tietoa keskusteluvilkkauden syistä ei käytettävissäni ole, joten voi vain arvailla, kuinka paljon siinä on kyse

- vallitsevista poliittisen kentän asetelmista,
- maan taloudellisesta tilanteesta tai puolustusvoimauidistuksen kanssa samanaikaisten muiden muutosten vaikutuksesta,
- poliittisesta päätöksentekoprosessista,
- tai kuinka paljon kyse on muutosten laajuudesta ja vaikutuksista alue- sekä paikallistasolla,
- vai kiinnostavatko puolustusvoimien asiat nyt enemmän kuin aikaisemmin taikka
- kuinka paljon kyse on keskustelijoiden omista kokemuksista tai muista henkilökohtaisista syistä, ja niin edelleen.

Myönteistä kuitenkin on, että keskustellaan. Se on hyvä osoitus puolustusvoimien ja muun yhteiskunnan tiivistä keskinäisestä yhteydestä. Samalla puolustusvoimat saa myös suoraan kansalaisilta palautetta toiminnastaan, sillä pelkistäen voimme sanoa, että maassa on sellaiset puolustusvoimat kuin kansalaiset ja heitä edustavat päättäjät haluavat.

On kuitenkin aiheellista kysyä, olisiko tässä keskustelussa parannettavaa, jotta se voisi entistä paremmin viedä kokonaisuutta eteenpäin. Olisiko puolustusvoimien kuvattava ydinkysymyksiä vieläkin selkeämmin, ehkä laajemmin ja kansantajuisemmin, tai miten välttyä keskustelun juuttumiselta joihinkin yksittäisiin kysymyksiin ja niiden kohdalla juupas-eipäs –asetelmiin? Olisiko eduksi, että eri näkökannoille esitettäisiin puolin ja toisin enemmän faktapohjaa tai muita perusteluja, jolloin välttyttäisiin väärinkäsitysten ja virheellisten tietojen leviämisläpeltä? Tätä kysymysten asettelua voi tarkastella parin-kolmen esimerkin valossa.

Ensimmäinen esimerkki koskee vuosien 2012-15 puolustusbudjettien supistumisesta

aiheutuvien säästöjen ja puolustusvoimauidistuksen välistä suhdetta. Se näyttää jääneen julkisuudessa epäselväksi. Asian tullee paremmin ymmärrettäväksi, jos sanon, että säästöjen käytännön vaikutukset ovat luonteeltaan kielteisiä, kun taas puolustusvoimauidistuksella pyritään myönteiseen kokonaistulokseen. Jos esimerkiksi mielipidetutkimuksessa kysytään yhdessä ja samassa kysymyksessä, miten säästöt ja puolustusvoimauidistus vaikuttavat koko maan puolustusvoimien menevät nämä kaksi asiaa vastauksissa todennäköisesti aika lailla sekaisin. Samalla voi puolustusvoimauidistuksesta muodostua täysin päinvastainen käsitys kuin on sen todellinen ydinsisältö.

Vuosien 2012-15 puolustusbudjettien leikkauksen vaikutuksista olen jo aiemmin julkisuudessa maininnut, että ne aiheuttavat asevelvollisten koulutukseen ja materiaalihankintoihin leikkauksia, joiden vaikutukset ovat pitkäaikaisia ja niin suuria, että ne merkitsevät riskinottoa maan sotilaallisessa puolustuksessa tällä vuosikymmenellä. Ja se on vakava asia. Vaikutusten suuruutta kuvaa, että vuoden 2011 puolustusvoimien noin 2,5 miljardin euron budjettiin verrattuna vuoden 2012 budjetti on noin 46 miljoonaa euroa pienempi, vuoden 2013 budjetti 124 miljoonaa euroa, vuoden 2014 budjetti 180 miljoonaa euroa ja vuoden 2015 budjetti noin 250 miljoonaa euroa pienempi kuin vuoden 2011 budjetti. Koska sopimuksin sidotuista rahoista ja kiinteistä kuluista ei heti voida saada joustoa, jää ainoaksi mahdollisuudeksi hakea säästöt suunnitelluista, mutta ei vielä lopullisesti päätetyistä materiaalihankinnoista sekä jokapäiväisestä toiminnasta, mikä

valitettavasti koskee myös kertausharjoituksia. Niitä tietenkin järjestettäisiin kuten tähänkin asti, jos siihen vain olisi varaa. Näiden neljän vuoden materiaalihankintoja on nyt supistettu yli 20 prosenttia.

Puolustusvoimauidistuksella puolestaan pyritään edellä kuvattuihin haasteisiin nähden päinvastaiseen vaikuttavuuteen. Uudistuksen tuloksena – turvataan puolustusvoimien elinkelpoisuus ja

Maanpuolustuskurssiyhdistyksen vuosikokous 19. huhtikuuta 2012

Maanpuolustuskurssiyhdistyksen vuosikokous pidettiin Helsingin yliopiston juhlasalissa 19.4.2012 kello 18.00 alkaen. Paikalla oli noin 550 yhdistyksen jäsentä. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin merenkulkuneuvos Antti Lagerroos, jonka johdolla vuosikokousasiat käytiin joutuisasti, mutta perusteellisesti läpi. Vuosikokous hyväksyi vuoden 2011 vuosikertomuksen ja tilinpäätöksen sekä myönsi hallitukselle tili- ja vastuuvapauden vuodelta 2011. Hallituksen vuodelle 2012 valmistelemat toimintasuunnitelma sekä tulo- ja menoarvio hyväksyttiin ilman muutoksia. Yhdistyksen jäsenmaksu päätettiin pitää 30 eurossa vuonna 2013. Kokouksen jälkeen Puolustusvoimain komentaja, kenraali Ari Puheloinen, esitelmöi Puolustusvoimauidistuksesta. Esitelmän jälkeen puheenjohtaja Kari Jordan jakoi kuulijoille puheenvuoroja ja keskustelu kävi vilkkaana.

tehtävien toteutus 2020-luvulle,
 – karsitaan päällekkäistä työtä ja tasataan työn kuormittavuutta,
 – uudistetaan toimintamalleja ja lisätään työn tuottavuutta,
 – parannetaan varusmieskoulutuksessa joukoissa perusyksiköiden toimintaedellytyksiä ja turvataan asevelvollisten koulutuksen korkea taso,
 – varmistetaan puolustusvoimien yhteys kansalaisiin ja maanpuolustustahdon ylläpito,
 – kehitetään kansainvälisen yhteistyön mahdollisuuksia kotimaan puolustuksen hyväksi.

Lisäksi uudistuksessa nimenomaan palautetaan vuosien 2012-15 leikkausten jälkeen jokapäiväiseen toimintaan se taso, joka vastaa puolustusvoimien tehtävien vaatimuksia.

Tässä yhteydessä ei tarvitse enää palata siihen, miksi uudistus on välttämätön. Mainitsen vain yhden näistä syistä: raha ei riitä nykyisen kokoisten puolustusvoimien ylläpitoon. Siksi kokoa on supistettava. Tämän seikan tiedostaminen helpottaa monien uudistukseen sisältyvien asioiden ymmärtämistä. Ja vaikka rahoitusta suunnattaisiin puolustusvoimien sisällä toisella tavoin, sekään ei pelastaisi meitä koon pienentämiseltä.

Toisena esimerkkinä mainitsen uudistuksen

päätöksenteon. Puolustusvoimat on toiminut siinäkin täsmälleen poliittisen johdon määrittämän prosessin mukaisesti. Onhan valtionhallinnon päätöksenteon perusrakenteen mukaan, että virkamiehistö, siis puolustusvoimat, on tehnyt asiassa valmistelutyön asianomaisen ministeriön, puolustusministeriön, poliittisessa ohjauksessa, ministeriö on sen jälkeen tehnyt uudistuksesta esityksen linjapäätösten tekoa varten ja esitellyt sen hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittisessa ministerivaliokunnassa (UTVA), ja viime mainittu on tehnyt asiassa päätöksen. Asiassa tarvittiin kiireellisesti hallituksen päätös, jotta puolustusvoimien on mahdollista toteuttaa ne säästövaatimukset, joita hallituksen itsensä tekemistä budjettipäätöksistä seuraa. Mitä tulee tämän prosessin rakentamiseen ja muun muassa hallituksen ja eduskunnan väliseen suhteeseen siinä sekä poliittisiin vastuisiin, ne eivät ole puolustusvoimien asiaa. Puolustusvoimat vastaa virkamiesvalmistelusta ja sen laadusta kokonaisvastuun siitä kuuluessa viime kädessä puolustusvoimain komentajalle, ottaen huomioon että valmistelu on tehty puolustusministeriön tiiviissä ohjauksessa. Liekö prosessi tällä tavoin yleisesti ymmärretty, vai vaatisiko se vielä lisäselvennystä, siitäkin kuu-

len mielelläni näkemyksiä.

Sallittakoon vielä kolmaskin esimerkki. Se koskee lakkautettavia joukko-osastoja. Niiden valinnan kriteeristö julkaistiin samalla, kun julkaistiin UTVA:n päätös puolustusvoimauudistuksesta. Kunkin joukon kohdalla saavutettavat rahalliset säästöt ovat kriteeristössä yksi tekijä, mutta vain yksi monien muiden joukossa, jotka ovat vähintään yhtä painavia syitä kuin säästöjen suuruus. Julkinen keskustelu on nyt keskittynyt kustannuslaskelmista kiistelyyn. Huomiotta on jäänyt muun muassa lakkautettavien joukko-osaston yhteys puolustusvoimien päätehtävän edellyttämään sodan ajan joukkojen tuotantoon ja sen tarkoituksenmukaiseen järjestelyyn puolustusvoimien kokonaisedun kannalta. Mainitun yhteyden kouluesimerkkinä voi mainita edellisestä rakennemuutoksesta Savon Prikaatin lakkautuksen. Kun sodan ajan joukkoihin kuuluva Savon Jääkäriprikaati jouduttiin poistamaan sodan ajan kokoonpanosta, lakkasi myös rauhan ajan Savon Prikaatin tehtävä, koska se tuotti varusmieskoulutuksella joukot tuohon sodan ajan prikaatiin. Samanlaiset syyt yhdessä joukkotuotannon uudelleenjärjestelyn kanssa ovat kyseessä nytkin. Sodan ajan vahvuuden supistuessa joukkojen tuotantovelvoitteet vähenevät, ja koulutustehtävät, jotka jatkuvat, on tarkoituksenmukaista järjestää toisella tavalla. Lakkautuspäätöksen perustana on useiden tekijöiden muodostama kokonaisuus, eivät yksistään esimerkiksi laskelmat saavutettavista rahallisista säästöistä. Myös kustannuslaskelma on kokonaisuus, josta yksittäistä joukko-osastoa ei voi erikseen irrottaa suurennuslasin alle. Valitettavasti näkemykset menevät ristiin siinä, että ympäröivän yhteiskunnan paikalliset edut eivät ole yhteneviä tämän puolustusvoimien maanlaajuisen kokonaisedun kanssa. Puolustusvoimissa on vahva painotus sotilaallisen puolustuksen toteutuksessa ja sitä varten tarvittavan puolustus suunnitelman vaatimissa valmisteluissa.

Joukko-osaston lakkautuksella saatava, esimerkiksi 7 miljoonan tai 10 miljoonan euron vuotuinen säästö suhteessa 2,5 miljardin euron puolustusbudjettiin saattaa ensi vaikutelmalta tuntua pieneltä suhteessa lakkautuksen vaatimaan työhön ja muihin seurannaisvaikutuksiin. Säästökohteista kuuleekin usein sanotta-

van: – Eihän tätä kannata muuttaa, kun siitä säästyy vain niin vähän... Puolustusvoimien sisällä on onneksi päästy tällaisesta ajattelusta eroon jo aikoja sitten. Ymmärretään, että nyt on puristettava irti pienetkin purot, kun isot on jo puristettu kuiviin vuosien varrella. 10 Miljoonaa tekee kymmenessä vuodessa 100 miljoonaa ja kahdessa kymmenessä vuodessa 200 miljoonaa. Ovatko ne pieniä rahoja? Ehkä jonkun mielestä, mutta eivät puolustusvoimien mittakaavoissa. Tämä yhteenlaskutehtävä muistuttakoon myös siitä pitkästä aikajänteestä, jolla puolustusvoimissa asioita on jatkuvasti punnittava ja päätöksiä valmisteltava, jotta veronmaksajien rahoja käytettäisiin taloudellisesti.

Ehkä mainitsemani esimerkit herättävät kuulijassa ajatuksia, onko julkisessa keskustelussa asioista välittynyt kansalaisille edellä selostamani käsitys vai joku muu käsitys. Ja edelleen – jos käsityksissä on suuri ero – mitä voitaisiin tehdä asiantilan parantamiseksi? Niin sanotussa asiantuntijakeskustelussa on hyvä olla ainakin taustalla ajatus siitä, mikä kuva keskustelusta välittyy kansalaisille ja mitä tavallinen kansalainen saa siitä itselleen. Jos asiantuntijan roolissa oleva henkilö esimerkiksi väittää, että puolustusvoimauudistuksessa ei ole tehty turvallisuus- ja uhkaympäristön kehitysarvioita, antaa tällainen väittäjä lähinnä kuvaa sen esittäjän heikosta sotilasasioiden tuntemuksesta ja varsin olemattomasta puolustus suunnittelun asiantuntemuksesta. Tulevaisuusarvioiden teko kuuluu puolustus suunnittelun alkeisiin, arviot on tietysti tehty ja tullaan esittämään valtioneuvoston turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon valmistelutyössä. Voidaankin kysyä, olisiko puolustusvoimista käytävän keskustelun tasokkuudelle eduksi, jos siinä olisi enemmän asiapohjaisuutta ja vähemmän tunnepohjaisuutta, enemmän tosiasioita ja vähemmän mielikuvia? Analyttinen, vääriä mielikuvia välttävä ja tosiasioihin perustuva keskustelu ei ainakaan vie asiaa harhaan. Sellaiseen keskusteluun puolustusvoimat on aina valmis. Medialla on tärkeä yhteiskunnallinen rooli siinä, että eri osapuolten näkemykset pääsevät objektiivisesti esiin.

Toki keskustelun sisältöön on omat rajoituksensakin. Eräs niistä on se, että lain mukaan puolustusvoimien sodan ajan

järjestelyjä koskevat asiat ovat salassa pidettäviä. Laissa viranomaisten toiminnan julkisuudesta (21.5.1999/621) 24 §:ssä mainitaan, että salassa pidettäviä viranomaisten asiakirjoja ovat muun muassa ”asiakirjat, jotka koskevat sotilastiedustelua, puolustusvoimien varustamista, kokoonpanoa, sijoitusta tai käyttöä... jollei ole ilmeistä, että tiedon antaminen niistä ei vahingoita tai vaaranna maanpuolustuksen etua.” Siksi noista asioista joudutaan julkisuudessa puhumaan vain pääpiirteisesti, mukaan lukien muun muassa sodan ajan joukkojen tuotantosuunnitelmat. Niin ikään paljon puhutut joukko-osastojen lakkautusten yksityiskohtaiset kustannuslaskelmat ovat olleet salassa pidettäviä, koska puolustusvoimat on uudistuspäätösten valmistelussa tehnyt työtä puolustusministeriölle ja sen välityksellä edelleen hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittiselle ministerivaliokunnalle, jonka kokoustyöskentelyyn sisältyy salassa pidettäviä asioita. Mutta nyt, kun puolustusministeriöltä on saatu lupa julkaista päätösten perusteita, niitä tullaan avaamaan toukokuun alussa osana esityksiä, jotka puolustusvoimat tekee puolustusministeriölle varsinaisia organisaation muutospäätöksiä varten. Mutta – vielä kerran: säästölaskelmat ovat vain yksi peruste muiden päätöspäätösten joukossa.

Arvoisat kuulijat,

Jatkaakseni keskustelua ydinasioista, on aiheellista kysyä, millainen on sotilaallinen puolustuskyky tulevaisuudessa? Ensinnäkin on tärkeää tiedostaa, että puolustusvoimauudistuksen tuloksena syntyvät sellaiset sodan ajan ja rauhan ajan puolustusvoimien rakenteet, että rauhan ajan organisaatiolla on edellytykset tuottaa sodan ajan joukot kustannustehokkaalla tavalla. Niinpä koko maan puolustuskyky ja sen uskottavuus määräytyvät tämän jälkeen ennen muuta sen mukaan, kuinka tyydyttävästi sodan ajan puolustusvoimat kyetään vuosikymmenen puolivälin jälkeen varustamaan. Tämä taas on suoraan seurausta siitä, minkä suuruisia ovat puolustusbudjetit vuosikymmenen puolivälin jälkeen. Puolustusvoimien kannalta tämä on alkamassa olevan valtioneuvoston turvallisuus- ja puolustuspoliittisen selonteon laadintatyön keskeisimpiä kysymyksiä.

Entä mikä muu on tässä vaiheessa selontekotyössä puolustusvoimien kannalta eturivin asiaa? Selonteossa käsiteltävien asioiden ja linjausten ajallinen ulottuvuus. Tähänastisille neljälle turvallisuus- ja puolustuspoliittiselle selonteolle on ollut ominaista, että niiden linjaukset ovat ulottuneet yhtä hallituskautta pidemmälle ajalle. Vaikka selontekojen rahoituslinjaukset eivät sittemmin ole aina sellaisenaan toteutuneetkaan muun muassa valtionalouden muutosten vuoksi - mikä tietysti on puolustusvoimien kannalta ollut ongelmallista - on kuitenkin ollut tärkeää, että selonteissa valtiojohto on sitoutunut puolustuskyvyn ylläpidon pitkäjänteisiin tavoitteisiin. Tämä on puolestaan ollut välttämätöntä, jotta muun muassa puolustusmateriaalin hankinnat voidaan tehdä suunnitelmallisesti ja valtion varojen käytön kannalta taloudellisella tavalla ja että puolustusvoimat voi käynnistää hankkeita jotka ulottuvat hallituskauden jälkeiseen aikaan. Hankintaprosessit ovat pitkiä, muutamasta vuodesta kuuteen, kahdeksaan, jopa kymmeneen vuoteen. Jos kehittämissuunnitelmat muuttuvat kovin lyhyellä aikavälillä, näkyy se suunnitelmien toteutuksessa tempoilevuutena ja taloudellisina tappioriskeinä ja pahimmassa tapauksessa hukkainvestointeina. Näin tietenkään ei saisi käydä. Linjausten aikajänteen lyhentymisen muutaman vuoden mittaiseksi olisi puolustuksen poliittisen ohjausprosessin

kehityksessä taantumista vuosikymmeniä taaksepäin.

Kolmas selontekotyössä puolustusvoimien kannalta tärkeä asia on pitkän aikavälin linjausten mahdollisimman laaja poliittinen yksimielisyys. Kun se saavutetaan, välttyään toteutusvaiheesta siltä, että puolustusta koskevat asiat nousisivat vastakkainasettelujen ja kiistelyjen kohteeksi.

Hyvät kuulijat,

Uskon, että puolustusvoimauudistuksella tullaan saavuttamaan sille asetetut tavoitteet ja että sen tuloksena on puolustusvoimat, jotka visioni mukaan

- kykenevät tehtäviinsä (sillä edellytyksellä että ne voidaan varustaa),
- ovat lähellä tavallista kansalaista,
- käyttävät taloudellisesti valtion varoja ja
- ovat tulevaisuudessakin hyvä työpaikka suomalaisille miehille ja naisille.

Näin suuriin uudistuksiin sisältyy aina myös ikäviä päätöksiä, mutta niiltä ei voida kokonaan välttyäkään. Muutakaan vaihtoehtoa ei ole kuin tehdä muutos, sillä muussa tapauksessa puolustusvoimia uhkaa tulevina vuosina rahoituksellinen umpikuja ja sen myötä puolustuskyvyn rapautuminen. Nyt on katsottava eteenpäin ja keskityttävä uudistuksen toteutukseen. Ei kannata suunnata energiaa taakse tähtäykseen eikä juuttua tähän hetkeen.

Uudistusta ja sen jälkeistä aikaa koskevassa päätöksenteossa on varmistettava kolme asiaa: riittävän puolustuskyvyn ylläpito, edellytysten säilyminen sille, että myöhemmin myös 2020-luvulla puolustusvoimia voidaan edelleen kehittää tehtävien vaatimalla tavalla ja kolmanneksi: on varmistettava huolenpito henkilöstöstä.

Ensin mainittu vaatimus tarkoittaa vuodesta 2016 alkaen sellaista puolustusbudjettien tasoa, jonka perustalta puolustusvoimat voidaan vähintään tyydyttävästi varustaa. Toisen vaatimuksen täyttyminen vaatii, että puolustusvoimien suorituskyvyn osa-alueista päätettäessä ei muodostu umpikujia, jotka eivät salli vaihtoehtoisia kehityspolkuja tulevaisuudessa. Huolenpito henkilöstöstä tarkoittaa hyvän työnantajan toimintaperiaatteiden noudattamista.

Tahto, taito ja väline ovat edelleen pelkistämisen sanottuna ne tekijät, joihin sotilaallinen

puolustuskyky perustuu. Kansalaisten maanpuolustustahdosta huolehtiminen on koko yhteiskunnan ja varsinkin puolustusvoimien erityinen tehtävä. Mieliä pidettävien valossa aikaisemmissa rakennemuutoksissa on maanpuolustustahtoa mittaavien osoittimien kohdalla ollut laskua alueilla, joissa on lakkautettu puolustusvoimien organisaatioita, mutta osoittimet ovat sittemmin palautuneet aikaisemmalle tasolle. Tällaista kehitystä ei tietenkään voida pitää itsestään selvänä, ja siksi puolustusvoimien ja kansalaisten välisestä yhteydestä huolehtimiseen on erikseen paneuduttava, kun puolustusvoimien pysyvän läsnäolon verkosto nyt harvenee, vaikkakin se kattaa koko maan. Uskon, että paikallisuolustuksen vahvistaminen uudistuksessa avaa uusia mahdollisuuksia muun muassa yhteistoimintaan vapaaehtoisuuden kanssa sekä reservin henkilöstön entistä monipuolisemmalle käytölle sodan ajan joukoissa.

Puolustusvoimien organisaatiomuutosten julkaisun tuoksina esiintyneet maakuntajoukkojen reserviläisten hallussa olleiden varusteiden palautukset puolustusvoimille jäivät yksittäisiksi symbolisiksi protesti-ilmiöiksi. Ensi viikolla olevan kansallisen veteraanipäivän lähestyessä on hyvä muistaa sotiemme veteraanisukupolvea, jonka sotilaat eivät ensimmäisten vastoinkäymisten ilmaantuessa alkaneet luovuttaa varusteitaan ja aseitaan, eivätkä tehneet niin myöhempienkään vaikeuksien edessä.

Kettulan pukikoodin avajaiset

– Maanpuolustus-metsästäjät MTK:n kutsujahdissa 25.11.2011

Kettulan kutsujahdin syksyn 2011 tapahtumia muistelllessa nousee Maanpuolustusmetsästäjillä vieläkin ripaus adrenaliinia vereen. Hyvissä jahdeissa on joskus vauhtia ja tilanteita niin, ettei aina saalistakaan tarvita. Tässä kutsujahdissa oli meininkiä ja riistaakin saatiin. Kutsujana oli Maa- ja metsätaloustuottajien Keskusliitto ja paikkana MTK:n säätiön metsätila Kettula. Saimme todeta, että siellä hoidetaan hyvin paitsi metsiä ja riistaa, niin myös kutsuvieraita. Kuulimme presidenttienkin viihtyvän hyvin Kettulassa, kuka sienirekillä, kuka jahdeissa.

Pääsimme jo toisena syksynä peräkkäin erään maamme parhaiten organisoitunutta jahtiin. Jahdin johtajan, maanviljelysneuvos Esko Lindstedtin käskynjako oli selkeä ja seikkaperäinen. Jokaiselle annettiin ohjeistus lisäksi kirjallisena ja myöskin kartta metsään mukaan otettaviksi. Niistä selvisivät aikataulut, metsästys- ja viestintäsäännöt sekä kunkin passipaikka päivän jokaiseen neljään ajoon. Palaveri oli päätynyt - enään ei puuttunut kuin saalis. Henkilöautot ripottelivat metsästäjät tieurien poskiin. Siitä itse kukin kapusi maastoon tarkasti merkittyyn passiinsa. Jahtilaiset löysivät pian hahmonsia hiljentymästä otollisen oloisista pyhätöistä. Kun oma kuvakulma oli ajatuksella haettu, jäätin säästöliekillä metsän kuuntelemaan.

Koko syksyn olivat Kettulan hirvipukit lymyneet näkymättömissä. Kutsujahdistakin toiseen oli vasaaja ja emähirviä kyllä ollut, mutta ei pukin pukkia. Teorioita hunninkoretistä ties minne kaurabaariloihin oli kehitelty. Mutta kävikin niin, että juuri tässä maanpuolustusmetsästäjien kutsujahdissa, sen toisessa ajossa, tölmäsi koirapartio oikeaan sarvipäiden torkkaan! Sonnit olivat koko syksyn hiljaisloisasti ähmineet erään rehevän riistapellon siimeksessä. Nyt ne siitä sinkoutuivat kukin suuntaansa. Passit muodostivat ympärillä laajan kehän, jolla sitten piisasi säpinää.

Eräs metsäteiden risteykseen sijoittuva passi tarjosi aukkoa yli repaleisen hakkuun ja kumpuilevan maaston. Alemmat korkeuskäyrät jäivät näkymättömiin. Puolisen tuntia oli kulunut tuulen suhinaa kuunnellessa. Ajatus haki jo hiljaista hyväksyntää sille, että ajot ajetaan muissa maisemissa. Tätähän metsästyksen arki on. Radiostakin kuului pelkkää kohinaa ja sai komennuksen takaisin reppuun. Mitäh! Jässikkämäinen monipiikkinen uros jolkotti täydessä hiljaisuudessa vinosti kohti! Samalla se jo hävisi laaksonpohjaan. Tupenrapinat, kääntyykö se katveessa toisaalle, pitääkö kurssi? Pitää! Hirvi heilahti puiden rakosesta taas esiin ja katosi taas vajoamaan. Suuntima vaikutti määrätietoisesti. Hiiskatti, nyt tuli totinen paikka. On vain yksi ja viimeinen aukko tuossa linjassa. Pientä pajukkoa ampuma-alalla, muttei pahan kaukana. Iso jykevä sarvipää ilmestyikin puiden takaa kohta aukon reunaan. Ristikon läpi erottuivat sarvet, nelisen piikkiä puolellaan. Tähtäys, liipaisimen puristus. Jykeä uroshirvi putosi laukauksesta niille sijoilleen! Riemua varjosti heti huoli. Äkkipysähdys viittasi säkäosumaan, jossa luoti osuu eläimen säkään; joka on hirvellä kuin korkea kilpipanssari selkärangan suojana. Okahaarakkeet ovat reilu toistakymmentä korkeat. ”Hyväkin” osuma saattaa vain pökerryttää hirven. Nyt tarkkana!. Uros nousikin jaloilleen ja haki sekunnin pari tasapainoa. Toinen piippu ja tappava laukaus! Klik. Tääh?! Ei, varmistin ei ollut päällä, mistä siis on kyse? Liipaisu uudelleen. Ristikko seurasi etenevän hirven osumakohtaa ja sormi paineli liipasinta epätoivoisesti, mutta ei vaan laukaus lähde. Metsä nielaisi hetki sitten varmana kaatona luullun riistan.

Ampujan teki mieli heittää pyssy mäkeen ja päästellä pitkä rivi kansalliseeposta eräistä Kullervon repliikeistä. Raivo piti vaan tukahduttaa. Hirvi voisi näet ääntä kuultuaan muuttaa suuntaa ja siinä menisi viimeinenkin toivo. Lähtösuunta oli juurikin seuraavan passin sektoriin.

Kettulan pukikoodin avajaisten jahtiväkeä MTK:n kotalounaalla 25.11.2011

Kyllä siellä ollaan taatusti valppaana ensimmäisen laukauksen jälkeen... kohta on saalis varmistettu.. Metsä pysyi hiljaisena. Sen sijaan jostain kaukaa, selvästi eri tilanteesta kuului kolme merkkilaukausta. Hirven kaatomerkit. Joku toinen on siis saanut jo kaadon! Miksei se kaatolaukaus sitten ollut kuulunut? Peittivätkö laukauksien äänet muka toisensa? Kumpuileva maisema toki vaimensi ääniä hyvin yllättävästi.

Seuraava passi olikin nähnyt kasipiikin säkälaukauksen. Passimies ei vain saanut ylösnousemuksen ja ohimarssin tehneeseen sonniin varmaa laukaisupaikkaa. Se pötki jo kolmannen passiin, jossa taas ei ollenkaan arvattu sen olevan haavakko. Väliin tulleet merkkilaukaukset tietysti estivät sen ampumisen uutena kaatona. Hirvi kääntyi kannoillaan ja palasi välipassiin. Ei emmitty ampua. Hyvä osuma! Sonni jolkotti aavemaista juoksuaan metsikköön. Kaatuva eläin liikkuu pelkillä reflekseillä vaikka sadanmetrin aidat. Siksipä ne eivät autokolareissakaan jää juuri vakuutusplanketteja täyttelemään. Passimiehet kokoontuivat koiran odotukseen. Vasta nyt tuli hötäkän jälkeen käpistelyä asettakin. Yläpiippu: yksi ammuttu patruuna, tyhjä hylsy. Alapiippu: iskurin jälki nallissa, patruuna jäänyt suutariksi.

Koirapartio löysi kasipiikin kellistyneenä metsäojan penkalta. Metsästäjät huokaisivat helpotuksesta, pulssi tasaantui, siinä se oli. Jahdinjohtajan päätöksellä ryhmänjohtaja taittoi kaatajan havun kummankin ampujan lakkiin. Perään alkaneella kotalounaalla hymyilevät ha-

vupäät sitten saivat raportoida jaetun kaadon tunnelmia. Pukkeja oli osunut useampaan passiin ja kuumiakin tilanteita oli ollut. Ei tiedetty pukkien lukua, moniko oli käynyt samalla passilla, mutta osumaa niihin ei oltu saatu. Koirapartio tutki tarkkaan joka tuuman, mutta mitään ei löytynyt. Merkkilaukauksetkin oli ammuttu ennallistavasti kaatokiintiön ylityksen estoksi. Kuultu toinen kaato oli varmistunut virtuaaliseksi.

Iltapäivällä neljännessä ajossa eräs maanpuolustusmetsästäjä istui hipihiljaa passitornissaan. Mitä muualla tapahtuikin, niin täällä oli autioita ja tyhjiä. Koirien ajohaukku kaikasi kauempana, lähimetsä vaikutti täysin kuolleelta. Matkan päässä kuitenkin omia polkujaan kulkeva peurapukki eteni hissuksiaan ja kuunteli tarkkaan tyventä metsää. Reipas tuuli humisutti metsää. Silloin peurapukki liikahti eteenpäin. Kärpäisällisyys sai tornissa palkintonsa, sihtaukseen työntäytyi odotettu saalis. Kunpa tulisi patavarma kulma..nyt. Laukaus! Pukki katosi kuin taikaiskusta metsänpeittoon. Peura, vaikka kuollutkin, jää metsämiehen aistein helposti löytymättä. Kokenut koirapartio tuotiin paikalle. Niin vain oli vainiolla kumollaan vanha komea peurapukki. Jykevällä elopainollaan oli siltä menneissä kiimatappelun teutaroissa toinen sarvi murtunut. Harvoin tuollaista peurapukkia Kettulassakaan saadaan.

Saalisrikas riistaparaati nostatti henkeä. Pimeässä marraskuun illassa, jätkänkynttilöiden

Kettulan perinteisiä kaatajan maljoja nostamassa Maanpuolustus-metsästäjät Matti Mehtola, Matti Lehtimäki, Teuvo Arolainen sekä jahdin ryhmänjohtaja Ville Söderman

loimotuksessa riitti ihasteltavaa. Havupedillä lepäsi järeä kasipiikki, iältään noin nelivuotias sonni. Viimeksi saman kaliiberin sarvipää oli Kettulassa kaadettu puoli vuosikymmentä sitten. Okahaarakkeen tyviosuman lisäksi sillä oli lapaosuma hiukan edessä. Olipa myös sarvipuoli peurapukki. Se oli myyttinen näky ja kenen tahansa metsästäjän haave. Päälle oli vielä yksi tavanomaisempi urosvasa, isäntävään itsensä kaatama. Jahdinjohtaja kiitti erän jumalia ja kohotimme maljat.

Saunan päälle sai jahtiväki istua vieraanvaraiseen ruokapöytään. Kettulan keittiön emäntä oli kokannut mieleenpainuvat herkut. Paistikin oli takuumureaa lähiruokaa. Seurustelua siivitti MTK:n isäntävään, Kettulan Erän ja koiranohjaajien mukava seura. Sitten kaatajat komennettiin eteen tuomionluelle. Ensin piti heidän kumoaman perinteinen kaatajan malja. Kettulan resepti oli salainen ja sekoituksessa oli vahva metsän maku ja riistan tuntu.

Sitten peurapukin ja urosvasan ampujat saivat MTK:n puheenjohtajalta Juha Marttilalta muistoksi hienot Kettulan eräpuukot. Kasipiikin kumpikin kaataja sai puolestaan rintaansa Kettulan hirvimerkin. Kullanvärinen pinssi, lehvin kehystetty uroshirvi vihreällä pohjalla. Tillanderin pajan tekemistä Kettula -pinseistä

oli vuosikymmenten saatossa muodostunut metsästyspiireissä oma lukunsa.

Sarvet löytävät omat paikkansa MTK:n kodalla. Ne ovat on MTK:n puheenjohtaja Marttilan, kodan vihkiäisvuonna 2009 ampuman hirvisonnin sarvien vieressä. Kukaties niiden alla vielä kuullaan tarinaa Kettulan pukkikoodista, kasipiikistä ja sarvipuolesta peurasta. Eräs kutsuisännistä totesi, ettei jahteja käsikirjoitella elämysyhtiön konttoreissa. Viimeisen sanan sanoo aina villi luonto. Yllätyksenä löytäneet hirvipukitkin kulkevat kukin omia polkujaan eivätkä tottele koiria. Nämä kaikki momentit nostivat tämän jahdin pulssia. Kävipäs Maanpuolustus-metsästäjillä tavaton tuuri, että saivat kutsun juuri pukkikoodin avajaisiin!

Paluumatkalla ”Salon kaupungin, Suomensjärven pitäjän, Kettulan korttelin” tapahtumista riitti ihmeteltävää. Jutunisku kuumotti bussia kuin ylikuuma kamiina eräkämppeä. Metsästäjä jäi yksi toisensa jälkeen kyydistä kotikulmilleen. Eräs esine jatkoi kuitenkin matkaansa postipaketissa aina ulkomaille asti valmistajansa tutkittavaksi. Jollain reissulla suutariksi jääneen patruunankin mysteeri joskus turistaan. Maanpuolustus-metsästäjät kohtaavat erätulillaan!

Eräkirjurina Matti Mehtola

Juoksu kulkee

Maanpuolustusjuoksu on kevään mittaan aktivoitunut yhteislenkkejä ja väkeä on riittänyt kiitettävällä tavalla. Huhtikuun alussa juostiin perinteinen kauden avaus Kruununhaan Maneesilta Santahaminaan, jossa makoisien löylyjen ja iltapalan ohessa pidettiin sääntömääräinen vuosikokous. Puheenjohtajana jatkaa Lasse Viren ja muina toimihenkilöinä allekirjoittaneet.

Kauden päätavoitteeksi asetettiin Brysselin Maraton lokakuussa. Tuohon tapahtumaan onkin jo nyt ilmoittautunut runsas joukko jäseniämme, toki lisää mahtuu. Perinteiseen tapaan jokainen hoitaa juoksuilmoittautumisen ja matkavarauksensa omin päin, mutta yhteistä ohjelmaa järjestetään paikan päällä.

Yhtä ilahduttavaa on se, että jokaiselle kuukaudelle ennen h-hetkeä on löytynyt yhteislenkin isäntä, joten yksikseen ei kenenkään tarvitse jatkuvasti harjoitella. Uusia juoksijoita otamme edelleen ilolla vastaan. Helpoimmin pääset mukaan ottamalla yhteyttä alla oleviin, joilta selviää myös yhteislenkkien aikataulut.

Keveitä askeleita!

*Timo Anttila (tj.anttila@sampopankki.fi)
177. MPK*

*Jyrki Heinonen (jyrki.heinonen@mil.fi)
157. MPK*

Timo Kämäräinen, YLE erityisuutiset ja
Panu Pokkinen, Iltalehden uutispäätoimittaja

Muistojen alkulähteillä

Ehkä se on hyvä todeta heti alkuun: 201. Maanpuolustuskurssi oli kaikkien aikojen paras.

Maaliskuinen maanantai Säätytalossa käynnisti ministerin ja komentajan puheilla kolmen ja puolen viikon tietovyöryn, jonka sisältöä sulatellaan, syvennetään ja hyödynnetään vielä pitkään.

Erinomainen sisältö nousi esille kurssilaisilta pyytämistämme tekstiviestin mittaisista muistoista.

”Kurssilla vasta ymmärsin, että Suomihan ei olekaan järvillä rei’itetty pitsiliina tai räiskäle, vaan SAARI.” Merja Rapeli

Ylisanoja riittäisi loputtomasti. Kurssinjohtaja Kim Mattsson henkilökuntinensa oli loihnut valtavan sisältörikkaan kurssin.

”Kaikki alkoi ja päättyi minuutilleen, silti kii-reettömästi. Siviilielämässä kurssia vastaavan aihe- ja tietomäärän käsittelyyn olisi kulunut monta kuukautta.” Ritva Rasila

Ensimmäinen käänne

Ylistävät lausunnot ovat toki tuttuja aiemiltakin kursseilta. Parhaus syntyy muualla. Yhteiset muistot. Ne tekevät kurssistamme ’sen kaikkien aikojen parhaan’.

”Toisten mielipiteiden kunnioittaminen niin selvästi eri taustoista riippumatta kertoo ammattitaidosta ja halusta oppia uutta.” Juba Moisio

Muistot vaativat syntyäkseen joukon ihmisiä yhteisen kokemuksen äärellä. Kurssimme oltermanni Harri-Pekka Kaukosen, emäntä Anneli Kiljusen ja isäntä Olli-Pekka Luukkaisen isällisessä ja äidillisessä huomassa joukosta oppilaita kasvoi tiivis ryhmä.

Yhteishenki syntyy sykäyksittäin. Tutustumisvaiheen jälkeen jokaisesta joukosta löytyy luottamushenkilöiden lisäksi omat vastuunkantajat, huumoriveikot, huolestuneet kansalaiset, kyselijät... Hyvä kurssihenki tarvitsee ihmisiä jokaiseen rooliin.

Kurssi 201 siirtyi kainostelevasta alkutahdistasta räväkkään keskivaiheeseen apulaisjohtaja Tatu Mikkolan ansiosta. Jos sisältö kurssilla ei olisi ollut joka tilanteessa pilkulleen suunniteltu, voisi luulla, että kyseessä oli harmoniton lipsahdus.

Mikkolan lausahdus oli kurssillemme näytelmistä tuttu ensimmäinen käänne. Yksilöistä tuli joukko. Tarkkailuvaihe päättyi.

Mitä tapahtui? Ei oikeastaan mitään. Olimme bussissa, jossa saimme tuttuun tyyliin valmistautumisohjeita seuraavaa vierailua varten.

Ohjeistuksen lopuksi kuului selkeä käsky: vierailulle ei tarvitse vaatteita, vaan ne voi jättää linja-autoon. Alkoi vaimea mumina ja pohdinta, kuinka poliisilaitoksella suhtaudutaan näin isoon määrään alastomia ihmisiä. Pian koko ajoneuvo nauroi riehakkaasti. Ajoneuvosta nouse!

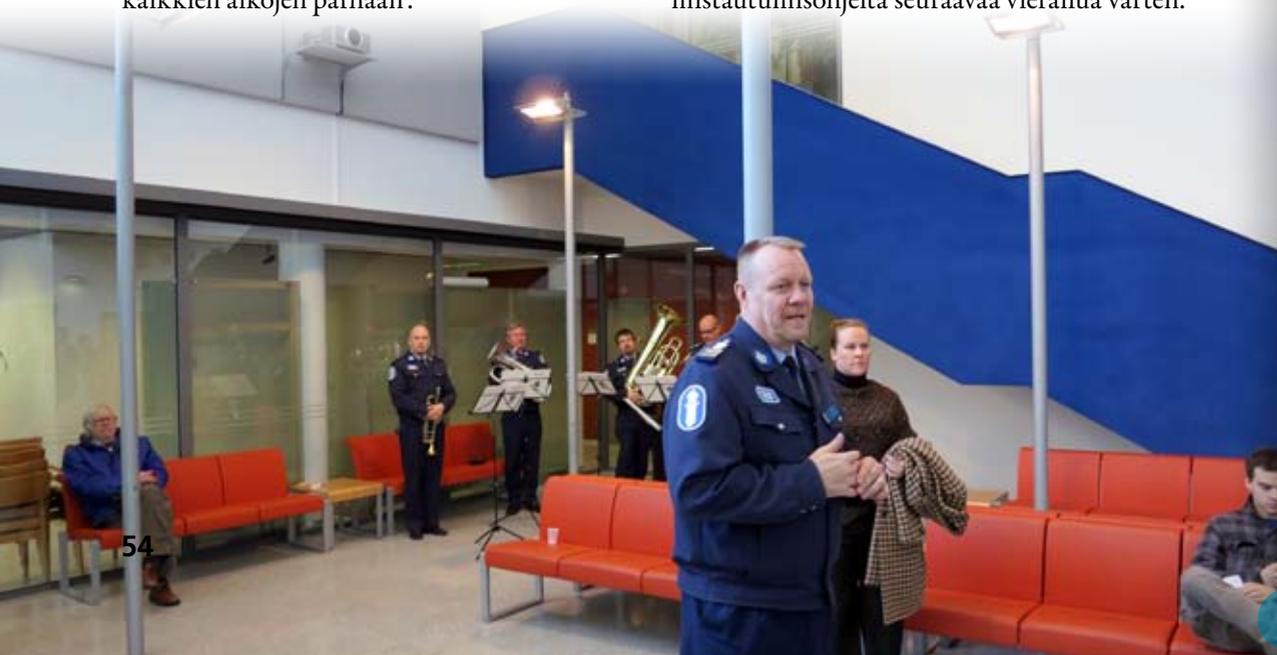
Elämää juoksuhaudoissa

Hitsautuminen jatkui soveltavissa harjoituksissa, joista kertyi valtavasti yhteisiä muistoja. Eläytyminen oli vahvaa ja huumoria riitti.

”Soveltavan harjoituksen kaikissa vaiheissa kurssilaiset laittoivat itsensä peliin pohtien vakavien asioiden ratkaisuja monipuolisesti ja uutta oppien.” Olli Luukkainen

”Ensimmäisen hallituksen pirteä ja terhakas puolustusministerimme piti niin hyvin puolustuksen puolta, että esitti hallituksen neuvotteluissa 150 miljardia, kun olisi pitänyt esittää 150 miljoonaa. Eipä niitä miljardeja tullut...”

Jukka Nurmi

”Aivan klassikko on tämä ulkoministerin sovelletun harjoituksen lausunto: Ahvenanmaakin on osa Suomea – tavallaan!” Mikko Heiskanen

”Yksi muistikuvistani liittyi kuvitteellisen harjoitustyöme ja ympäröivän maailman sekoittumiseen. Eli puolustusvoimaudistuskuvioiden valmistelu Dragsvikin osalta ja puolustusministerin toiminta asiassa sekä odotus siitä, mitä tapahtuu. Puolustusministeri ei eronnut, mutta meillä pääministeri lähti.”

Nora Grönholm

”Harjoituksen lehdistötilaisuus sisälsi pari varsin hupaista kohtaa. Ja tietysti vain yksi kysymys...”

Ari Jalonen

Monille jäi myös mieleen harjoituksen erityisen aktiivinen ”poliittinen valtiosihteerin”.

”Sosiaali- ja terveysministerin poliittinen valtiosihteerin ohjaili ministeriä vahvasti muistuttaen tulevista vaaleista ja äänestäjäkunnan mielipiteistä.”

Aino-Liisa Oukka

”Mieleeni jäi ensimmäisestä hallituksen keskustelusta väläys, jossa POLIITTINEN valtiosihteerin muistutti olevansa poliittinen valtiosihteerin, eikä siis ole roikkumassa vaalikauden jälkeen. Tässä jotenkin tiivistyi koko muutoksenteon haaste yhteiskunnassamme.”

Harri-Pekka Kaukonen

”Oli hauska ’leikkiä’ poliittista valtiosihteerin joka yrittää estää ministeriä astumasta kaikkiin

56

miinoihin ja puolustaa häntä kaikesta pahasta.” Sture Fjäder

Loppu tulee

Oppitunti oppitunnilta takaraivossa alkoi hiljalleen velloa ajatus, että jossain vaiheessa yhteinen taival päättyy. Siihen pitää valmistautua. Lopun alku konkretisoitui Lapissa.

Internaattivaiheen ensimmäinen ilta Rovaniemellä. Pitkän päivän päätteeksi kokoonnuimme Lapin Ilmatorjuntarykmentissä laulamaan maakuntalaulut yhteiseen saunatilaan. Tarkoitus oli lyhyen kokoontumisen jälkeen siirtyä lepäämään ja lataamaan akkuja seuraavan illan tutustumisvierailua varten. Tarkoitus ei täyttynyt.

”Karaokeillanvieton kanssa otettiin vahingossa Lapissa päivällä varaslähti. Moni vältteli alussa mikkiä, mutta jo muutaman tunnin päästä nähtiin riehakkaita yhteislaulunumeroita.”

Kaisa Männistö

”Onneksi kukaan ei yrittänyt laulaa karaokessa Kari Kuvun Lampaanlapapalataa!”

Kimmo Kivelä

”Tiistai-illan karaokeillassa esiintyi toinen toistaan upeampia taiteilijoita.”

Maritta Iso-Aho

”Karaoke kahleet aukaisee – eduskunnassa vilisee tulevia Idols-tähtiä.”

Pekka Aaltonen

Internaattivaiheen upeat muistot eivät jääneet

ensimmäiseen iltaan.

”Kursin monista unohtumattomista hetkistä piirtyi erityisen vahvana mieleen se, kun internaattiharjoituksessa katsoimme Hornetien kaaroksia Lapin sinisellä taivaalla.”

Juho Rahkonen

”Rovaniemellä näimme ja kuulumme suihkariesitysten lomassa Lappilaista meininkiä kodasta karhun kaadon haasteellisuuteen...”

Taavi Heikkilä

”Sauvakävely saapumisiltana Rovaniemellä – nuori varusmies oli laitettu kävelyttämään etelän tätejä ja vissiin yhtä setääkin sopivasti tienlaitaa, ja vastaan tuli hölkkäviä ja vapaa-ajallaan kuntoaan vaalivia varusmiehiä. Ei siis huolta, ainakin pohjoisessa väki on hyväkuntoista.”

Elise Pekkala

”Kaiken muun ohella ehkä voisi mainita pieniä väristyksiä aiheuttaneen lounaan internaattivaiheen päättyessä: harvoin sitä lounaalta poistutaan sotilassoittokunnan saattelemana!”

Pasi Strömberg

”Minulle jäi erityisesti mieleen Vaatungin iltatilaisuuden ohjelmanumeroiden syntyminen.

Niin lyhyessä ajassa ja niin vähäisellä ohjeituksella syntyi hyviä ja hauskoja ohjelmanumeroita.”

Timo Torvinen

”Saunakriisi, yöpakkaset päiväpeiton alla, ulkoministerin kiukkuinen nootti...”

Päivi Huotari

”Emännän kanssa istuimme pienellä taistelujakkarakalla ilmatorjuntaohjusten ampumajärjestelmän ja sen monen ruudun, nappien ja näppäimistön edessä, kun ampumasäteelle alkoi ilmestyä vihollisen koneita. ’Ottakaahan nuo tuosta kiinni, painatte nappia ja sitten me ammutaan – tämä on kuulkaa heleppoa kuin heinänteko’, pohjoisen poika alikersantti Korkalainen opetti. Kaikki neljä saatiin alas.”

Antti Häikiö

Tyylikkäästi maaliin

Jos Rovaniemeltä kertyikin kasapäin muistoja, niin arvokkaan tyylikäs loppuhuipentuma oli erinomaisesti järjestetty kurssijuhla Santahaminassa. Ei uskoisi, että varuskuntakeittiö pystyy loihtimaan Michelin-tasoisesta menuun. Juhlatoimikunnan taikoman ohjelman siivittämänä yhdessäoloa jatkettiin pitkään.

”Kummallista miten sitä alkaa tuntea yhteenkuuluvuutta eri puolilta Suomea ja eri elämän aloilta tulevien ihmisten kanssa, kun kolme ja puoli viikkoa ratkoo kansallisessa ja jopa globaalissa mittakaavassa merkittäviä kriisejä, rymyää varuskunnissa, torkkuu kuljetuskoneissa ja tanssii pöydillä, nuotin vierestä laulamista puhumattakaan. Missing you already.”

Anu Saarela

Koko kurssimme haluaa kiittää puolustusvoimia erinomaisen kurssin järjestämisestä. Siellä jaettu tieto oli ensiluokkaista ja pystymme hyödyntämään oppimaamme vuosia tästä eteenpäin.

201. Maanpuolustuskurssi (II/12) 5.-28.3.2012

Eturivi vasemmalta:

Ylijohtaja Anne **Herneoja**, hallitusneuvos Elise **Pekkala**, toimitusjohtaja Päivi **Huotari**, kansanedustaja Anneli **Kiljunen**, toimitusjohtaja Harri-Pekka **Kaukonen**, puheenjohtaja Olli **Luukkainen**, johtaja, yhteiskuntasuhteet Maritta **Iso-Aho**, toiminnanjohtaja Ritva **Rasila**, kansanedustaja Sofia **Vikman**.

Keskirivi vasemmalta:

Johtajaylilääkäri Aino-Liisa **Oukka**, kansanedustaja Mikaela **Nylander**, everstiluutnantti Jari **Tolppanen**, neuvotteleva virkamies, valmiussuhteiden johtaja Merja **Rapeli**, päätoimittaja Ville **Pernaa**, apulaispäälikkö Olli **Kolstela**, toimitusjohtaja Taavi **Heikkilä**, johtaja Timo **Katajisto**, varatoimitusjohtaja Jorma **Timonen**, toimitusjohtaja Pekka **Aaltonen**, kansanedustaja Timo **Heinonen**, asiantuntija Kyösti **Orre**, toimituspäälikkö Timo **Kämäräinen**, tutkimuspäälikkö Juhon **Rahkonen**, hallituksen puheenjohtaja Hannu **Vaajoensuu**, eversti Mikko **Heiskanen**, yksikön päällikkö Anu **Saarela**, hallintojohtaja Ari **Rouhe**, kirkkoneuvos Pirjo **Pihlaja**, EU-erityisasiantuntija Kaisa **Männistö**, valiokuntaneuvos Nora **Grönholm**.

Takarivi vasemmalta:

Uutispäätoimittaja Panu **Pokkinen**, koulutuskoordinaattori Antti **Häikiö**, puheenjohtaja Sture **Fjäder**, talousjohtaja, CFO Vesa-Pekka **Takala**, hallituksen varapuheenjohtaja Timo **Viherkenttä**, tutkimus- ja tuotekehitysjohtaja Reijo **Salonen**, kansanedustaja Ari **Jalonen**, toimitusjohtaja Pasi **Strömberg**, kansanedustaja Arto **Pirttilahti**, kansanedustaja Kimmo **Kivelä**, johtaja, Teknologia ja strategia Lars Peter **Lindfors**, toimitusjohtaja Juha **Moisio**, kansanedustaja Mikko **Savola**, eversti Olli-Matti **Salmi**, executive Vice President Robin **Lindahl**, everstiluutnantti Jukka **Nurmi**, johtaja Timo **Torvinen** ja everstiluutnantti Vesa **Valtonen**.

201. Maanpuolustuskurssin luottamusjohto
Oltermanni, toimitusjohtaja Harri-Pekka **Kaukonen**, emäntä, kansanedustaja Anneli **Kiljunen**, isäntä, puheenjohtaja Olli **Luukkainen**

41. Maanpuolustuksen erikoiskurssi

23.-25.4.2012

Maanpuolustuksen 41. Erikoiskurssi pidettiin Kruununhaan Maneesissa 23. – 25.4.2012. Kurssin kohderyhmänä olivat valtionhallinnon sekä suurimpien yritysten sihteerit ja assistentit. Kurssilla oli 88 osallistujaa.

Kurssin osallistujien esimiehet ja työyhteisöjen johtohenkilöt osallistuvat valtakunnallisten ja alueellisten maanpuolustuskurssien toimintaan oppilaina ja luennoitsijoina. Tämän vuoksi heidän avustajilleen haluttiin erikoiskurssilla antaa mahdollisimman kattava kuva niin Suomen kokonaisturvallisuuden järjestelyistä ja yhteiskunnan turvallisuusstrategian mukaisten toimintojen turvaamisesta, kuin maanpuolustuskurssien sisällöstä. Ohjelma suunniteltiin ja toteutettiin yhteistyössä osallistujien kanssa.

Ohjelma sisälsi luentoja Maneesilla ja toisena kurssipäivänä Puolustusvoimien toimintaan tutustumisen Santahaminassa. Vierailulla kurssi osallistui Kaartin jääkäriyrykmentin johtamiin kalustoesittelyyn, toimintanäytökseen ja taisteluammuntaan. Näiden jälkeen Santahaminasta siirryttiin Merivoimien miinalautalla kauppatorille. Siirtymisen aikana esiteltiin Merivoimien toimintaa ja merimiinoittamista

Osallistujat:

Toimitusjohtajan assistentti Päivi **Aaltonen**, hallituksen puheenjohtajan sihteerit Satu **Alanen**, toimitusjohtajan assistentti Tarja **Andersen-Ruuskanen**, Eurooppa- ja ulkomaankauppaministerin sihteerit Airi **Aurela**, hallituksen puheenjohtajan sihteerit Anna-Stina **Backlund**, henkilöstöpäällikön sihteerit Gülzar **Bedretdin**, kansliapäällikön sihteerit Ella **Bohm**, hallinnollinen avustaja Tarja **Haapakoski**, s<<otalouspäälikön sihteerit Sanna **Haapala**, toimitusjohtajan sihteerit Marjut **Heikkonen**, konsernijohtajan sihteerit Soile **Honkala**, kehitysministerin sihteerit Sisko **Honkavaara**, toimitusjohtajan sihteerit Tiina **Huoponen**, Executive Assistant Irma **Huotinen**, vastaavan päätoimittajan sihteerit Christina **Hämäläinen**, Puolustusministerin sihteerit Anne **Jaakkola**, johdon assistentti Harriet **Jehkonen**, Pääesikunnan päällikön sihteerit Arja **Jokela**, Hallinto- ja kuntaministerin sihteerit Iina **Kankainen**, toimitusjohtajan sihteerit Paula **Kariola**, vastaavan päätoimittajan sihteerit Tuula **Keinonen**, toimitusjohtajan sihteerit Teija **Kesäniemi**, Opetusministerin sihteerit Tiina **Kiili**, avustaja Kaarina **Klemola**, toimitusjohtajan sihteerit Sirpa **Kulmala**, toimitusjohtajan ja hallituksen puheenjohtajan sihteerit Eeva **Kuulasmaa**, toimitusjohtajan sihteerit Arja **Laakkonen**, toimitusjohtajan sihteerit Sari **Lahtinen**, pääjohtajan sihteerit Riitta **Laitinen**, toimitusjohtajan sihteerit Kirsi **Larjava**, hallituksen puheenjohtajan sihteerit Eija **Lobbas**, toimitusjohtajan sihteerit Erja **Lundén**, johdon assistentti Tuula **MacIntosh**, tiedustelupäällikön sihteerit Minna **Markovaara**, Pääministerin sihteerit Ilse **Mattlin**, Piispan sihteerit Maritta **Maununen**, Oikeusministerin sihteerit Teija **Moilanen**, pääjohtajan sihteerit Susanna **Männistö**, SPR:n pääsihteerin sihteerit Raija **Mölsä**, Sosiaali- ja terveystieteiden ministerin sihteerit Katriina **Nikkanen**, toimitusjohtajan assistentti Seija **Niskanen**, toimitusjohtajan ja

hallituksen puheenjohtajan sihteeri Jatta **Nylund**, toimitusjohtajan assistentti Sanna **Oivo**, toimitusjohtajan assistentti Carola **Oksanen**, Tasavallan Presidentin sihteeri Sinikka **Ora**, rehtorin sihteeri Anna-Liisa **Pakkanen**, pääjohtajan sihteeri Helena **Pallari**, kansliapäällikön sihteeri Anita **Parmes-Häkkinen**, konsernijohtajan sihteeri Pirkko **Pesonen**, kanslerin sihteeri Kirsi **Petersen-Jessen**, toimitusjohtajan sihteeri Pipsa **Pohjavirta**, toimitusjohtajan sihteeri Minna **Pokki**, Ulkoministerin sihteeri Katariina **Prepula**, ylijohtajan sihteeri Anja **Raatikainen**, puhemiehen sihteeri Helena **Riutta**, johdon sihteeri Maija **Roitto**, konsernijohtajan assistentti Inari **Räikkönen**, toimitusjohtajan assistentti Annika **Saari**, pääjohtajan assistentti Joanna **Saarinen**, osastosihteeri Riitta **Saastamoinen**, Sisäasianministerin sihteeri Anja **Sademies**, Maa- ja metsätalousministerin sihteeri Tiina **Sahlberg-Kelly**, puheenjohtajan sihteeri Kirsi **Sainio**, toimitusjohtajan sihteeri Liisa **Salonen**, toimitusjohtajan sihteeri Outi-Päivi **Sandström**, pääjohtajan assistentti Johanna **Saranpää**, Kulttuuri- ja urheiluministerin sihteeri Minna **Siltanen**, Työministerin sihteeri Päivi **Siltanen**, toimitusjohtajan sihteeri Tuula **Sippola**, Elinkeinoministerin sihteeri Jonna **Sjögrén**, pääjohtajan assistentti Pauliina **Soitula**, toimitusjohtajan sihteeri Birgit **Suomi**, operaatiopäällikön sihteeri Tarja **Tahvanainen**, toimitusjohtajan sihteeri Ulla **Tallgren**, Ympäristöministerin sihteeri Kristina **Tamminen**, yksityissihteeri Tuula **Tanskanen**, Puolustusvoimain komentajan sihteeri Elina **Teramo-Salonen**, suunnittelupäällikön sihteeri Leila Timola, pääjohtajan sihteeri Mira **Toivonen**, KHO:n presidentin sihteeri Elina **Tukiainen**, toimitusjohtajan sihteeri Maija **Tulikki**, Peruspalveluministerin sihteeri Maria **Vanhanen**, johdon assistentti Anne **Vauhkonen**, kansliapäällikön sihteeri Annamajja **Vihervirta**, toimitusjohtajan assistentti Saara **Virtanen**, toimitusjohtajan assistentti Gun **Wangel**, toimitusjohtajan assistentti Rita **Weckman**, yliasiamiehen assistentti Päivi **Yli-Kyyny**.

Tuleva toiminta kesä–syksy 2012

Valtakunnallinen kurssitoiminta

92. Maanpuolustuksen jatkokurssi (183. ja 184. MPK)	28.8–29.8.2012
53. Maanpuolustuksen täydennyskurssi (165. ja 166. MPK)	31.8.2012
202. Maanpuolustuskurssi	10.9.–3.10.2012

Maanpuolustuskurssiyhdistyksen toiminta

MPKY:n esitelmätilaisuus: Venäjän asevoimien komentaja, armeijankenraali Makarov, Helsingin yliopiston juhlasali

5.6.2012 klo 17.00

Maanpuolustuskurssiyhdistyksen matka Brysseliin

4.–5.9.2012

Maanpuolustus –lehden numero 101 (3/2012) ilmestyy syyskuussa.

Talvi- ja kevätkauden aikana toimituksen tietoon on tullut seuraavat kurssitapaamiset ja –kokoukset, jotka on pidetty 2.5. mennessä. Toimitus on päättänyt, että tapaamisista julkaistaan vain ajankohta ja paikka mikäli kurssi ei ole toimitannut toimitukselle tapahtumasta erillistä kertomusta. Kertomus tulee lähettää osoitteeseen maanpuolustuskurssiyhdistys@gmail.com. Enimmäispituus on noin 1700 merkkiä. Toimituskunta pidättää oikeuden muokata tekstiä tarvittaessa. Kuvat: yhden palstan kuvan vähimmäisleveys 800 pikseliä, kahden palstan kuvan minimi 1700 pikseliä.

”100 kurssin traditio” 101. Maanpuolustuskurssin edustajat osallistuivat 201. Maanpuolustuskurssin avajaisiin 5.3. Säätytalossa.

”50 kurssin traditio” 151. Maanpuolustuskurssin edustajat seurasivat ”kummikurssina” 201. Maanpuolustuskurssin opetusta 27.3. Kruununhaan Maneesissa.

Maanpuolustuskurssi 62 Kappelissa 19.4.

Kurssikokouksessa oli läsnä 9 kurssiveljeä. Muisteltiin 36 vuoden yhteisiä tapaamisia ja pois jo nukkuneita. Kohotettiin malja kuu-
den syntymäpäiväsankarin kunniaksi (70–85-vuotiaita) sekä puhuttiin maanpuolustuksen ja koko suomalaisen yhteiskunnan tilasta.

Vuonna 1976 kurssimme kävi 38 sisarta ja veljeä amiraali Jan Klenbergin oivallisessa opissa. Heistä pois nukkuneita on 13. Osa on muuttanut ulkomaille, osa asuu maakunnissa, osa on jättäytynyt pois jo varhemmin ja osalla on ikääntymisestä tai sairaudesta johtuvia esteitä. Kolmannes on vielä aktiivisia, kuten 85-vuotias oltermannimme Jouko Sere.

Kurssilaisista moni eteni yhteiskunnan korkeimpiin tehtäviin, eduskunnan varapuhemieheksi, eduskuntaryhmän johtoon, ministereiksi, Suomen Pankin pääjohtajaksi, maaheraksi, piispaksi, yritysten ja elinkeinoelämän ylimmille portaille, ministeriöiden keskeisiksi virkamiehiksi, mediassa lehdistöneuvokseksi, puoluejohtajaksi tai SAK:n III puheenjohtajaksi. Merkittävää on ollut Matti Pekkasen kuoltua isäntänä toimineen kenraaliluutnantti Pertti Tollan ja upseeriliiton entisen puheenjohtajan, pääsihteeri emeritus Kalevi Usvan asiantuntemus kurssillemme.

Onko meistä ikääntyneistä maanpuolustajista hyötyä? Luultavasti on. Sota-ajan nuorina ja lapsina kokeneina voimme välittää tämän päivän työikäisille ja nuorille omat kokemuksemme sotaveteraanipolven uhrauksista rintamalla ja kotirintamalla. Joukossamme on sotaorpoja. Emäntämme Gunvor Brettschneider koki Suomen kansalaisena täysin kohtuuttoman ja epäoikeudenmukaisen internoinnin sodan jälkeen.

Kenraali Ari Puheloinen komentajana pitä-
mä erinomainen esitys Maanpuolustuskurssi-

MPK 62 Ilmailumuseossa
35-vuotiskokouksessa

yhdistys ry:n kevätkokouksessa samana iltana lisäsi ymmärrystämme puolustusvoimauudistuksen välttämättömyydestä. Suomi selviää maanpuolustustahdolla, reservin taidolla, oikein valitulla aseistuksella ja erityispiirteiden hyödyntämisellä.

Kannatusta sai kurssiltamme myös Pääesikunnan ent. koulutuspäällikön Kalle Liesisen kutsuntojen uudistamisesta tekemä ehdotus (HeSa 19.4.2012 Vieraskynä). Tietokoneavusteisesti tehty sijoituspäätös tulee erillisen viikon aikana tarkistaa tavoitteena se, että kansalainen ja hänelle annettava koulutus kohtaavat mahdollisimman hyvin. Reservin osaaminen on näet salainen aseemme.

Yhteyshenkilö Teuvo Varjas

71. ja 72. Maanpuolustuskurssit kokoontuivat 19.4. Katajanokan Kasinolla. Tilaisuuden jälkeen kurssit osallistuivat Maanpuolustuskurssiyhdistyksen vuosikokoukseen Helsingin yliopistolla.

84. Maanpuolustuskurssin 30-vuotisjuhla kokous pidettiin 19.4. Maanpuolustuskurssi kokoontui Eduskunnan tiloissa, jonka jälkeen kurssi osallistui Maanpuolustuskurssiyhdistyksen vuosikokoukseen. Ilta päättyi yhteiseen päivälliseen ravintola Ainossa.

94. Maanpuolustuskurssimme kokoontui perinteiseen kevättapaamiseemme helmikuun 14. päivänä Helsinkiin Pääesikuntaan oltermannimme Matti Sundbergin johdolla. Kokoustamme isännöi operaatiopäällikkö kenraaliluutnantti Mika Peltonen. Kokoontumisemme ajoitus oli erinomainen, koska vain viikko aiemmin oli julkistettu mittava puolustusvoimauudistus.

Isäntämme antoikin syvälle luotaavan selvityksen uudistuksesta ja sen perusteista. Kursilaistemme asiantuntevat kysymykset avasivat hanketta lisää ja perustelut saivat yleisen hyväksynnän.

Aktiivinen kurssimme osoitti jälleen voimansa. Tapaamiseen osallistui 14 vielä elossa olevasta 27 kurssimme jäsenestä. Kova talvi oli pääsääntöisin este pitkämatkalaisten osallistumiselle.

Tilaisuuden päätteeksi saimme nauttia

maittavan iltapalan iloisen yhdessäolon merkeissä. Odotukset syksyn tapaamiselle olivat jo pinnalla.

94. Maanpuolustuskurssi kiittää lämpimästi kenraaliluutnantti Mika Peltosta erinomaisesta isännyydestä sekä niin aineellisesta kuin henkisestäkin annista.

Kurssin pääsihteeri Olli Nepponen

101. Maanpuolustuskurssin talvilounastilaisuus pidettiin 17.2. Pääesikunnan tiloissa

102. Maanpuolustuskurssi kokoontui kevätkokoukseen 8.3. Pääesikunnan tiloissa.

136. Maanpuolustuskurssi vaikutti:

Kurssitoverimme suurlähettiläs Kirsti Eskelinen toimi emäntänä. Hän järjesti vanhojen aikojen muistoksi napakan turvallisuuspoliittisen seminaarin Ankaran lähetystössä.

Turkki on matkalla moneen suuntaan. Kansainvaellusten aika pistää suomalaisen vierailijan muistin tiukalle Ankarassa sijaitsevassa Anatolian sivilisaatiomuseossa. On heettejä, skyyttejä, fryygalaisia, kimmerialaisia, traakialaisia, persialaisia, kreikkalaisia ja turkkilaisia. Ja historia toistaa itseään. Turkki on tällä hetkellä laittoman maahanmuuton ydinalueita maailmassa. Vuodessa heitä tulee maahan lähteä tai jäädä 500.000. Turkki on hyödyntänyt Suomen rajavartiolaitoksen asiantuntemusta kehittäessään rajavalvontansa kohti EU-jäsenyyden edellyttämää tasoa. EU:n Ankaran-edustustossa toimii rajavalvonnan asiantuntijana everstilutnantti Kimmo Elomaa.

Turkin politiikassa ja taloudessa tapahtuu kaikkea koko ajan lähes hengästyttävään tahtiin. Monet länsimaat sovitteisivat mielellään Turkille sovittelijan ja esikuvan roolin arabikevään ja Syyrian konflikteissa. Suomen Turkin-suurlähettilään Kirsti Eskelisen mukaan Turkissa ei ajatella tällä tavalla, koska yhtä kaikille sopivaa mallia ei ole. Turkki on valmis jakamaan omia kokemuksiaan demokratian kehittämisestä muslimimaassa, mutta jokaisen maan ja kansakunnan on löydettävä omaan tilanteeseensa sopiva ratkaisu.

Naapurimaa Syyrian konflikti on Turkille suuri huolenaihe, kun mm. pakolaisuus

Turkin puolelle kasvaa ja on johtanut myös välikohtauksiin. Turkki osallistuu aktiivisesti konfliktin kansainvälisiin ratkaisupyrkimyksiin.

Turkkilaisia vihasuttaa tällä hetkellä se, että maan kansalaisille ei ole EU:sta millään tulossa viisumivapautta. Tämä estää heidän mukaansa liikesuhteitten järkevän hoidon. Turkin tarvitsemasta teknologiasta 90 prosenttia tulee Euroopasta. Puolet Turkin kaupasta käydään Euroopan kanssa.

Euroopan maat ovat valtavasti investoineen

vahvistamassa tätä suhdetta, koska ne näkevät valtavien kotimarkkinoiden mahdollisuudet.

Myös suomalaiset yritykset ovat löytäneet tiensä Turkkiin. Niitä ovat mm. Componenta, Nokia, Huhtamäki, Wärtsilä, Valtra, Outokumpu, Metso, Uponor, Lindström ja Vaisala.

Suurlähettiläs Kirsti Eskelisen mukaan Turkki on vakaasti pitkällä tiellä kohti EU:n jäsenyyttä, joka on maan ja yhteiskunnan keskeisin modernisaatiohanke.

Anne Hyvönen toimittaja, mediayrittäjä

Tasavallan isän Mustafa Kemal Atatürkin muistomerkkialueella ovat kaikki univormut paikalla

Turkissa hämmästyttää se kansojen määrä, jotka ovat maata valloittaneet tai sen läpi taistelleet. Kuva Anatolian sivilisaatiomuseosta

136. kurssin matkatoverit Turkin tasavallan portailla Ankarassa. Vasemmalta: Eino Pohjola, Jane Moilanen, Kai Vainio, Anne Hyvönen, Eija Köntti, Heikki T. Hämäläinen ja Matti Elovaara

141. Maanpuolustuskurssin matka suuntautui 15.3. Tallinnaan.

Kurssin kevättapaamisessa tutustuimme Suomen suurlähetystöön. Suurlähettiläs Aleksis Härkönen kertoi Viron tilanteesta ja esitteli upean lähetystön. Maanpuolustusasiamiehemme Pekka Sviili perehdytti meidät Viron maanpuolustustilanteeseen ja Naton rooliin Viron ja Baltian puolustuksessa.

Maanpuolustuskurssi 141 kiittää lämpimästi Viron Suomen suurlähetystöä kaikista vierailuun liittyneistä järjestelyistä.

Antti Halila

143. Maanpuolustuskurssin tapaaminen järjestettiin 9.3. Musiikkitalossa.

145. Maanpuolustuskurssi suuntasi sinivalkeisiin siivin keväiseen Brysseliin viikonloppuna 13.–16.4. oltermannimme Matti A Mantereen johdolla. Seurueemme koko kasvoi kymmeneen henkeen, kun paikallinen isäntämme ja kurssiveli, Euroopan parlamentin jäsen Hannu Takkula oli osan aikaa mukana. Kyseessä oli kurssimme 21. kurssitapaaminen ja kolmas ulkomaanmatka. Syyskuussa 2000 vierailimme Tallinnassa ja huhtikuussa 2009 Berliinissä.

Matkan tavoitteena oli miellyttävän yhdessäolon ohella perehtyä EU:n päätöksentekoon ja yleistilanteeseen, turvallisuuspoliittisiin näkymiin, Natoon ja sen asevoimien

tulevaisuuden näkymiin sekä Belgian pääkaupungin historiaan ja kulttuuriin. Neljän päivän matka jakautui kahden arkipäivän viralliseen osuuteen ja viikonloppuun turismiin.

Esittelyt Suomen pysyvässä edustustossa aloitti institutionaalisten kysymysten erityisasiantuntija Henrik Ruso. Edustusto valmistelee Euroopan Unionin neuvoston päätöksiä Suomen hallituksen ohjeiden pohjalta. Suomen EU -politiikan toteuttamisessa pysyvä edustusto on avainasemassa. Apulaissotilasedustaja eversti Kari-Pekka Rannikko kertoi EU:n sotilaallisesta toiminnasta. Suomen pysyvään edustustoon kuuluu seitsemän henkilön ryhmä, joka seuraa vuonna 2008 päivitetyn EU:n turvallisuusstrategian toteutumista ja jäsenmaiden sotilaallisten suorituskykyjen kehitystä, jotka hyödyntävät sekä Suomen kansallista puolustusta että kriisinhallintaa.

EU:n yhteisestä turvallisuus- ja puolustuspolitiikasta alusti yksityiskohtaisesti puolustuspolitiikan erityisasiantuntija Rasmus Hindren. Päivän lopuksi tapasimme vielä euroedustaja Sampo Terhon. Päivä päättyi tutustumiseen belgialaiseen keittiöön sekä ruoka- ja juomakulttuuriin yhteisen sinisimpukka (moules) illallisen merkeissä keskustorin, upeasti valaistun Grand Placen, UNESCO:n maailmaperintökohteen tuntumassa.

Toisen virallisen vierailupäivän aloitimme maanantaina tutustumalla Euroopan parlamenttiin. Kurssiveljemme Hannu Takkula

145. MPK Brysselissä

otti meidät vastaan hulppean parlamenttirakennuksen edustalla. Hannu kuuluu muiden keskustan ja Rkp:n edustajien tavoin Euroopan liberaalidemokraattien liiton ryhmään. Kierros jatkui 3. kerroksen koulutus- ja kulttuurivaliokunnan kokoushuoneeseen, jossa kuulumme esityksen Hannun oman valiokunnan työskentelystä ja omasta roolistaan. Vierailulla näimme parlamentin suuren istuntosalin ja kuulumme esityksen sen toimintatavoista. Viimeinen tutustumiskohtemme oli Naton päämaja, joka siirrettiin Brysseliin vuonna 1967. Perusteellisen turvatarkastuksen jälkeen nautimme maittavan lounaan kansainvälisessä seurassa suuressa ruokasalissa.

Iltapäivällä suurlähettiläs Pia Rantala-Engberg alusti Suomen ja Naton yhteistyöstä. Lähtemällä 1.9.2011 lähtien johtama 22 henkilön Suomen erityisedustusto hoitaa Suomen suhteita Natoon rauhankumppanuuden puitteissa hallitusohjelman periaatteiden ohjaamana. Apulaissotilasedustaja kommodori Tapio Majala jatkoi sotilasyhteistyön esittelyllä.

Lauantaina, turismipäivänä koimme Euroopan pääkaupungin keskeiset nähtävyydet sightseeing-bussin kyydissä, joka jatkui pitkälle toiselle kierrokselle. Sunnuntain kohtemme oli Waterloo taistelukohta. Perehdyimme taisteluun kahden filmiesityksen, Leijonakumpukäynnin ja panoraama-maalauksen kautta. Napoleonin viimeinen tappioon päättynyt taistelu käytiin noin yhdeksän tunnin aikana 18.6.1815. Ranskan ylpeä ja voittamaton keisari kaarti lakkasi olemasta. Vuonna 1826 pystytetty Leijonakumpu symboloi uudelleen perustettua rauhaa Eurooppaan. Onko se viimeinkin saavutettu?

145.MPK:n pääsihteeri Vesa Tervo

153. Maanpuolustuskurssi, ”Millenium”, teki tiiviin opintomatkan Alankomaihin huhtikuussa 2012.

Kurssikuulumiset vaihdettiin Suomen suurlähetystössä Haagissa oltermannin Tapani Erlingin ja isännän Hannu Syrjäsen johdattamana. Kurssiveli suurlähettiläs Klaus Korhonen alusti Hollannin kuumasta poliittisesta ja taloudellisesta tilanteesta. Monelle tuli yllätyksenä, että Hollanti on Suomen viidenneksi suurin kauppakumppani.

Kurssi vieraili Alankomaiden puolustusministeriössä, jossa pohjoismaista ja Baltiasta vastaava sotilasasiamies, päällikkö J.M.J. Rozenburg kertoi Hollannin puolustusvoimien uudelleen organisoinnista ja toteutettavista suurehkoista säästöistä. Hän toivoi yhteistyön kehittämistä Suomen kanssa.

Entinen pitkäaikainen ulkoasiainministeri tohtori Ben Bot alusti Hollannin Eurooppapolitiikasta. Hän puhui Turkin EU-jäsenyyden puolesta ja halusi Eurooppaan toivoa antavaa poliittista johtajuutta.

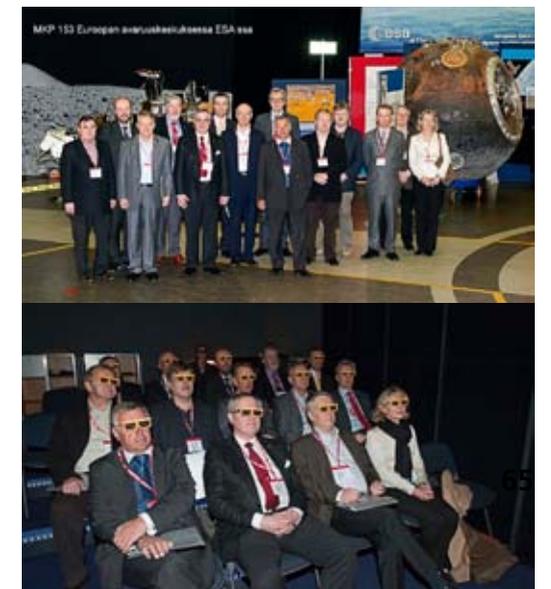
Europolissa rikoskomisario Jonna Turunen ja tullilylitarkastaja Sami Nevalainen perehdyttivät kurssilaiset eurooppalaiseen poliisiyhteistyöhön.

Rikoskomisario Turunen luetteli pitkän listan Europolin tarkkailukohteina olevia asioita. Ajankohtaisia ovat muun muassa kiertävät ja nopeasi liikkuvat omaisuusrikoksia tekevät ryhmät, laittoman maahanmuuton järjestäminen, identiteettivarkaudet, lääkeväärännökset ja tietoverkkorikokset.

Useiden kurssilaisten mielestä mieliin painuvin kohde oli Euroopan avaruusteknologian keskus ESA-ESTEC. Siellä teknologisen divisioonan päällikkö Mikko Nikulainen avasi näkymän eurooppalaiseen avaruusyhteistyöhön. Avaruusteknologiaan tehty investoinnit tulevat takaisin työpaikkoina jopa kolmekymmenkertaisesti.

Viimeisessä vierailukohteessa Sanoma Media Netherlandissa kurssilaiset innostuivat Dick Molmanin esityksen pohjalta vilkkaaseen keskustelun median murroksesta.

Kari Arola

154. Maanpuolustuskurssi kokoontui kokonaisturvallisuuden ”kehdoissa”, Maanpuolustuskurssien tiloissa Maneesilla torstaina 26.4. Paikassa jossa kaikki alkoi 12 vuotta sitten tammikuussa 2000. Aikaa oli taas vierähtänyt viime kerrasta; viimeksi olimme tavanneet Kouvolassa, Utin erikoisjoukoissa ja Kouvolan raveissa.

Kurssimme oltermanni kansliapäällikkö Hannele Pokka briefasi varsin ajankohtaisista ”Ympäristöuhista ja niiden turvallisuusvaikutuksista”. Lisäksi keskusteltiin Maanpuolustuskurssien nykytilasta ja kokonaisturvallisuudesta. Käynnissä oleva Puolustusvoimauudistus herätti tietysti myös positiivista mielenkiintoa. Lopuksi tutustuttiin MPK 50 VUOTTA -näytelyyn ja nautittiin kevyestä iltapalasta.

Tapaamme seuraavan kerran kurssimme pääministerin, nykyisen eduskunnan puhemies, Eero Heinäluoman kutsumana eduskunnassa.

157. Maanpuolustuskurssi kokoontui 15.3. Eduskunnan tiloissa.

Maanpuolustuskurssi 171 kokoontui Sponda Oyj:n isännöimänä 5.3. Kiitos Ossi Hynyselle tapaamisen isännöimisestä, maittavasta iltapalasta ja Spondan esittelystä!

Tapaamisemme ohjelma alkoi tutustumisella Helsingin hovioikeuden toimintaan ja

tiloihin. Hovioikeuden presidentti Mikko Könkkölä ja hovioikeudenlaamanni Heikki Juusela pitivät mielenkiintoisen esityksen hovioikeuden toiminnasta ja he esittelivät Salmisaarenrannassa olevan kiinteistön tiloja.

Tutustumiskierroksen jälkeen kurssitoverimme, valtionvarainministeri Jutta Urpilainen piti erittäin ajankohtaisen ja mielenkiintoisen katsauksen Euroopan ja Suomen talousnäkyymiin. Kiitos vielä kerran Sinulle, arvoisa ministeri, että varasit kiireisestä kalenteristasi aikaa kurssimme tapaamiseen.

Pääsihteeri Janne Muurinen

179. Maanpuolustuskurssi kokoontui Upinniemessä 13.4. meripuolustusalueen komentajan, kurssiveli Markuksen isännöimänä. Ohjelmaan kuului ytimekäs katsaus valmiusyhtymän suorituskykyihin, alusten ja merivalvontajärjestelyjen esittely sekä paketti historiaa Kajauksen saunalla ja Merikappelissa. Tämän lisäksi ehdittiin harrastaa liikuntaakin. Visiitin päätti illanvietto kerholla, jossa pöytäkesustelun pääaiheena oli luonnollisesti puolustusvoimauudistus.

Kari Kaakinen

189. Maanpuolustuskurssi kokoontui kahdeksanteen kurssitapaamiseensa 28 kurssilaisen voimin Finnair Flight Academyyn 27.3. kurssisisar Kaisa Vikkulun emännöimänä. Tapaamisessa pääsimme täydentämään jo

Hornetilla saamamme lentosimulaattorikoulutusta. Tällä kertaa pääsimme ohjaamaan huomattavasti raskaampaa Airbus-konetta ja laskeutumaan Hong Kongin kentälle. Lisäksi saimme aimo annoksen turvallisuuskoulutusta, jossa itse saimme muun muassa kokeilla palon sammutusta.

Anders Gardberg

194. Maanpuolustuskurssi teki vierailun Pietariin 23.–24.3. teemalla ”Making Business in S.P.”. Matkalle osallistui 18 kurssilaista.

Matkalla tutustuttiin Pietarin Suomi-taloon, kuultiin konsulaatin edustajan esitys paikallisesta viranomaisyhteistyöstä sekä tutustuttiin Stockmannin myymälään ja liiketoimintaan. Lisäksi nautittiin valtaisasta kulttuuriannista sekä hyvästä ruoasta. Rohkeimmat ratsastivat hevosen selässä läpi Pietarin. Kaiken kruunasi kattavat keskustelut ja mukava yhdessäolo.

Allegron matkustusmukavuus ja nopeus on nyt tunnustettu. Lämpimät kiitokset oltermanni Mikaelille ja emäntä Maisalle matkan fasilitoinnista. Erityiskiitos käytännön järjestelyt pontevasti hoitaneelle Sanna Oivolle.

Pääsihteeri Heikki Välivehmas

197. Maanpuolustuskurssin ensimmäinen vuositapaaminen järjestettiin 29.3. Fortum Oyj:n tiloissa Espoon Keilaniemessä. Isäntänä toimi kurssimme oltermanni, johtaja Matti Ruotsala. Tapaamisessa tutustuimme sähkömarkkinoiden ja tulevaisuuden energiaratkaisujen uusimpiin virtauksiin ja nautimme mahtavan buffet-päivällisen.

Petteri Korvala

Vaasan läänin Maanpuolustusyhdistys ry – Vasa läns Försvarsförening rf

Vaasan läänin Maanpuolustusyhdistys ry – Vasa läns Försvarsförening rf piti kevätkuukokouksensa 4.4.2012 I-print Oy:n tiloissa Seinäjoella. Markkinointipäällikkö Anna-Maija Uitto esitteli yhtiön toimintaa.

Vuosikokouksen jälkeen tehtiin kierros painotalossa. Kokouksessa hyväksyttiin toimintakertomus, vahvistettiin tilinpäätös, joka oli positiivinen ja myönnettiin yksimielisesti vastuuvapaus tili- ja vastuuvollisille. Yhdistyksen puheenjohtajana on Mauri Volama Seinäjoelta.

Yhdistyksen jäsenmäärä saatiin taas nousuun. Jäseniä oli vuoden 2011 päättyessä 321 naista ja miestä. Yhdistyksen jäseniksi hyväksytään alueellisen tai valtakunnallisen maanpuolustuskurssin käyneet henkilöt.

Tänä vuonna järjestetään alueellinen maanpuolustuskurssi Kokkolassa viikolla 21.

Yhdistyksen toimintaan kuuluvat varsin naisten kokousten lisäksi vierailut erilaisissa yrityksissä ja maanpuolustukseen liittyvissä kohteissa sekä maanpuolustusaiheiset esitelmät ja luennot.

Yhdistyksen standardit luovutettiin kokouksen yhteydessä I-print Oy:lle, Alpo Koivuniemelle Pietarsaaresta ja Raimo Latvalle Mustasaaresta.

Mauri Volama

Pekka Seppänen Airbusin ohjaimissa

Kymen läänin Maanpuolustusyhdistys ry

Jäsenyys ei houkutellut

Kymen läänin Maanpuolustusyhdistys ry:n jäseniksi tuli vain viisi uutta jäsentä Lappeenrannassa Maasotakoululla järjestettyyn alueelliseen maanpuolustuskurssiin osallistuneista. Kurssin päättäjäksi vietettiin perjantaina 27. huhtikuuta.

Päättäjäsissä esitelmöi Turun kauppa- ja kauppakorkeakoulun professori Kari Liuhto varsin mielenkiintoisesti Venäjän nykytilanteesta ennakkoiden myös tulevaisuutta. Lappeenrannan ja Imatran kauppojen liikevaihdosta venäläisten osuus on sangen merkittävä. Puheenjohtaja Kari Soininen luovutti esitelmöitsijälle muistoksi Kaakkois-Suomesta kertovan kirjan ”Etulinjassa itään ja länteen”. Yhdistys kustansi sotilaskotikahvit kurssilaisille.

Vuosikokous valitsi yhdistyksen puheenjohtajaksi edelleen lääkintöneuvos Kari Soinisen Kouvolasta. Muut hallituksen jäsenet ovat Paavo Aho Korialta, Kai Holmberg Kotkasta,

Paavo Mikkonen Myllykoskelta, Kari Myyräläinen Imatralta, Marjatta Nykänen Kouvolasta, Jaakko Permi Vehkakaipaleelta ja Pekka Tynkkynen Kouvolasta. Toiminnantarkastajina ovat Pertti Hartikainen ja Mauno Savela Kouvolasta. Heidän varallaan on Risto Oksa Kouvolasta. Hallitus järjestäytyy myöhemmin.

Perinteisen esitelmätilaisuuden yhdistys järjestää Kouvolan kaupungintalossa keski- viikkona 3. lokakuuta. Kahvitus alkaa klo 18 ja esitelmä klo 19. Dosentti, tohtori, kansanedustaja, eduskunnan puolustusvaliokunnan puheenjohtaja Jussi Niinistö on luvannut tulla pitämään esitelmän tuolloin ajankohtaisista asioista.

*Teksti ja kuvat Paavo Mikkonen
paavo.mikkonen@app.inet.fi*

Professori Kari Liuhto esitelmöi vauhdikkaasti Lappeenrannassa 27.4.2012.

VAHVVA KEHO, ENERGISEMPI ELÄMÄ

JOGURTISSA
TUPLASTI
ENEMMÄN
PROTEIINIA.
VRT.TAVALLINEN JOGURTTI

UUSI VALIO PROFEEL® ON LUONNOLLINEN JA TÄYTTÄVÄ PROTEIINIVÄLIPALA. SE TUKEE LIHASTESI KASVUA JA PITÄÄ SINUT VAHVANA JA ENERGISENÄ, KOSKA SIINÄ ON TAVALLISTA ENEMMÄN PROTEIINIA JA VAIN VÄHÄN HIILIHYDRAATTEJA. VALITSE TÄYTELÄINEN RAHKA, JOGURTTI TAI JUOMA.

Valio PROfeel® proteiinivälipalat: vaniila- ja mansikkarahka, vadelma-, mustikka-mansikka ja maustamaton jogurtti, mansikka-, kaakao- ja maitokahvijuoja.

VALIO.FI/PROFEEL

Etelä-Savon Maanpuolustusyhdistys ry
Sihteeri Anneli Niskanen
Purolantie 3
50350 NOROLA
040 519 0881
anneli.niskanen@surffi.fi

Kanta-Hämeen Maanpuolustusyhdistys
Mikko Kero
Suomen Tykistömuseo
Linnankasarmi
13100 HÄMEENLINNA
03 682 4600 (työ) ja 040 575 9997 (koti)
expomus@saunalahti.fi

Keski-Suomen
Henkisen Maanpuolustuksen Liitto ry
Sirkku Laurila
Kolikkotie 5 A 10
40320 JYVÄSKYLÄ
050 68186 (koti) ja 050 360 7720 (työ)
sirkku.laurila@kojamo.fi

Kymen läänin Maanpuolustusyhdistys ry
Lehtori Paavo Mikkonen
Keskikoskentie 4 A 3
46800 MYLLYKOSKI
044 550 9375
paavo.mikkonen@pp.inet.fi

Lapin läänin Maanpuolustusyhdistys ry
Lääninvalmiusjohtaja Jari Aalto
Lapin aluehallintovirasto
PL 8002
96101 ROVANIEMI
040 520 0486
jari.aalto@avi.fi

Oulun läänin Maanpuolustusyhdistys ry
Pelastusylitarkastaja Tom Tallberg
Pohjois-Suomen aluehallintovirasto
PL 293
90101 OULU
0400 159 789
tom.tallberg@avi.fi

Pirkanmaan Maanpuolustusyhdistys ry
Kristina Alho
Arkkitehdinkatu 18 A 10
33720 TAMPERE
040 833 8490
kisse.alho@elisanet.fi

Pohjois-Karjalan Maanpuolustusyhdistys ry
Majuri Arto Jeskanen
Pohjois-Karjalan Alueoimisto
PL 5
80791 KONTIORANTA
0299 434 161
pkarmpy@gmail.com

Pohjois-Savon Maanpuolustusyhdistys ry
Majuri Jyrki Ryhänen
Pohjois-Savon alueoimisto
PL 1080
70111 KUOPIO
0299 435 310
psavmpy@gmail.com

Päijät-Hämeen alueen Maanpuolustusyhdistys ry
Toiminnanjohtaja Tuija Nummela
Suojalantie 21
12130 MOMMILA
050 544 8682
tuija.nummela@phnet.fi

Satakunnan Maanpuolustusyhdistys ry
Hannu Aho
Peltopyyntie 22
28200 PORI
044 363 7011
hannu.aho@pp4.inet.fi

Uudenmaan Maanpuolustusyhdistys ry
Sihteeri Aili Lamminen
Koroistentie 3 B 25
00280 HELSINKI
040 199 0755
allu.lamminen@umpy.fi

**Vaasan läänin Maanpuolustusyhdistys ry –
Vasa läns Försvarsforening rf**
Marja-Liisa Tenhunen
Ajurintie 6
67100 KOKKOLA
044 725 0010
marja-liisa.tenhunen@anvianet.fi

Varsinais-Suomen Maanpuolustusyhdistys ry
Pelastustarkastaja Pirjo Tuominen
Lounais-Suomen Aluehallintovirasto
PL 22
20801 TURKU
040 539 1024
pirjo.tuominen@avi.fi

MEDIAKORTTI

"Oikotie yhteiskunnan huipulle"

Maanpuolustus

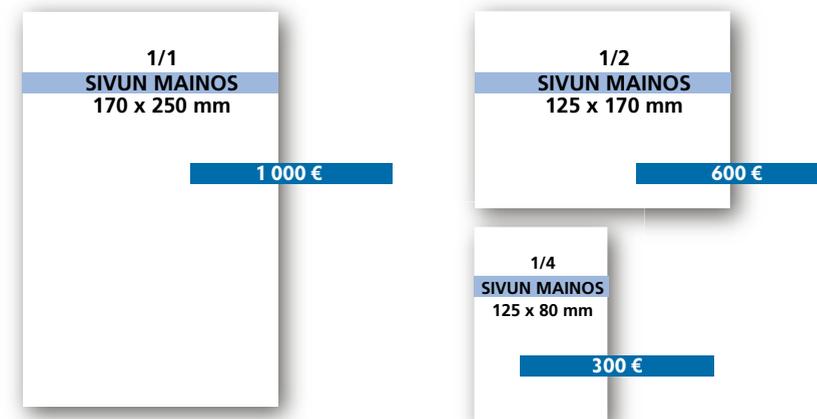

Maanpuolustus on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä lehti, jonka jakeluun kuuluvat mm. kaikki valtakunnallisen maanpuolustuskurssin käyneet. Lehden levikki on 12 000 kappaletta.

Maanpuolustus on kokonaisturvallisuuden ajankohtaisiin aiheisiin teemanumeroitain syvennyvä julkaisu, joka tarjoaa yritykselle kanavan antaa täsmätietoa korkealaatuisista tuotteistaan ja palveluistaan suoraan yhteiskunnallisille vaikuttajille. Lehti on ilmestynyt vuodesta 1966.

Hinnasto

Ilmoitushinnat nelivärisenä:
3. kansi eli takakannen sisäpuoli 1200 €
Kokosivuilmoitus 1000 €
½ sivu 600 €
¼ sivu 300 €

Ilmoitustila on varattavissa jo nyt.

Ilmoitustilan varaukset sekä tiedustelut:
Toimituksen sihteeri Anita Pursiainen
maanpuolustuskurssiyhdistys@gmail.com
040 149 3649

Aineistopäivämäärät (alustavat)

Vuoden	1. lehden aineisto	31. tammikuuta mennessä
	2. lehden aineisto	30. huhtikuuta mennessä
	3. lehden aineisto	20. elokuuta mennessä
	4. lehden aineisto	31. lokakuuta mennessä

Itella Green

ISSN 0357-2080
Edita Prima Oy, Helsinki 2012